TRAIANUS

Miracolul tristeții se amână

Colinde

Colindul meu

Pe mine mă cheamă eu.
Numele meu e chiar eu.
Puțin înger fără țară,
Puțin Dumnezeu.

Îs ori nu-s deloc așa.
Doamnă, leddy, domnișoară,
Spală-ți sâni-n ochi de fiară
Să te uit pe dumneata.

Lasă-i peste ochi vedere
Albă cum văzui nicicând,
Piatră dulce de pământ,
Piatră oarbă de mult gând
N-ați un zlot și fugi ți-aș cere

Să pot spune ce n-am spus
Nenăscutului Iisus
Care naște-se mereu
Și sunt eu.

Colind repetat

Sunt prințul care-ți spune dogmatizat și rău:
„Sărută-mă pe îngeri, că nu sunt Dumnezeu,
O clipă de tristețe cu adieri celeste,
O simplă, condamnabilă poveste”.

Sunt umbra care cade pe cetățui de frig,
Ceva o să se-ntâmple, gândesc, de la o vreme,
Tu n-ai să știi că lumea s-a pervertit un pic
Și n-ai să știi că ninge subit prin Betleeme.

O, dacă-ai ști, dar prințul pe care-l uiți în veac,
Îl crezi o mântuire, îl crezi numai un fleac
Și el se-nnegurează și toamna-și lasă lent

Pe timpurile noastre sărutul ei absent.
Latent sărut, o rană, ce o vom îmblânzi
Cu ultimul adio pe care-l vom rosti.

Colind pentru tine

Vom face la noapte, vom face, se ştie,
Palatul de aur, de aur, precis.
Aşa un palat cum n-a fost să mai fie
Putea să se-arate, dar numai în vis.

L-om face şi-n el o să intre o fată,
Cu numele Doina, Traiana sau Tu,
Aşa un palat n-a mai fost niciodată,
Zidit cu silabe de Da şi de Nu.

Va fi un prăpăd şi-un palat fără nume
Şi pentru cei buni, dar şi nesuferiți,
Iar când va fi gata „Intrați", vă vom spune,
„Intrați", vă vom spune, „Şi fiți fericiți".

Atunci o să-ți strig: „Doamna mea şi stăpână",
Şi tu o să-mi strigi: „Sunt aici, nu mă vezi?"
Şi-n el vom intra amândoi mână-n mână,
Iar cerul şi zeul vor plânge zăpezi.

Colind aiurea

În târg e iarăşi scump prețul la pâine,
Vom rezista, dar nu ştiu până când
Şi eu te rog, c-atât îmi mai rămâne,
Hai să ne spunem: „Ne-am iubit" pe rând.

Am vrut ceva, ce n-a putut să fie,
De-aceasta regretăm doar eu şi tu,
Dar să nu facem nici o tragedie,
Iubirii noastre hai să-i spunem „Nu".

Eu am să-mi iau la braț tristețea lumii,
Şi am să te visez, c-aşa-i normal,
M-oi da în scrânciobul deşertăciunii
Ca un nebun serafic şi banal.

Şi tot se va scumpi prețul la pâine,
La lapte, vezi că s-a scumpit de-acum.

Mâhnirea mea e tot ce-mi mai rămâne
Şi braţ la braţ cu ea pornesc la drum.

Colind pentru cobră şi Dida

Doamne, ce tânăr şi frumos am fost
Că mă iubeau crăiţele din post,
Vulturi pe creste-mi aduceau cunună
Măslinii lui Cristos culeşi din lună.
Un Werner Sölner ispitit de moarte
Duhnind a ţuică şi a fructe coapte
Şi-acum uitat de toţi scriind umil
Poemul foarte sexy şi gentil.
Dar niciodată-n gând să vază oare
Stelele cerului scăpărătoare
Şi nicidecum să spună un aprod
Că-n fiecare om e-un voievod?
O, de-ar putea cum ar privi-n afară
Un deţinut în drept comun sub ţară,
Când înfiat de-o steauă par zglobiu
Şi uit că sunt sau nu mai vreau să fiu,
Un zurbagiu vânat de ciori prin gări,
Acest poet al nu ştiu cărei ţări,
Această umbră rătăcind pe filă
Cu buze moi şi pleată de copilă,
Un Basarab cu îngeri morţi pe gură,
Ce-şi lasă nervii lui drept semnătură.

Colind cu aripi

Din munţii mei de ceară colorată,
Din vadurile ce mă-ngân mereu,
Rog maicile să te mai nască fată,
Că nu mai am încredere în zeu.

Vulturi-strămoşi beau ţuică pe coline,
Acum e tocmai timpul să te ceri
Şi fluturii îşi spun în cer: „Ce bine,
Ce bine e că suntem efemeri”.

Doar noi nu avem loc în astă lume,
Suntem lucizi şi tot nu avem loc,
Nu-i nici o-mpărăţie să-şi asume
Putinţa de-a ne oferi noroc.

Prin gări se toarnă vin spumos în halbe
Şi-i rău că nu mai ştim să ne iubim,
Şi-i lerul ler, şi florile sunt dalbe,
Hai, sincer cel puțin să ne mințim.

Şi să ne spunem câte n-au să fie
Şi să-mi şopteşti colinde cu aezi
Din cer să ningă cu copilărie
Şi cu adio ca să nu mă vezi.

Colind înzăpezit

Venea Crăciunul, se grăbea spre sate.
În sănii lungi făcea prin munte drum
Şi-atunci, prin curți, se auzeau oftate,
Că porcii se tăiau înspre Crăciun.
Frumoşi, nici nu ştiau ce vis îi curmă
Şi surâdeau surâsul lor din urmă.
Venea Crăciunul, se ştia că vine,
Nu se putea să fie lipsă, când
Se auzea cum bate-un vânt flămând
Şi pruncii pe la geam scoteau suspine.
O, numai lor le mai era a jale,
Că frumusețea porcilor pierea,
Şi-aşa plecau din dealuri către vale,
Colindul lor a moarte mirosea.
Trei stele clocoteau în ochii lor
Şi-n ochii porcilor, care cădeau,
Şi-n fuga lor de viață surâdeau
La fel ca dacii noştri pe coline.
În aer – strigăt dulce de porcine,
Sânge fierbinte, în ulcioare – vin.
Şi pruncii stând la mese şi oricine
Crăciunul aşteptând din Viflaim.
Şi el venea, se-mpotmolea-n zăpadă,
Ca porcii-n sânge-mpotmoliți şi-n laț,
Mureau frumos, îngeri uitau să cadă
Şi noaptea era bună pentru zaț.
O noapte sățioasă ca o pâine,
Ca un şoric pe limbă de copil,
Domnul părea un copilaş umil,
Porcul părea un suferind fragil,
Ce moare, surâzând că nu rămâne
Nimic din visul lui. O amintire
Şi ea trosnea în dinți ca fructul copt.
Venea Crăciun, intra Crăciunul tot

Prin case şi prin sate să vă mire.
Copiii colindau prin mahala
Şi sângele, se-opreau plângând, să-l vadă
De parcă dintr-un cer de catifea
Crăciun şoptea ceva ca o baladă.
Un fel de Aleluia, glorios,
În timp ce din trăsura lui pe jos
Cădea intens o roşie zăpadă.

Crăciun venise, doar la geam un zeu
Colindul n-auzea, plângea mereu.

Arpegii de colind cu mama

Mamă, cum treci prin iarbă
ca prin morminte dragi
şi mângâi firu-n grabă
şi crengile de fagi,

un dor de morți te-ncearcă
şi vrând să le vorbeşti
păşeşti aşa, de parcă
te-ai teme să-i trezeşti.

Colind în alb şi-nchinăciune

Această mamă-cântec alb,
Cu mâinile la cer urcate,
Îmi este mamă numai mie
Şi mai presus de-aceste toate
Şi până dincolo de moarte
Poartă însemnul țării dalb
Clar zugrăvit în veşnicie.
Priviți cum trec în cununie
Puținii ani spre-a nu se trece
Şi ochiul unui înger rece
O face tot mai pământie,
Magmă de oase cenuşie
Peste morminte să ne-aplece.

Colind cu-o mamă

Abia, printre frunzare
Te pierzi, încetinată,

Şi mai colinzi salcâmii,
De nimeni colindată.

O frunză eşti, plăpândă,
În toamna vieții care
Apare cu osândă
În strai de lumânare.

Doar lacrimile, mamă,
Îți aparțin cu vecii
Şi pentru tine-n floare
Dau veşnic liliecii.

Ce nu-i al tău rămâne
Sortit veciei, sumbră,
Pentru copii nestinsă,
Ocrotitoare umbră.

Născută să dai naşteri
Râvniților de lună
Şi pe-urmă să-nveți zborul
În rochie de humă.

O lacrimă eşti toată
Şi singură-n furtună,
Ca luna ce răsare,
Ştiind c-o să apună.

Colind

Ce tristeți molipsitoare
Şi obsesii beau din căni
Până cad prin catedrale
Storuri trase peste răni.

Ploaia, neştiind măsura
Trece-n goană printre ierbi
Şi-nchuind magistratura
Râde-n hohote de cerbi.

Bolnavi de brățări şi salbe,
Dorm în cârciumă gardişti,
Trec jandarmii fără umbră
Ce se cheamă polițişti.

Cărți de joc, ghioc, cocardă

„Cărțile vorbesc, măi prinț”
Fuste scurte stau de gardă
Cu iluzii şi părinți.

„Caută-mi norocul, fiară,
N-ați un svanț şi dă-mi plăvani
Să-i gonesc prin munți de ceară
Şi pe uliți cu țigani.

Dulci țigănci să bea cucută
Scăpătată-n scăldători”.
Lăutari fără lăută
Plâng pe umeri de viori.

Pe-urmă moțăie pădurea
Învelită-n patrafir,
Numai eu gândesc aiurea
Hoinărind prin cimitir.

Logodirea cuvintelor
sau
Emoție de colind cu Zadnipru

Lumea noastră-i moarte-n doi
Şi o doare când ne doare,
Pururi vom muri şi noi
În taxiuri viitoare.

Nu e bal, când nu e bal,
Şi-mpăiată, şi albastră.
Ba destin, ba ideal,
Moartea e de partea voastră.

Cum l-ați coborât în morți,
Voievod de bunătate,
El avea ce n-aveau toți,
El avea mereu dreptate.

N-auzi păstori când frâng
Pâinea-n două şi-o descântă
„La un colț de masă plâng
La alt colț de masă cântă”.

Este el şi ning şi pier
Ca din inimă pulsații
Şi alunecă din cer

Rădăcină-n ecuații.

Parcă e şi parcă nu-i,
Spulberând metamorfoze,
Camuflat de-un pui de şui
Şi servit în microdoze.

Pare tânăr şi străbun,
Adumbrit de-o umbră fadă,
Trupu-i s-a topit imun
În castelul de zăpadă.

Lumea voastră-i moarte-n doi
Şi vă doare când o doare
Pururi vom muri şi noi
În taxiuri viitoare.

Nu e bal, când nu e bal,
Şi-mpăiată şi albastră.
Şi destin, şi ideal,
Moartea e de partea noastră.

Prins în joc cu fulgii toți,
Spulberând fără-ncetare,
Umbra lui învie morți
Şi-i închide-n calendare.

Iar pătruns în ei stingher,
Incurabil roade-n sânge
Şi, înmărmurit în cer,
Se îngândură şi plânge...

Dor de cuvinte
sau
Colind cu Vitalie Tulnic

Sărută steaua, dacă pleci
Cu frunzele-n căznire,
Mort printre vii cu buze reci
Şi dor de cimitire.

Îmbrățişează ora, hai,
Şi clipa de pe urmă.
„Bau-bau” să plângi în ochi de cai,

Când jalea lor te curmă.

Făt-logofăt, să fii de zeu
În pântecele toamnei
Şi să te caute mereu
Descântecele mamei.

Eu să nu ştiu, să nu observ
Din vinuri şi cafele
Să-i spun „la dracu” unui serv,
„La naiba” unei stele.

Astfel sau pururi în alt mod,
Dar înviat de Paşte,
Cum dezlegăm oricare nod,
Să poți a te cunoaşte.

Cu Sing, cu Caas sau Adamo
Să treci pe sub frunzare
Şi umbra brusc să-mi strige: „O
Ce prinț sub felinare!”

Să vezi pe cine nu crezuşi
Şi pe stelarul gâde,
Să fii mai viu decât cei duşi
Şi să încerci a râde.

Dar râsul tău un plâns de leac
Să spumege-n pocale
Ca toți bolnavii unui veac
Să fugă din spitale

Să treci absurd şi indiscret,
Să fii o umbră palâ
Şi gura ta, şoptind secret,
Să cred că mă înşeală:

„E toamnă... înțelegi? – E toamnă,
Cad ploi peste copacii goi.
Nu simți că-mbătrânim şi noi?
Argintul vremii ne înseamnă...”

Să treci fiindu-ți lung-prelung
Dor aspru de cuvinte
Şi umbra ta de rege ciung
Să plângă pe morminte.

Să fii, să nu te văd să mori
Şi să te cred poveste,
Cum tu ai să trezeşti viori
Cu alb de manifeste.

Să şi cobori să şi te-apleci
Cu pleata-n nicăire,
Viu printre morți cu buze reci
Şi dor de cimitire.

„Bau-bau” să spui sau „pe curând”
În mâini cu flori de lotuşi
Să-ți pară moartea un colind,
Vis efemer şi totuşi...

Existența iubirii
sau
Simplu colind cu Bacovia

Nu regret că surpă ploi
Un văzduh care ne are
Judecăților de-apoi
Şi o literă mă doare.

E un A sau suntem noi,
Are-n timp asemănare
Ce se-ntâmplă luni şi joi,
Pur şi simplu se mai moare.

Veacuri care mai de soi
Cu iluzii se strecoară,
Adevărul care-l voi
Că o fi s-avem o țară.

Spre un ce ne facem drum,
Paradox purtăm în sânge,
Undeva în țări de fum
E o fată care plânge.

Nu-ntrebați ce n-am să ştiu
De-i real ori nu se poate,
E devreme sau târziu
Drumul nostru către moarte.

Drum vegheat de-un zeu nătâng,

Neschimbat în tronu-i veşnic.
De mirare n-am să plâng,
Cu mirare-aprinde-un sfeşnic

Şi o piatră de sărut
Să fii tu, să fiu cu tine,
Nenăscută, nenăscut,
Şi să crezi c-aşa e bine.

Fără voie şi mahmur
Într-un codru de sicrie
Vă propune un sejoure
Trupul meu care vă scrie.

Viaţă e sau nu-i deloc
Şi durează cât clipita.
Himalaia n-are loc,
Vom muri în Larapinta.

Sub un joc de zile sumbre
Poţi să mori când crezi afabil...
Eu – proprietar de umbre –
Când n-o să mai fiu rentabil.

Spune-mi Alifantis deci,
Aleluia nu te teme.
Tânăr n-am să fiu în veci,
Mort pesemne mai devreme.

Cât durează ţara-n toţi
Şi ni-i rană-n cerul gurii,
Moartea naşte-n genii morţi
Lamentaţia naturii.

Calendare – trupul lor –
Ard magnetic şi-nfioară,
Şi duc veste tuturor
Că-i duminică sub ţară.

Ia o ramură de măr,
Vin, colaci şi, haide, mamă,
Dacă e un adevăr
El Bacovia se cheamă...

Învăţarea colindului

Acest pământ blând ocrotit de îngeri
Îmi zămisleşte nervilor lăcaş
Şi eu întrebu-mi rana: „De ce sângeri
Când e revoltă-n muguri şi-n oraş?”

E toamnă-n nervii mei ce mor la cină
Statui de lemn cu aură de jind
Şi eu întrebu-mi draga: „Eulmină
De ce să mori, când eşti numai colind?”

Dar vine coborând din cer la vale
Chiar moartea mea să-mi spună că pustiu
Prin oase vagi îmi sună catedrale
Şi-un paznic le închide că-i târziu...

Colind cu nişte ani

Anii mei – trecere pură,
Anii tăi, curtând amanți
Subțirei şi eleganți,
Pupă morții mei pe gură.

Şi se sprijină-n toiag,
Încordați de neputință,
Pui de sfântă suferință
Dragă zeului meu drag.

Anii mei – trecere-n negru,
Anii tăi – viață-n alb,
Cal sburdalnic şi cudalb –
Nechezatul meu integru.

Anii mei plângând recruți,
Anii tăi care-au să vie
Foarte palizi şi desculți
Printr-o iarbă de pruncie.

Mai vedea-ne-vom odată
Într-un aer plin cu morți
Străjuind altare-n bolți,
Dulcea mea descreierată?

Doi nebuni fără de nume,
Doi arhangheli sacri monştri
Niciodată anii noştri,
Niciodată anii noştri.

Colind simplu

Mi-a mai rămas să beau din cornul lunii
Şi nu rămâne nimeni pe pământ,
Vor spulbera zăpezi, va bate vânt
De n-am s-aud ecoul rugăciunii.

Departe dus, de nimeni colindat,
Voi mai visa cum n-ai să afli, prado,
Să merg în satul meu înstrăinat
Şi să vânez gândaci de Colorado.

O, de-am să vin am să v-aduc ninsori.
Şi pentru prunci să nu se întrevadă...
N-am să cobor din munți colindători, -
Am să mă dau strămoşul de zăpadă.

Colind scuipat prin dinți

Vă spun ciopliți din osu-mi verde
Troiță albă să n-aud
Surâsul dragei ce mă pierde
În târgul cu zevzeci din sud.

Şi-n palme mici fluturii verii
Să fie regi pe-un zbenghi uşor
Într-un imperiu al durerii
Cu jalea-n suflu păstrător.

Decolorate zări să umple
Pătimitor ca-n rare plângeri
Leac de zamfir băut de îngeri
La cina îngerelor suple.

Zeu fără grai să-mi bea din oase
Un vin îmbătrânit sub cer
Şi va avea şi-o să miroase
Indiferența lui Baudelaire.

Veniți, vă strig, că-mi trece seara
Prin târgul mizer şi flămând
Şi veți vedea cum scade ceară
Din ochiul lui Nichita blând.

Străin de moarte ca şi când
Şi-ar smulge sufletul cu gheara,
Dezleagă caii de pământ.

Habar nu am de ce-o să fie mâine
Şi nervii-mi smulg să-i dumic rând pe rând.

Colind pentru tine

Din arbori frunze cad arar
Şi plâng în felinare.
De-acum va ninge înzadar,
Adio în frunzare.

Cum vei pleca pe veci păşind
Cu părul alb sub lună,
De-acum va ninge în colind
Că n-om fi împreună.

O dacă-ai şti dar cum să faci
Să treci în renunțare
Şi pe frunzişul din copaci
Să-mi laşi scrisoare?

Nimic să-ți spun de n-ascultăm
Iertări ascunse-n şoapte
Şi amândoi să ne rugăm
De moarte.

Ultimul colind de toamnă

Făptură de îngeră fată,
Din moarte trăiesc şi îți spun:
„Eu n-am să mă nasc niciodată
Şi-s lemn sunător de alun”.

Fugară tăcută şi calmă,
Voi trece prin târgul străvechi
Plăpând ca un zeu de pastramă
Cu frunze foşnind la urechi.

O umbră perversă şi poate
Cu zgură de plumb hiacint
Voi fi mesagerul de noapte
Domnițelor care mă mint.

Voi trece-nzadar prin sudalme
Şi n-ai să observi c-am trecut
Şi-o să te străpungă prin palme
Un zvâcnet uşor neştiut.

Hilar şi ajuns la răscruce,
Sădi-voi o cruce şi iar
Voi plânge pe străzi hăbăuce
Că-n viață am fost înzadar.

Şi-n hanul tomnatic o vreme
Voi sta să mă-mbăt până-n zori
Să plouă în târg cu poeme,
Să spumege-n halbe viori.

Pe urmă cu vin, preacurată,
Să-ți scriu pe-o nuia de alun
„Eu n-am să mai fiu niciodată
Mărită-te, fato, îți spun"

Să simt vântul cum mă răstoarnă
Prin vaduri de noapte plutind
Să plângă adio-n colind
O frunză, o frunză de toamnă

Amurgul să-mi cadă-n cuvânt
Să latre la poluri trişorii
Şi eu să-mi întâmpin plângând
C-o ramură colindătorii

Să curgă frunzare pe guri
Şi înspre crăiia din lună
Să urce un stol de trăsuri
Şi eu să le spun: NOAPTE BUNĂ!

Colind frumuseții

Tu ai nume de frunză căzând
Ca un zeu exilat în petală.
De m-auzi să m-acoperi c-un gând,
Infernală.

Catedrală cu pulpele moi,
Rourată-n afară de timp
Cum tresari când te-ating uneori

C-un ghimp'.

Umbră sunt, adiere, colind.
Umbră naşti desfrunzire uşoară
Şi desprinsă din zid hohotind,
Duci spre gură magnolii de ceară.

Colindul grădinii cu nervi

Miroase-a nuntă şi-a păcat
Prin toate halbele bodegii
Şi-ascult mânia fărdelegii,
Şi-i doar hangiul vinovat.

Azi nervii mei sub felinare
Vor arde fluturii gălbui
Pentru ospățul orişicui
Să plângi adio-nlăcrimare.

Să fii şi să nu porți vreo vină
Şi eu să nu mă mai explic.
Azi nervii mei produc lumină
Să vă-ncălziți la focul mic.

Dar râsul tău extrage sare,
Mă poartă-n munți ca-ntr-un exil.
Să fiu născut, să mor copil
Şi să nu cer mărgăritare.

Hai, înc-o dată, domnişoară,
Un domnişor să-ți fiu imun,
Fragilitate de alun,
Timiditate de fecioară.

Tăcerea ta mă împresoară
Mereu a nu ştiu câta oară
Şi-ți spui că par un înger bun

Şi-mbătrânesc ca un nebun
Şi că mi-i dor n-am cui să-i spun,
Tot mai visat de-un pui de sfoară.

Poem colindat

Sărută-mă-n arbori

ce-am fost niciodată
şi-ngroapă-n pământ jovial

Acest poem ca o frunză mâncată
cu creier de fată
de dulcele prunc genial.

Colind cu randevu

Mine fără tine
daimon fără sciți
moarte care vine
şi fără muriți

mor şi eu, domniță,
din când în când
iar tu duci de mână-o umbră
printr-un sat plimbând.

Colind

Piatra aceasta nu-i piatră,
Crinul acesta nu-i crin,
Zeul din ceaşcă mă latră
Strein.

Dar unde sunt regii să plângă
Miracolul toamnei din veac?
Adulmec o stare de tângă
Şi tac.

N-am zile, mai beau şi îți spun:
„Cătuşe-atârnând mă sughiță
Şi carnea mi-i carne de tun,
Domniță".

Dar spune şi tu o vestire,
Murmură liedul defunct.
Regii n-au loc în murire,
Dar unde sunt?

Nici un ecou să răspunză,
Numai un înger de munte
Spada-ndoită-şi acuză,
Scoasă cu dinții din frunte.

Colind plumburiu

Născuți de gânduri, anii mei
Se spânzură-n altare,
Păscut de turme de idei
Mă trec sub felinare.

E dor mai mult sau nici nu e
În noaptea plumburie,
Aştept ceva ştiind de ce
Şi pururi n-o să fie.

Un cer cu nori nedesluşit
Îmi pare o stafie
Şi-n ochii lui am fost ghicit
O strictă cununie.

E moartea mea ce-mi face semn
S-o iau la dans să-mi pună
Pe străveziul trup de lemn
Legitimă cunună.

Aşa o fi sau nu mai ştim
Că după ce ne naştem
Ne pierdem să ne regăsim
Şi-n cer să ne cunoaştem.

Ne pierdem să nu ne găsim
Şi-n cer să ne cunoaştem.

Colind după diluviu

Somn de piatră ori nesomn,
ochi înlăcrimat de Domn.
în sarică tatăl meu,
devorat de-un fariseu

În penumbră din tabu
face-o tumbă Da şi Nu,
de-şi încarcă cu foloase
vaviloane de angoase.

Răzvrătiți cum nu le şade
s-au plodit pe eşafoade

şi pe când orbi lumina,
vai, furară ghilotina.

Neştiut şi fără risc
îmi prind trupul şi-l confisc
poate vine-un oarecine
să mă fure şi pe mine.

Mai e timp, mai sunt năpaste
schime-atroce şi nefaste
numai mie dor mi-i foarte
să tot mor pân' nu se poate.

Colindă pentru România

Deşi rău a fost să fie, maica noastră, Românie,
Maica Domnului te-nvață să mai slobozeşti din legi
De la munți în Marea Neagră, de la Dunăre-n câmpie,
România românească cu toți fiii ei întregi.

N-om intra în alt mileniu fără iia românească,
Nici în alte superstate, nici în alte uniuni,
Vom intra în țara noastră, vom intra în țara noastră,
Colindând Carpații teferi, şi nevindecați şi buni.

Pe când zeii fără nume s-or culca stingând lumina,
Tu, ce nu ai drept la viză pentru, paşnic, un sejour,
Mai dă busna prin Chilia şi dă busna-n Bucovina
Şi le du la casa noastră că-s surori de sânge pur.

Plângi pe-o insulă pustie, plângi în grote, că apune
Veacul Şerpilor şi-n noapte ca un voievod bătrân
Treci Banatul, vezi-ți mirii Macedoniei şi spune
De mai poate să renască Dumnezeul tău român.

Maica cerurilor toate, te binecuvântă roua,
Țara plaiurilor grele de oftat dumnezeiesc,
Crucea noastră e Ardealul, jertfa noastră e Moldova
Şi Isus Cristos e vecinic chiar poporul românesc.

Vrem să ne unim cu țara, care e şi țara voastră,
Niciodată-n alt mileniu nu intra-vom proletari,
Vom intra în țara noastră, vom intra în țara noastră,
Care n-o să fie-n veacuri stat pitic pentru barbari.

Jefuiți de câte-o rugă, cotropiți de câte-o hoardă,

Vom mai fi să ştim de unde ni se trage-atâta chin
Şi de dorul mumei noastre plânge-vom la câte-o poartă
Să ni se mai dea o şansă, să ni se mai dea un vin.

Țara țărilor române, totuşi, va mai fi sub soare,
Regii ei vor fi să treacă înspre tron ca nişte regi,
Spuneți voi că mică pare, dar prin fiii ei e mare
România românească cu toții fiii ei întregi.

Dacă plouă peste țară, deşi pururi o să ningă,
Dacă plânge-vom la geamuri, dacă-n dreptul unei pâini
Nimeni n-o să fie-n stare, nimeni, Doamne, n-o să stingă
Dorul de reîntregire al românilor români.

Un Soviet al celor vrednici de prostie omenească?
Spânzurat pe trei din vârfii neînfrânților Bucegi?
N-om intra în alt mileniu fără „Domnul ne păzească
România românească cu toți fiii ei întregi".

Colind de pe timpul tăcerii de aur

V-am mai spus că sunt fără de moarte,
Vă mai spun, că am să mor curând
La un piept cu două țâțe coapte,
Ascultându-mi ruga de comând.

V-am mai spus că merită închisă
Gura mea şi mâna mea în zid.
Faceți-mi urgent o recipisă
Ca să pot să nu mă sinucid,

V-am mai spus că țara mi-i în sânge,
Vă mai spun că nu-s de azi. De ieri!
Şi-s poetul care poate plânge
Doar de răni şi nu de temniceri.

V-am mai spus că n-o să fiți în stare
Să mă faceți paşnic şi comod,
Vă mai spun că orice remuşcare
Are şi-un tăiş la cap de pod.

V-am mai spus că scriu din ce mă doare,
Nu port minciunare-n buzunar
Şi nu-mi duc părinții în dosare
Şi nu sunt acelaşi în dosar.

V-am mai spus, partiinice iluzii,
Că mă simt c-o moarte mai dator
Şi vă rog, când vor da-n floare duzii,
Împletiţi-mi ştreangul şi-o să mor.

Colind cu nişte daci bătrâni

Daci au mai rămas sub dealuri, daci au mai rămas în munţi,
La pol ninge, parcă stinge bacii cerului cărunţi,
Păstoresc şi eu o boare şi vă spun cu teamă-n glas:
„Daci au mai rămas sub dealuri, ţara lor n-a mai rămas”.

Dacii mai apar prin târguri, mai fac focuri prin grădini,
Trag măgarul la trăsură şi spun: „bună” la vecini
Şi se duc, tăcuţi, să vadă, când e crivăţul cumplit
Daci de-au mai rămas sub dealuri, dacii lor de n-au murit.

Ce strămoşi sunt dacii noştri, dacii voştri, ce strămoşi!
Şi doar ei îl văd pe Domnul şi-l visează şi-s făloşi,
N-ai ce-i face, dacii poartă nimb pe frunte şi pe gând,
Pentru ei şi zeii teferi mai coboară pe pământ.

Că de-ar fi să nu mai fie ar fi rău şi-ar fi motiv
Să-şi ia cerul în desagă zeul dus definitiv,
Dacii de-ar lipsi o vreme, dacii lumii de n-ar fi
Munţii şi-ar semna verdictul şi s-ar duce şi-ar muri.

Creştineşte, cum li-i datul. Dacii dac-or auzi
Or fugi şi din morminte şi de-acolo or veni.

Colindul poeţilor tineri

Pilaf cu stele v-om avea la prânz,
Compot de greieri e fixat la cină
Şi-o să ne crească barbă de sacâz,
Ce v-a iubi o blondă Eulmină.

V-om îngâna Bacovia pe străzi
Şi-n troleibuze pline cu suspine
Şi vom aduce în trăsuri zăpezi,
Uitând că astfel vom comite crime.

Vom fi striviţi de ţipăt de cocori,
Ne-or împuşca cu gloanţe de iubire,
Vom duela sentinţe pe ninsori

În târgul cu mai multe cimitire.

Vom paşte pui de umbră în licheni,
Iarna în pâsle albe şi sumane
Vom trece-n sănii munţii Apuseni,
Bând ceai cu nervi de brad şi bărăgane.

Tristeţi pe blid şi iarăşi am pornit
Ca dacii noştri-n vremurile crude,
Rupând fâşii de cer şi răsărit,
Călcând pe cioburi mari de timp, zălude.

Ei nu călcară iarba când au mers,
N-o vom strivi nici noi, făcând pădurea
Din fluiere să ningă-n univers
Şi ne-om lega de brâie lungi securea.

Vom fi şi Iancu, fi-vom şi Crişan,
Horia, Cloşca, Tudor, Burebista,
Mihai Viteazul, Ştefan, Decebal,
Moş Ion Roată implorând Preacista,

Vom trece-n zale, călărind nămeţi,
Vom fi şi moţi, în care înşirate,
Vom bea rachie şi vom fi Râmeţi,
Iar din tristeţi vom înălţa regate.

Cu flaute în mâini şi cu dovezi,
Că nu suntem de azi, de ani o mie,
Os dacic mai răsuflă sub zăpezi,
Sub clopot îl vom da şi-n cununie.

Cu săbii şi cu ramuri mari de dud
Vom merge-n Târgu-Mureş ducând salba
Cu rugăciuni din Ţebea la Abrud
Şi-o închinare domnului de Alba!

„Noi, moţii tăi de Basarab venim,
Unu decembrie e a noastră filă,
Veni-vom ca spre-un zeu din Viflaim
Spre tine, domn de Alba, după milă".

Mângâiaţi pulpe, mângâiaţi şi sâni,
Vărsaţi-vă în potere mânia
Şi scoateţi lănci din paloşe, români,
De-o cere şi pe asta România!

Venim vestind în care strămoşeşti
Că bate-n geamul patimilor ora,
Din micile regate româneşti
Să facem un regat al tuturora.

Doamne de Alba, ninge ca-n pustiu,
Ne închinăm şi să-ți trăia' stăpâna.
Nu-s pârtii, de-om ajunge mai târziu
Colindul nostru să vă strângă mâna.

Intrarea colindului în dramă

Vom trăi dezastrul, astăzi, pe la noapte.
Cine? Nu se ştie. Unde? Nu se poate.

Nu se ştie încă, nu se poate până
N-om avea iluzii, care să rămână.

Interdicții simple, remuşcări mărețe,
Vor veni mai marii ca să vă învețe

Să lăsați hambarul plin cu alimente
Să se-nfrupte carii de prin parlamente.

Vom trăi dezastrul, ultim dintre toate,
Rupți de vreo cămilă ori striviți sub roate,

Va veni poruncă, va veni o veste
Cu-adieri de lege şi de manifeste.

Nu vă temeți încă, mai e ziuă mare
Şi nici o căință, nici o disperare,

Deşi ştiu şi pruncii, ştiu că o să vină
Ultimul dezastru, ultima lumină,

Dibuiți tăciunii, orbi de spaima humii,
Şi aprindeți lampa la fereastra lumii.

Colind de țară veche

Răzvrătiri păgâne n-or fi să ne curme,
Cât Țării Române păşi-vom pe urme,
Şi-om face prin liră, scrutând pe irozii,
Ce nu dovediră cândva voievozii.

Cu săbii de glorii, în vreme fatală,
Vom crede în țara mereu actuală,
Nici o condamnare aproape ne este,
Când prinşi de ninsoare rostim manifeste,
Prin vremi de tăgadă şi-n spații de tină
Cuvântul ni-i spadă, de-a pururi lumină,
Şi de vreo căință mai naşte iluzii
Noi țării n-aducem banale concluzii.
Exil de ne soarbe cu patimi oculte,
Nicicând vom aduce Eternei prea multe,
De-aceea zic vouă, ai munților, mării,
Să nu se mai surpe pridvoarele țării
Şi să nu ne prade noi hoarde întruna,
Să mergem să-i ducem Eternei Cununa.
De-i noapte, de-i ziuă, de-i clopot sub astre
Să mergem la Putna durerilor noastre.

Colind pentru țăranii unei țări

Ei nu se reproduc, s-a scris odată,
De-un veac de zile nu se înmulțesc,
Țăranii noştri mai sunt traşi pe roată,
Dar tot mai vin prin târg, că ne iubesc.

Poartă desagi şi când ajung zic: „Doamnă,
Pe unde-i fiul meu?" de-atâtea ori
Şi-apoi asistă-n fiecare toamnă
La noi căderi de îngeri păzitori.

Ce mai țărani şi ei când nu sunt țară
Şi n-au pământ şi nu se pot mândri
Decât c-o tragedie milenară,
Decât cu faptul că ne pot iubi?

Ci ei îşi duc cu demnitate caii
Prin visul lor, pe care-l au şi-acum,
Țăranii noştri, care-şi plâng nohaii,
Îşi fac o pipă, mai privesc la drum.

O, şi nu au țăranii nici o vină,
Că sunt lăsați de însuşi Dumnezeu
Să fie ce pot fi: numai lumină
În bezna care stăruie mereu.

Şi va veni un timp ca o răsplată
Şi numai ei, tăcuți, îl desluşesc,

Şi se vor reproduce înc-o dată
Şi-o fi etern poporul românesc.

Colind de jale Patriei

Această ţară încă n-are nume,
N-a botezat-o nimeni niciodată
Şi-i ca o leddy pururi divorţată
De lordul prim, hărăzitor de lume.

Această ţară n-a muri de foame,
Această ţară va muri de nervi,
Daţi-i să mânce amintiri şi poame,
Daţi-i să bea coctail şi nu fiţi servi,

Că vede-n toate numai manifeste
Şi-ar vrea să moară sub un ram de măr
Şi-această ţară vouă pâine este,
Muşcaţi din ea, muşcaţi într-adevăr,

Şi-i scris în cartea ei zodiacală,
Mai stă păstrat în taina unui verb
C-această ţară va muri (ce boală!)
De preaînsingurarea unui cerb.

Ea mă iubeşte, dar mă şi condamnă,
Eu o iubesc şi n-o condamn defel,
Sunt alţii condamnaţii ce îndeamnă
S-o preparăm în ace ca pe-un miel.

Şi cât aş vrea să te ajut nu pot,
Cu versul meu nu te întorc din cale.
O, ţara mea, te-ai pervertit detot,
Curgi ca un râu uitat din munte-n vale.

Voi nici nu ştiţi ce mulţi îi stau sub poale,
Câţi sug la ţâţa patriei nectar
Şi-avem prea des doar crize sociale
Şi crize de guvern cu mult mai rar.

Motive nu mai sunt, şi-s toate duse
Înspre crăiia unui vis cerşit
Şi nu avem cuvinte, şi nici scuze,
Se dau la preţ de cost, se dau cumplit.

Şi din această ierarhie simplă

Această țară încă scuipă zei,
Se dă cu ruj, se dă cu fard la tâmplă
Şi paşii de eternități i-s grei.

Să-şi ia bilet pentru un tren de mâine?
Să jinduie de adevăr un miez?
Această țară mai importă pâine,
Această țară mai importă crez.

De tine, țara mea, îmi este milă,
Poporul meu, ce prin destin mai ari,
Mi-i teamă că-ntr-o ziuă pe la cină
Ai să devii popor de bişnițari.

Eternă vremea inchiziției lor?
Şi cât am vrut, o, blânde Betleeme,
Ca să mă nasc în veacul viitor,
Mult mai fragil şi fără de probleme,

Dar fără ele mult mi-ar fi ruşine,
Țară a mea, ajunsă de nimic,
Trasă la cărți vei pierde negreşit,
Că zei hulpavi o să te vândă bine.

Şi-aş bea un vin şi m-aş retrage-n munte,
Şi-aş plânge-n psalmi cu nervii mei ucişi,
Şi-aş face-apoi din lacrimi mari o punte
Să plângem toți magiştrii interzişi,

Ca într-o zi să ne trezim deodată
Bolnavi de ochi, de îngeri şi de reni
Şi să-nălțăm din nou întru răsplată
O țară de Bălceşti şi de Jieni.

Colindul Prutului, 2

Prutule, te-am mai cântat odată,
Azi vreau numai să te plâng destul,
Fă şi tu un semn că se arată
Zodia ieşirii din cumul.

Cumulăm prea multe patrii, Doamne,
Vrem şi noi un ceas desăvârşit,
Munții de noroc să nu răstoarne
Lacrimile noastre infinit.

Că suntem nişte permisii nule,
Poate ne şi treci la nefiresc,
Gardieni mai sunt şi sunt patrule,
Grănicerii nu mă mai iubesc.

Şi-i ignor şi eu, şi ies în stradă
Şi mă rog de tine lui Iisus,
Până când vom face să se vadă
Un castel de lacrimi până sus.

Colindă sub opaiţul abia

În fiecare joi mi-i dor de Ady,
Când posturile tac şi nu mai spun,
Şi nu mai vor să spună nici o veste,
Şi deraiază carele-n cătun.

Şi cad zăpezi, şi urcă-n turle sara,
Jertfa tristeţii noastre suie blând,
Şi colindăm colinde de pe Mara,
Şi imnele bărbosului, pe rând.

Ce dulce chin, că-ai fost să fii odată,
Hulit de păpuşari, visat de zei.
Primeşte-ne, că ţi-am adus la poartă
Regatele afabile cu miei.

Medicamentul întristării noastre,
Ochiul de zeu uitat într-un ceaslov
Şi când ni-i rău prescriem, Dumneavoastre,
Pastila Păunescu-Ady of lowe.

Venim de-un veac şi viscoleşte-n iureş,
Venim mereu şi vom ajunge chiar
Cu sănii de zăpezi din Maramureş
Şi degete topite-n felinar.

N-avem nici cai şi hamurile-s rupte,
Şi prin păduri de Basarab nu-s reni,
Şi-aducem flori de ler şi plâns de ciute
Pentru magnificul din Copăceni.

Trecem podişul marilor iluzii,
Munţi de-alcool s-au scufundat în ceţi.
La geamul tău cu Lelia Vaida spunem
Colindu-nzăpeziţilor asceţi.

Trezeşte-te şi tu şi spune iară:
„Domnul poet v-a aşteptat, intraţi,
Voi sunteţi cei ce-aţi anunţat aseară
Sfârşitul vânătorii de giganţi”.

Vei face rugi atunci la Preacuratu
Şi-ai să pricepi că am sosit prin nea
Pe Dionisie Lupu, 84,
Să te luăm în Basarabia.

Şi-atunci va fi vivace şi-o să ningă
Mâinile tale rătăcind prin ger
Şi-o candelă la geam o să se stingă
De-nsingurarea marelui stingher.

... Ninge acum şi nu se mai termină,
Visezi şi tu un zvon de clopoţel,
Trăsurile aşteaptă, Eulmină,
Te mai iubesc cât îl iubesc pe El.

Şi este joi şi-a viscolit, şi nouă
Ni-i dor de Ady şi vom merge lent
Să sărutăm braţele amândouă
Melancoliei de pe continent.

Iubeşte-mă şi taci, c-aşa-i mai bine,
Visează-l şi dezbracă-te acum
Şi-mbună zeii hulpavi pe coline
Să ningă, să tot ningă, trişti, pe drum.

Sărută-mă pe îngeri, dormi sub lună,
Ce greu e-n munţi şi ce năprasnic vânt!
La zori vom fi cu Ady împreună
Cei mai frumoşi nebuni de pe pământ.

Colind c-un sfat şi numai doi strămoşi

În orice ianuar fără ninsori
Mi-i dor să merg prin Hagilari călare,
Iarna aruncă cu bucăţi de nori
Şi cântă lieduri lungi sub felinare.

Atunci şi cerul pare mai înalt,
Iar moşul Constantin singur cu baba
Blestemă impostorul vinovat

Şi dă la câini să mânce şi degeaba!

Mai cată-n sat, nu-i nimeni şi-i târziu,
Doar vântu-n cimitir îşi poartă paşii
Şi ninge, latră-un câine a pustiu,
Iar cei plecați îşi văd prin vis urmaşii.

Cum dintr-odat' tresar şi plâng prin somn
Şi-i văd pe cei rămaşi în singurare.
Moş Constantin Molozea stă la horn,
Singur vorbind cu păsările pare.

Mătuşa Lida-i dusă în spital
Şi el ca un Iisus cătând la câine
Plânge mereu că de-ar fi bun, pe cal,
S-ar duce-n târg să-şi cumpere o pâine.

Ce vis urât, ce zvon de clopotari,
Şi nu-i în vis alt Săcărâmb, nebunii
Ți-au scris în soartă moartea, Hagilari,
Cătun ucis de proletarii lumii.

Uitat de urători, un moş bătrân,
Ca Dumnezeu pe-o insulă uitată,
De tine-mi este dor să-ți mai îngân,
Pe-un pat de fân, că vei mai fi odată.

Ninge şi Domnul n-a uitat defel
De existența ta şi ninge-n iureş,
Iisus mai e în Hagilari c-un miel,
Dându-i să bea colinzi de Maramureş.

Pe tine te colind şi-mi eşti nea zeu,
În limba-mi eşti Molozea Constantin,
Un sat cu doi strămoşi va fi mereu,
Nici un oraş n-o să le ia din chin.

În fiecare an îmi este dor
Să merg prin nea, cerşind zăpezi la brio,
Să-i ur', să-i semăn, să-i colind, să-i dor
Şi să-mi răsară cânt tremurător,

Să dorm la gura caldă-a sobei lor
Şi să ascult colinde cu Mario
Şi Iosif, nişte îngeri care vor
Fi fost, şi-atunci îngenuncheat să mor

Simţind, aşa, deodat' cum dintr-un nor
Turlele-mi sună-n oase cu adio.

Colind în manta de soldat, 1

De prin tranşei ieşiţi, soldaţi ai lumii,
Hai, nu mai fiţi severi, măcar puţin,
Uitaţi de arme, c-am venit cu bine
Să vă turnăm în căşti şi-n palme vin.

Luaţi şi beţi, e vinul păcii noastre,
E foarte bun şi l-am adus din sud,
Acolo stele cad în orice seară,
Aici cum cad pădurile se-aud.

Chemaţi-vă alături generalii,
Daţi-le ordin să vă spună „Hai,
Vă dăm câte un cal la fiecare
Şi duceţi-vă-acasă toţi pe cai".

Va fi cea mai civilă ordonanţă,
Veţi fi şi voi civili şi veţi zâmbi,
Războaiele îşi vor lua vacanţă,
Eternă pace-n locul lor va fi.

Doar să vă-nchipuiţi această veste
Şi dacă vreţi, aceasta va veni.
De prin tranşei ieşi-veţi deodată,
Voi, ultimii soldaţi care veţi fi.

Vor râde împăraţii şi vor plânge
De bucurie parlamente-n zori
Şi nu vor mai greşi conducătorii,
Să fiţi de gafa lor răspunzători.

Veţi săruta ţărânile bătrâne,
Veţi pune-n ţevi de tunuri câte-un crin
Şi-o să ieşiţi că vom veni, ştiu bine,
Să vă turnăm în căşti şi-n palme vin.

Iar Dumnezeu bărbos, ca la comandă,
O să-şi sucească din mustăţi un fir,
Semn c-au murit războaiele pe lume
Şi-i timpul să le ducă-n cimitir.

Colind înhămat

Când trece seara şi-şi dau mâna zorii
Şi mor tardiv nocturnele perechi,
Mi-i dor nebun de calul tău, Grigore,
Şi mi se face dor de Heciul Vechi.

O, să te chem şi să te rog la poartă,
Să-l prinzi în hamuri şi să ne pornim
Spre gara care n-a fost niciodată
Şi către dânsa, totuşi, să venim.

Iar tu să nu te superi, să spui: bine,
Doar că de cal mi-i jale, că a nins
Şi-au îngheţat şi stelele, şi luna,
Şi Dumnezeu luminile şi-a stins.

Ai să-l întrebi ceva pe calul tău,
Iar ochii lui vor spune: „S-a făcut,
Cât încă sunt, dar n-am să fiu prea mult”,
O, cal vorbind n-am mai văzut şi-i rău,

Că-n lumea lor, de veacuri potcovită,
n-are nici drept, nici lege pentru cal
şi-am să te rog, Grigore, de la mine
să-i dai Paştele meu cel personal.

Şi când o fi să cadă din picioare,
Când i-o fi dor de moartea-i într-o luni
Să-mi scrii să vin, să-l ducem cu plocoane
Şi cu trei popi, nepervertiţi şi buni.

Colind întârziat

A fost emis un ordin, dar nu ninge,
Păi, sigur, la comandă nu-l vom şti.
Te uită, Basarabia cum plânge,
Se-ntreabă câte zile vom mai fi?

Se-ntreabă câte zile-o să mai fie
Şi din spitale ar fugi pe-un şes.
Miroase cerul brusc a nostalgie
Şi noi – a nostalgie fără sens.

De ce şi cum şi când şi se mai poate?
Ne întrebăm şi nu avem răspuns,

Poporul nostru mai e tras pe roate
Şi preşedintele-i cu ceară uns.

Mai bine-ar fi de l-am avea pe Domnu
În cerul lui şi pe pământ tot domn,
Mai lesne-ar fi de n-am avea nici somn
Şi-am duce luptă grabnică cu somnu.

Dar nu-l avem pe Domnul nici o iotă
Şi nu îl vom avea cât de curând.
Această țară s-o trezi murind
Şi n-o va întrerupe vreo mascotă.

E dreptul ei să moară şi atât,
Iar moartea ei nu ne va sta în gât.

Colind despre țăranii unei țări

N-avem țărani destui şi n-avem cal,
Să-i luăm să-i ducem bolnavi în spital,
N-ajung țărani cum n-or s-ajungă caii
Şi-au să ne plângă din poveşti nohaii.

Atunci voi fi un prinț iubit de câini,
Visând frumosul lumii fără mâini,
Care trezit din somn spune: „Părinte!"
Şi nu-şi găseşte mâinile ciuntite.

Aşa o fi probabil şi cu-această
Țară a mea, prea mulți o vor nevastă,
Şi o să se mărite că nu poate,
Şi n-or mai fi țărani, c-or fi de toate.

Aproape colind

Acum că ninge şi mi-i dor de moarte
Şi trec citind pe drum mâhniri de servi
Sunt vagabondul dezbrăcat de soarte
Ca un bolnav dintr-un salon de nervi.

Salon umplut cu îngeri de hârtie
Şi injectați cu amăgiri de vieți.
Sunt negustorul negoțând tristeți
Şi las arvună foşnet de chichie.

Frumoşilor tăpşind spre frontiere
Nebuni artişti ai lumilor ce nu-s,
Cuvântul grav subt clopotul apus
Salută nedormite temnicere.

Avem principiu o singurătate,
Şedem la cald că dincolo e frig
Şi-n alte lumi ori poate-n alte sate
Tidvele noastre-or plânge zei pe dig,

De-atâta sărăcie exemplară,
Sătui de regi ori unşi pe răni cu jind,
Când ninge toropind din gară-n gară,
Înzăpezit, bătrânul meu colind.

Dacă m-auzi ia sania de guşă
Şi vino într-un sat uitat de munți
Să facem un strămoş pe-o cărăruşă,
Cântând libretul zeilor cărunți.

Vino acum, pupă-ți pe nume unchii,
Şi roagă-mă să beau din şipuri vechi
Oțet inconfundabil în trei muchii,
S-aud tăcerea huiduind perechi.

Spune-mi că îs cel mai măreț pe vale,
Magistrul ce salută jovial
Toți îngerii Sodomei, din spitale,
Şi mi-l visează-un îngere pe cal.

Acum, că-i Anul Nou şi-un zeu împarte
Dar de tristețe mamei lui de zeu
O să colind năstruşnice regate
Şi-o să arunc cu rugi în Dumnezeu,

Că ninge şi mi-i foarte dor de moarte
Şi trec citind pe drum căințí de servi
Şi-s vagabondul dezbrăcat de soarte
Ca un bolnav dintr-un spital de nervi.

Colind

- Să colindăm? V-aş cere, bomboane n-am copii,
Am trei căințí şi mere şi trei morminte vii.
Veniți din alte ere, zeul ceresc şi bun
V-aducă mângâiere şi-o veste în cătun.

Iar dac-o fi în stare şi de-o mai fi sublim
Să vă aştepte iarăşi venirea-n Viflaim,
C-aţi fost şi nu o dată, plecaţi la anul iar,
Numai să fie iarnă şi neaua-n calendar,
Că ninge şi se-arată lună-n castel de fulgi
Şi nu-i decât o pată şi pruncii poartă giulgi
Şi sună-n tolbe zorii, iar moşii tresărind
Visează urătorii, zile şi nopţi la rând.
Fac drum până la poartă, lasă pe prag bănuţi
Şi-aşteaptă o colindă, şi nu mai dorm, şi-s mulţi,
Ei nu mai ştiu cui vina o fi că nu au fost
Şi nu mai sting lumina, şi-s singuri şi au rost,
Dar după deal copiii înnămeţiţi în drum
Tot vin cu gând să-ajungă spre-un geam ascuns în fum.

Colind la Basarab

Creştinilor, creştinul colind voi să vi-l spun,
La Basarab flori dalbe au îngheţat în drum
Şi leru-i la hotare, îmbătrânit detot,
Şi nici nu ştiu de este în viaţă sau e mort,

Creştinilor, creştinul colind voi să vi-l plâng,
Prin gări zăpada cade şi gările se frâng,
În cer zăpezi mai fi-vor, în noi nu au motiv
Şi de atâta iarnă murim definitiv.

Creştinilor, e anul când se va naşte-n giulgi
Iisus Basarabeanul, culegeţi-l din fulgi,
El e Cristosul sacru, păcatelor străin,
Pe însuşi Preamăritul veniţi să-l preamărim.

Creştinilor, colindul înzăpezit şi bun
Maria Magdalena vi-l dăruie acum,
El ninge pe la geamuri şi este pe la zori
Iordanul ce botează ai săi colindători.

Creştinilor, din viscol, culegeţi-l sfios,
Şi duceţi-l în case pe chiar Iisus Cristos,
În iesle, printre vite, e preamicuţ şi slab,
Iisus Basarabeanul, născut la Basarab.

Creştinilor, creştinul colind voi să vi-l spun,
La Basarab flori dalbe au îngheţat în drum.
Treziţi-vă ţăranii, cu toţii fie-n cor
La-ntâia iarnă-a morţii şi-a învierii lor.

Alt colind pentru poetul tânăr

El şi-a pierdut frumseţea prin tramvaie,
Cât i-a rămas nu-i nimeni să i-o ia.
Târgul îi face semn că nu se uită
Cenaclul „Mateevici” de cândva.

El şi-a băut frumseţea din cristale,
Cât i-a rămas tot el o va mai bea,
Degeaba să-i tot spuneţi osanale,
Că dânsul le va desconsidera.

Va cere un chiştoc, chibrituri are,
Şi-apoi grăbit pleca-va, nu-l veţi şti,
Că-i timp să ducă toamna prin spitale
S-o vindece de poezie şi.

Colind de ţară

Doamne, chiar atât ni se cuvine?
Patrii pe cartele nu visam.
Ţara mea este păstrată bine
În biblioteca ce o am.

Şi gândesc cum s-o ascund la noapte,
Că de vine-o vreme şi-un prăpăd,
Cum au fost în veac să se arate:
Ţară, voi putea să te mai văd?

Mi te-aş furişa, dar nu ştiu unde –
Pestetot agenţii dau de ea.
Doamne-n cer e loc s-o pot ascunde?
Spune-mi loc de tainiţă, mata.

Şi ne dă, mai dă puţină minte,
Neamului acesta dă-i noroc
Şi-ntr-o zi cu tine-n gând, mărite,
Ţara noastră pune-o-vom la loc.

Colind acuzat

Geografia nu-mi îmbie văzul
Şi acuzat că voi şi-ncerc a plânge

Îmi lacrim țara ce mi-o port în sânge
Şi nu mi-o schimb, când vi se schimbă păsul.

Istorie? O hartă zdrumicată,
Un râu de frontieră fără port
Şi când tiranul, bâlbâit şi doct,
Îşi schimbă țara eu mi-o plâng intactă.

Noi – acuzați şi ei înscăunați,
Ei – demiurgi şi noi – analfabeți
Şi-n țara-nmormântată în poeți
Ne sunt acuzatori justificați.

Stopând istorii, nu voi şti să tac
Prin eşaloane abdicând de praf
Şi nu-s adept politicii de jaf,
Planând staționarea unui veac.

- „Dar recunoaştem", spuneți pentru toți,
- „Dar condamnăm eroarea şi spoiala",
Însă de ce nu reparați greşeala
Şi crainice surâd cu soții morți?

De ce? vă-ntreb şi orbul din peisaj
Fărâmă-n dinți tabelul de marcaj.

Colindul Unirii

Priviți cum saltă Iancu de pe cal
Şi glasu-i nu-ncetează să rostească:
„Avem atâta sânge în Ardeal,
Că neam de moți continuă să crească."

Hai, să nu fim cu toate de acord,
Dar să lăsăm drept fii de cărturari
Un semn pe scut că suntem Unic tot
Cu re'ntregirea României Mari.

Doamne-al meu şi-al tuturor
Nu te rog, eu te implor
Să fii Domn de izbăvire
La Marea Unire.

Rejucată la ruletă,
Azi e-un act ce se repetă,
Dar tu fă să fie una

Pentru totdeauna.

Mai răsfiră printre noi
Judecățile de-apoi
Şi fă neamului dreptate
La Alba-n cetate.

Pe când spulberă irozii
Vin din Țebea voievozii,
Lancea lor, ce vor s-o-nchine
Vrerilor creştine.

Ca mioare să coboare
Vestea Soarelui-Răsare
Şi colindă de Unire
La Crăciun să fie.

Vinovați de neiubire
Plâng şi morții în sicrie,
Arestați şi santinele
Plâng între zăbrele.

Parcă sfâşiind prin sânge
Peste Alba Iulia ninge,
Veacuri spulberă în membre
La unu decembrie.

Să nu-ntârzie să vie
Cea din urmă cununie,
Murmurați al mântuirii,
Colindul Unirii.

Colind pentru săracii ţării

Acum când vă rostesc
Şi-n taină vă cuprind
Pentru săraci doresc
Săracul meu colind.

Poporul meu se ține cu trudă şi sfială,
Şi zilnic se confruntă cu demagogi de soi,
Dar ştie să parcurgă direcția de boală
Şi-adeseori învinge şi macină nevoi.

Mizeria de-l duce spre căi nebănuite,
Iluzia îl poartă spre zăvorâte porți

Şi nu mai trece chinul şi grija îl înghite
Şi-şi face o ţigară la capete de sorţi.

De-acum nici lame n-are şi barba i se-ndează,
Că nu-l cunosc copiii, de parcă li-i străin,
Iar el bolnav cum este îngăduie şi lasă
Câteva mere coapte Domnul să-i ia din chin.

Poporul nu ştiu cui e şi-al meu întotdeauna
Adoarme-ntr-o grădină, preaistovit de munci,
Şi sapa-i grea atârnă de rând cu mătrăguna
Şi-n somnul lui de-o clipă roiesc albini şi prunci.

Cu bătături în palme se va-ndrepta prin noapte,
Gândind că, poate trece, mizeria pe rând
Şi-aprinde-o lumânare şi-şi pune strai de moarte
Şi, obosit de viaţă, îngână un comând.

El e poporul ţării, furat de marii ţării,
El este Dumnezeul săracilor ţărani,
Ce cată-un semn în ceruri la patul disperării
Şi-şi zvârle-n lună anii ca nişte bolovani.

Ce-o fi să se întâmple, ce, totuşi, o să fie?
Gândeşte şi îndură cu oamenii lui buni
Şi nici o veste vine, o, maică, Românie,
Poştaşii tăi beau ţuică şi arcuiesc lăstuni.

El, voievod în toate şi cât un Domn de mare,
El, căruia nu-i spunem nicicând Măria ta,
Veniţi să-i dăm ploconul şi să-i luăm din sare
Poporului acesta pe care-l vom urma.

Colindă cu hotarul în grădina mea

Şi cât fum alb dinspre grădini spre râu,
Şi câţi copaci adulmecând coşmare.
Ne tace iarba martoră şi pare
Că înşişi munţii au slăbit din frâu.

Dar, neică, cum se-agită-n călimare
Aura mea cu-a lui ce nu mă vede
Şi-n umbra unui zeu care ne crede
Orbit de fum lung tremur în frunzare.

Colindă

Iluzia că ne vom pierde,
Iluzia că ne vom trece,
O, țară întreagă-n instanțe,
De ce-ți este tâmpla prearece?

Răspunde, rugăm, cu o slovă
Şi, hai, să ne-ntoarcem acasă,
Tu n-ai nici o vină, Moldovă,
Doar poate că eşti mai frumoasă.

Nădejdea că ne vei rămâne,
Nădejdea că încă se ține
Puterea izbânzii de mâine
Cu faptele noastre de bine.

N-ai teamă, că, poate, se frânge
Făclia aprinsă de astre,
Cât mamele noastre vor plânge
Cu lacrima rănilor noastre.

N-ai teamă că ninge şi plouă
Şi, hai, să fugim de aice
Cât garda în mantie nouă
Nebună mai joacă popice.

Primeşte râvnita solie
Şi hai să rostim laolaltă:
„Să nu ne mai uiți, Românie,
Cum nu te-am uitat niciodată”.

Colind în manta de soldat, 2

Acum vom fi, vom fi ca niciodată,
Cântând vom merge la război.
Şi dacă regimentele nu iartă,
Nu le-om ierta aşijdere şi noi.

Se mai comit erori în lumea asta,
Minuni destule sunt şi vor mai fi,
Trag puştile şi ne mângâie țeasta
Şi după orice noapte e o zi.

Acest pământ va mai primi cadavre,
E foarte bun, şi nemilos şi greu.

Nu vindem țara pentru trei palavre,
Trecându-ne, ni-i Patria mereu.

Ieşiți la porți, la geamuri, fiecare,
Cu liliac în mâini porniți la drum,
Vom fi civilii fără de scăpare,
Vom fi soldații veacului antum.

Nimic n-amână clipa vrerii noastre,
Copii de zei în taină se cuprind,
Sunt cai la porți, şi dogme, şi dezastre,
Deşi mai e, afabil, un colind.

La naiba cu splendorile celeste
Şi-ajunge necredință-n orice zi!
Această țară Patrie mai este
Şi dacă insista-vom va mai fi.

Urcați-vă-n trăsuri, că-i pace încă,
Pupați-vă dragi inimile şi
Rostiți mereu cât bolta ni-i adâncă:
„Trăiască țara noastră şi-om trăi".

Colindă pentru Moş Crăciun

Din vârtej de semn apus
Mai coboară munți înalți.
Să observi cum te salută
Doi pisici îmbrățişați.

Doi din patru care nu-s
Şi-o iluzie ce este,
Dar vor fi, venind de sus,
Într-o altă-a mea poveste.

Ştiu că eşti un moş Crăciun
Şi pentru ființe mici
Ia o sanie cu daruri
Şi-i înhamă pe pitici.

Dacă tolba ți-i săracă
Cum e şi la noi în sat,
Adu numai promoroacă,
Vii la anul mai bogat.

În priviri roiesc cimotii,

Ruşinoase că nu pot
Să se-ncercuie în şotii
Şi-n voroave dulci detot.

Prin nămeţii mari de nea,
Coborât ca din mistere,
El cu Moş Gerilă vrea
S-aibă o întrevedere.

Unde-i? S-a topit în zori
De amar şi de ruşine,
Când i-a spus un fulg din nori
Că să minciuneşti nu-i bine.

Uite, moşul ghiduşar
Cătinel opreşte-n noapte,
Numai vântul la hotar. –
„Mai departe nu se poate".

Stă şi plânge, barba şui
Mângâind-o înc-o dată
Şi-apăru, la vama cui?
Un hotar de ciocolată.

Potriveşte ora-n cer,
An de an apropiindu-l
Şi dă ordin, leru-i ler,
Să pornească cu colindul.

Colind

În fiecare noapte lină
Coboară-un voievod bătrân
Să vadă de mai poartă vină
Şi neamurile de-i rămân?

Din ani la rând se perindară
Şi nu vor fi nicicând pe-aici.
Măcar o dată de visară
Cununa lui copiii mici!

El este Dumnezeu pe-o lume
Şi vrea s-ajungă, până-n zori,
Poveşti cu sfinţi să poată spune
Şi bunii îngeri păzitori.

Copii, treziți-vă, că poate
Soseşte-acum din veşnicii
Şi el nu stă decât o noapte,
Plecând mereu la alți copii.

Vestiți pe creste epocale,
Cu flori de crin şi cimbrişor
C-abia păşind se lasă-n vale
Şi rănile de cuie-l dor.

Dar va veni oricum agale
Şi-acum, când vă implor şoptind,
Aduceți triştii din spitale
Să-şi ungă rana c-un colind.

Rugați-vă şi-o să v-audă
Şi-o fi să vină negreşit
Cu ochi de foc şi pleată udă
Şi mers de cruce, necăjit.

Abia-n genunchi de urcă culmea
Şi-n drumul lui – atâta drum
Şi e atât de mare lumea
Că nu ajunge nicidecum.

Colind de Patrie...

Când s-a născut această țară,
la naşterea acestei țări,
când a țâşnit din pântec: „hopa”,
Când a ieşit frumos afară
şi nimeni nu strigase: „Gata!,
S-a săvârşit ce aşteptam”,
am asistat doar eu, Traianus,
Şi i-am citit binecuvântul,
şi ea a râs cum râde țara,
Cum ştie țara mea să râdă
şi faptul cel mai importantul
e că am fost şi-am îmbrăcat-o
Cu-aceste simple două brațe,
era o goliciune sfântă
şi ea-mi spunea: „Sunt țara ta,
ia-mă acasă, vreau la tine”
şi am făcut cum vruse ea.

Cât a trăit această țară

s-a pervertit şi, divorţată,
a zis că de-acum niciodată
n-o să mai vreie măritată
şi-a râs şi eu i-am zis: „nebuno,
mărită-te sau fă ceva,
că o să mor şi eu odată
şi-o să dispari fără de urmă,
Că n-ai urmaşi care să spună
că le-ai fost mama lor şi ţară”
şi ea a hohotit şi iară
mi-a spus că fie ce-o să fie,
ba ar fi bine, ba nu prea
şi a făcut cum vruse ea.

Când a murit această ţară,
la-nmormântarea astei ţări,
la înhumarea ţării mele,
când s-a-ntâmplat să-mi moară Ţara,
când Dumnezeu a vrut s-o moară
Că-n bolnăvire se ruga
să-i eie sufletul de ţară
şi când a fost să se petreacă
am fost doar eu, cel care-a plâns-o,
doar eu, Traianus, fiul ei,
şi-acum trăiesc fără de ţară
şi-o plâng şi-i prea târziu s-o plâng
şi n-o s-o am mai mult pe lume
eu, fiul ei şi fără ţară
mă duc în cimitir să-i duc
trei trandafiri, să-i pup mormântul,
să-i mângâi crucea şi să-i zic:
„Fie ţărâna ta uşoară,
rog, Dumnezeu să te şi ierte,
am să mai vin, mi-i dor de tine”,
Ce greu e, mamă, fără ţară,
sărut ţărâna ta pe trup,
prin ea spun ţării: „Săru’mâna”,
prin ea spun ţării: „Bună seara”
şi-apoi pornesc tăcut spre staţii,
în rest ce fac nu mai contează,
că fără dânsa nu se poate
şi fără ţară sunt nimic.

Colind cu spovedanie târzie

Din munţi de ceară vă salut, prieteni,

Cei care vă veți naște orișicând,
Din crângul vechi, blând străjuit de cetini,
Cu felinare-n plete fumegând.

Veniți acum, când fierbe-n maluri Indul,
Veniți oricum, din dragoste mai puri.
Amicii mei, să ascultăm Colindul
Cu zvon de cerbi îmbolnăvind trăsuri.

Un mic poem e-un felinar în cale
Şi-n lumi duhnind de-aristrocrați păgâni!
Să treci prin cataclisme sociale
C-o ramură de liliac în mâini.

Fii vagabondul lumii, fără vină,
Vagabondând uşor prin târgul vechi
Să crezi că pentru tine dau lumină
Aprinse felinarele perechi.

Să ai un cântec nou care să doară
Cum fetele-n poşetă au ceva
Şi să încerci să mori a câta oară
Şi să nu poți oricât ai încerca.

Să uiți de bon, cartelă şi măsură,
Să dai colinde noi să-i faci sătui
Pe cei ce nu au timp pentru cultură, –
Monedă necesară nimănui.

Chiar fără bani, cu o chitară-n spate
Să ceri un vin la hanul nopții trist
Şi marii demiurgi umplând palate
Oricâte-ar spune, tu mai eşti artist.

Să plângi spitale, şi bolnavi, şi nume
Surpate-n canceroză ca-ntr-un hău,
Să nu-i poți ajuta nicicum pe lume
O, Nevermore, şi să-ți pară rău.

Chiar fără post, chiar fără casă, oare,
Fără copii sburdălnicind prin văi
Nu ştii că întristații toți sub soare
Încă din naşteri sunt copiii tăi?

Acesta fii, hoinar prin lumi hilare,
Un veşnic exilat în Univers,
Care aprinde-n munți o lumânare

Şi vă salută c-un colind din mers.

Colind băut de magi

Vai, Atlantida-mi curge printre dinți,
E ca un sloi când spumegă o lavă,
Apostrofând o cârciumă bolnavă,
Naşte iluzii, îmblânzeşte sfinți
Şi moartea mea, datornică şi sclavă,
Mă ia în oastea ei sergent pe-o navă
Să-mi taie nervii dulci, serviți pe tavă.
Biet măscărici, arhanghel şi bufon,
Cum nu ştiuse în orbita-i slavă
Că-s aşteptat de-un veac la tron de domn –
Rege moştenitor în Vavilon!

Emoție pastorală
sau
Colind cu Trifan Baltă

Câtă ură-n iarba verde că nu vrea să mai răsară,
Câtă spaimă în mirese că n-o să rodească sfinți,
Emigrăm spre nu ştiu unde să ne proclamăm părinți,
Câtă moarte în mioare şi-n morminte câtă țară!

Câte-ntr-un copac sicrie nu mai vor astfel să fie,
Câți părinți se duc sub pietre de urgiile din noi,
Mâine or să cadă zeii, mâine or să cadă ploi
Şi de sufletele noastre Domnul are alergie.

Cât colind în harfa lunii, câtă lună în colind,
Câtă moarte-ntr-o viață, câtă dragoste în morți.
Şi se năruie regate şi se fură ler din bolți
Şi sunt greierii în grevă şi e judele murit.

Ce invidioşi magiştrii, ce cuminți aceşti copii,
Câtă bârfă în blazoane, câtă vervă efemeră.
Zace-n arbori câte-un geniu fără anturaj de seră,
Oameni mor, s-or naşte oameni şi vor spune că sunt vii.

Ba sunt morții în rezervă, ba nu sunt defel, deloc,
Ia-ți azil într-o câmpie unde ai să paşti mioare,
Ce ridicolă e piesa, cât secret e în trasoare,
„Auzit-ai cum că dânsul ieri şi-a cumpărat noroc?”

Lângă-un râu cu două maluri, străjuit de grăniceri,
Lângă-o vale milenară şi un deal al nimănuie,
Voievod să fii colibei, unde-a stat Iisus în cuie
Şi să-ţi creşti de veacuri mieii fără slavă şi averi.

Câtă pauză-n cuvinte şi cât aer de colinde,
Câtă stea în fulgerare, cât Nichita în viori,
Învăţaţi de la păstorul legendarilor păstori
Şi o stea în priveghere pururi vi se va aprinde.

Colindul canceroşilor din veac

Dar, canceroşii ultimului veac
Azi nu mai au puteri de-a vă tot spune
Că n-a rămas din ei decât un nume
Şi pentru boala lor nu este leac.

Ar mai rosti la cer vreo rugăciune
Şi-ar bea din apa răzvrătită-n Nil,
Dar carnea le duhneşte a trotil
Şi zilnic nu se-ntâmplă o minune.

Ei ştiu că va veni o zi anume,
Că suferinzii ţării nu au loc
În lista celor ce produc noroc
Şi dumică popoare fără nume.

Daţi-le sânge-n ceşti acum, acum,
Daţi-le vin din răni, în guri să fiarbă,
Ţăranii mei, strămoşii mei de iarbă
Cu vieţile amirosind a fum.

Ei, canceroşii ultimului veac,
Ce nu mai au puteri de-a vă tot spune,
Că n-au rămas decât un simplu nume
Şi pentru boala lor nu este leac.

Orbiţi de lumânări, cu veacul frânt,
Aşteaptă-n zori din nu ştiu care parte
Condoleanţe pentru-acele sate
Care au fost să fie pe pământ.

Colind pentru ţăranii mei

Ei nu scrutează poluri, n-aşteaptă vreo eclipsă

Şi nu se vor regalii în tronuri de oţel,
Nicicând li-i sănătatea în plus, mereu li-i lipsă,
Dar ei sunt talpa ţării şi gata la apel.

Ei, zişi iobagi de clasă şi şerbi, şi pături scunde,
Momiţi şi traşi pe roată, şi duşi de nas ades
Mai ştiu că au o şansă şi vor a o pătrunde
Şi scuipă-n mâini trudite şi fără înţeles.

Ei cred că vine-o vreme când vor avea dreptate,
Ei nu visează ceruri, deşi se tem de sfinţi,
Mai fac o rugăciune, ei, fără de păcate,
Şi-n somn sărută câmpul cu oase de părinţi.

Ei sunt ţăranii ţării, robiţi de canceroză,
Cu un baston în mână porniţi spre prăvălii
Să-şi ia o pâine scumpă şi basamac – o doză,
Că nu mai dau pe-acasă pierduţii lor copii.

Ei sunt fără concedii şi rar de se întâmplă
Să-şi mustre preşedinţii ce în nevoi îi frâng,
Se-ntorc pe înserate cu soarele pe tâmple
Şi încuiaţi în case de nedreptate plâng.

Ei sunt ţăranii ţării ce nu mai pot de şale,
Ei, suferinzii lumii ce nu mai văd de boli,
Urcaţi-i în căruţe şi-i duceţi în spitale
La cei mai docţi din medici cu ireale şcoli.

Ei îşi aşteaptă rândul să moară, să nu fie,
Şi-n chinul lor se-arată chiar Domnul răstignit,
Zadarnic să le scrieţi câmpii de poezie,
Când mor ţăranii ţării şi fără de sfârşit.

Rostim „Trăiască ţara” şi ne răspund morminte,
Mai închinăm o ploscă în cinstea celui dus
Şi zilnic dăm uitării apuse jurăminte
Că-n tot ţăranul ţării e câte un Iisus!

Ei cer numai iertare, deşi sunt fără vină,
Şi vă doresc pe lume ce n-au avut nicicând
Şi-n mare întuneric doi aştri de lumină
Sclipind tăcerii sumbre par ochii lor, pe când

Nimic dacă cunoaştem de ei, mai mult de Indul
Învolburat, ce iscă vedenii şi idei,
Să colindăm la noapte pentru ţărani colindul

Iertărilor jugastre spre-ai îmbuna pe zei.

Colindă pentru satul românesc

Ler şi ler, din trup o poză,
Nu-s părinţii şi ne dor
Florile de canceroză
Şi de suferinţa lor.

Împăraţii, ca duşmanii,
Tot cu griji împărăteşti,
Noi, sărmanii şi orfanii,
Din cătune româneşti.

Plângeţi, voi, copii ai mării
Şi ai munţilor străbuni,
Că ne mor ţăranii ţării
De duminică spre luni.

Spuneţi pruncilor de şcoală
Să coboare-n ţintirim
Că se duc topiţi de boală
Şi din urma lor venim.

Rânduiala lumii nouă
Vom trăi-o rând pe rând,
Cerul surd cu răni ne plouă
Şi miroase a comând.

Plânge-ţi, voi, copii ai mării
Şi ai munţilor străbuni,
Că ne mor ţăranii ţării
De duminică spre luni.

Dragi părinţi, bunei şi rude
Lăcrimânde se cuprind
Şi se duc şi se aude
Blestematul lor colind.

Colind cu Eminescu

Voi, muritori
C-o umbră în frământ,
El este Eminescu
Şi atât.

Din tot ce-a fost
Voievodal în zori,
Lăsați-l printre cei
Nemuritori.

El nu e mare, nu e geniu încă
Cât nu-i cunoaştem mersul prin oraş.
Dar va veni şi ziua lui adâncă
Şi-o să aprindeți câte-un fânăraş.

Acum vă spun să fiți deopotrivă
Iluziei că-l vom vedea curând
Şi împărțiți săracilor colivă
Şi nu vă fie teamă de comând.

El nu-i într-adevăr, dar o să vină
În zdrențe milenare de bufon
Şi-o să aducă lumilor lumină
Şi-un felinar bojdeucii lui Ion.

În vechi trăsuri cu caii de prăsilă,
Cântând ceva, de noi nedesluşit,
El va porni prin munții de argilă
Să-şi caute iubita negreşit.

Destul cu postulate şi tratate
Şi-ajunge necredință că n-o fi.
Dacă de veşnicie n-avem parte,
Măcar de el s-avem în orice zi.

El, care chiar acum când spun că-i rece
Şi tremură frunzişul prins de vânt.
Dus de curteni, treziți-vă că trece
Prin codri cu sandale de pământ.

Nu vă mirați c-aşa se şi cuvine,
Să-i fim părtaşi, să poți să recunoşti
Un voievod cuvintelor române,
Mai mare ca un comandant de oşti.

Uitați-vă în urma-i, că dispare
Pe nu ştiu când cu draga-i înspre zeu
Şi-n gândul lui va spune că ne are
Şi pentru noi va răsări mereu.

Colind

Eminescu e totuna
Dacă suntem, dacă nu:
Dacă la răspântii luna
Te îndeamnă, nu te du.

Mulți ar spune cum că-i steaua
Legănată-n înțeles.
Eminescu e doar neaua
Ispăşind păcat invers.

Eminescu, totuşi, este
Dacă vrem sau nu vrem noi,
Incurabilă poveste
Fără vreme înapoi.

Nu-i al lui, e-al tuturora
Şi-ntr-un veac, de când socot
Eminescu este ora
Eminescului de Tot.

Cum ne-atinge cu aripa
Zborul zeului strateg,
Eminescu este clipa
Eminescului întreg.

Eminescu e totuna,
Dacă vine, dacă nu,
Dacă la răspântii luna
Te îndeamnă, nu te du.

Voievod, dar nu moşiei,
Împărat, dar nu desface,
Domn sortit al României
De la Dumnezeu încoace.

Colind c-un preot

Ningea şi-atunci când viscolea pe uliți
Bătrânul preot, singur şi ciudat,
Umbla la raion, cerşind o viză,
Biserica să nu-i închidă-n sat.

Şi îi spuneau, că da, o să-l ajute,
Dădeau din umeri, se-ntrebau suspuşii

De nu s-au suprapus de-un timp Iisuşii
Că fețele, se-mpuținează, culte.

Şi el ca un sihastru se-ntorcea
În casa lui, plângea, la geam cireşi
Îi ştergeau lacrimile, luna grea
Îi adormea pe mâini şi pentru ea
Bătrânul preot n-a fugit la leşi.

Ci tot venea în zile de Crăciun
Şi se ruga pentru acele sate
Să onoreze Domnul anul bun
Şi să dea oamenilor sănătate.

Când au fugit cei care n-au rămas,
Ciudat părea şi surâdea ciudat,
Visa mereu vedenii fără glas
Şi i-au închis biserica din sat.

Şi-atunci n-a mai ieşit din casa lui
Şi n-a vorbit cu nimenea defel,
În rugăciuni îşi coborâse soarta
Şi a murit peste un timp şi el.

Plângeau bătrâni, pe-ascuns plângeau copii,
Prin sate se plimbau necunoscuți
Şi tot notau în mape, grijulii,
Ceva, ciudat, neînțeleşi şi muți.

...Acum c-a nins şi-n zare viscoleşte
Şi-n cuşti de lemn îngheață nervi de câini
La geam colindul meu mi-l pomeneşte
Cu leru-i ler şi dalbe flori în mâini.

Colind

Moşi de gheață vin în iureş
Prin înămețite căi,
Ninge dinspre Maramureş
Tot cu îngeri strânşi în clăi.

Dacă e atunci să fie
Vis iluziei că sus
Din regaturi de pruncie
Încă spulberă Iisus.

Şi-n căruţe de zăpadă
El coboară pe pământ
Şi adoarme-n vreo mansardă
Lângă foc, fără cuvânt.

Şi porneşte-n zori prin sate
Şi spitale, împărţind
Nuci, bomboane, sănătate
Şi fărâme de colind.

Ei, aproape fără zile,
Legănaţi de-un ram de nuc,
Vor bea ler, n-or bea pastile
Şi vor plânge că se duc

Din spitale pe-nserate
Pe la geamuri de copii
C-un colind de sănătate
C-au fost suferinţi şi-s vii.

Niciodată colind

Popor străvechi de grâu şi fără vină,
N-auzi cum vin cu gând nerod şi rău
Şi cu neruşinare se împlină
Noi dictatori peste grumazul tău?

Dar, Amazonas, vom mai fi în stare?
Cât sânge-n jgheaburi va tot curge, ai?
Orice ar fi să nu clinteşti trasoare
Din teama unei umbre de cobai.

Ia-n geamantane tot ce se mai poate,
Cărţi, manuscrise, hai să te petrec,
Că vine percheziţia la noapte
Şi-o să te las, iubito, şi-o să plec.

Sărută-acest civil care-o să moară
Cu deştele strivite-n lemn de uşe
Şi mâinile-i – brăţări pentru cătuşe –
Or să se întâlnească-ntâia oară.

Ce zumzet au cuvintele acum,
Ascultă-le foşnirea prin zăbrele,
Peste regatul întristării mele
Sunt ducele de Basarab şi-ţi spun:

„Ascunde-te într-un fitil de ceară,
Dezleagă zeii mării pe cărări
Şi uită-mă sub platoşe de seară
Că vine-un faieton de lumânări

Şi nu rămân, rămâne-vei, tu, oare,
Şi nu m-aud, te mai auzi şi cum?
Când ducele ce-a fost să te-nfioare
N-a mai rămas decât un prinț postum?

Şi-i înzadar şi nu mi se mai iartă
Căderea sub pieptare de trăsuri
Şi dumnezeii sunt porniți pe ceartă
Şi-n ştreang se-aruncă cerbii din păduri.”

Nimeni aici, acolo nu se ştie,
Un vin de Calafat vă mai implor
Şi urc la cer să beau cu apă vie
Căința unui zeu ocrotitor.

Ce-aş mai putea să-ți spun? Rămâi cu bine,
Iubeşte-te prin paturi cu frământ
Şi strigă-mă departe-n ceruri line
Ca să-ți răspund aproape, din pământ.

Colindul Marii Românii

Pe Moldova iarăşi ninge, lampa cerului se stinge,
Pribegi-vom fără pârtii spre regate-ascunse-n giulgi,
Trec copiii, nu-s copiii, trec trăsurile cu fulgi
Şi pe bărăgane noaptea dintre stele se prelinge.

Stai, oierule, şi cată luna-n cer ca o agată,
Plângi, boierule că zeii merg în sănii şi-n convoi,
Ninge peste Maramureş, şi-o să ningă peste noi,
Țările se-ntorc acasă în mantale fără pată.

Spulberă peste Moldova, viscoleşte pe Bucegi,
România românească se zideşte înc-o dată,
Urcă-n metereze zeii, ies țăranii în deregi
Şi din Reni până la Herța urma zeului se-arată.

Urmă e de domn de țară şi de grai şi de-adevăr.
Vorba este, voievoade, de nelegiuiri păgâne.
Tu, legiuitorul nostru şi-al istoriei române

Spulberă peste cetate cărunțite flori de măr.

Ler şi ler, flori dalbe suie, ramuri verzi de brad la cer.
Niciodată țara noastră n-o-ncăpea pe mâini străine,
Voievoade fără țară, ai voievodat stingher
Între sufletele noastre şi nădejdile creştine.

Sceptrul tău – credință-n vecii care n-or fi traşi pe roată.
Tronul tău – izbândă-n ziua care nu ne va uita,
„Munții noştri aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă",
România românească e şi este țara ta.

Mari ninsori aduce-or zorii şi vom fi bătrâni de tine,
Țara țărilor române, ce n-ai pârtii şi nu poți
Să ajungi şi pe acolo unde-s Basarabii moți,
Spulberând fără de milă neghiobiile străine.

Spulberă peste Moldova, viscoleşte peste morți,
Din Carpați se cotileşte noaptea nopților senine,
Mume-ți leagănă izbânda, plâng țăranii tăi la porți,
România românească nu se-arată şi nu-i bine.

Vom aprinde-o lumânare pentru cei ce nu-s şi îs,
N-om privi cu-atâta ură legendarele blazoane
Şi-om ceti în steaua noastră şi-om ceti şi în icoane
Neamul răstignit din doină pe tăişuri de surâs.

Munți se clatină şi cade peste umeri neauă albă,
În cojoace călduroase, duşi de sănii, traşi de boi,
Ne-om ruga la Tatăl nostru, ne-om lega trei rugi în salbă
Şi ne-om duce noi spre țară dacă n-o veni spre noi.

Colind pentru scoica luminii

Aduceți soarele şi felinarele
În calendarele acestei nopți,
Scrieți că Marele sfințeşte carele
Şi Crăciuneii sub icoane copți.

Şi dac-a nins şi spulberă hiene,
Împotmolind însingurate gări,
Veniți în târgul marilor probleme
Iluziei s-aprindem lumânări.

Cu candelă în mâini şi cu ceaslovul
Singurătății noastre, solitari,

Azi vom sfinți cu busuioc alcovul
Zeului trăitor în Hagilari.

E-un ultim zeu rămas şi-i fără vină,
Iisus de Basarab, un Crist frumos,
Veniți şi-l veți vedea că-i azi lumină
Şi-mprăştie frumsețea ei pe jos.

Acum că viscoleşte şi rămâne
Carul cu fulgi la porți, trec la fereşti
Colindătorii țărilor române,
Colindătorii Țării Româneşti.

Şi-n viscolirea lumilor vibrează
Nimbul de domn într-un staul de oi,
Iosif şi Maria mi-l botează
În apele Iordanului, şuvoi.

Şi-are chichie şi-i nea zeul blând
Cu sceptru de argint şi viscoleşte,
Scoica unei lumini sub paşi trosnind
O revărsare de lumini sporeşte.

Spre Anul Nou Crăciun îşi prinde barbă
Şi vine-ntârziat, şi bucuros,
Şi numai câte-un prunc la geam se-ntreabă
La noapte de-o veni Iisus Cristos.

Şi dacă-a nins şi viscoleşte-n arce
Şi vin colindătorii, El Zorab,
Trezeşte-ți pătimaşii, că se-ntoarce
Spre-a lerui Traian de Basarab.

Colind fără colindători

Trişti sub stele călători.
Tainic mă cuprinde
Dorul de colindători
Fără de colinde.

Mai ieşiți de prin poveşti
Şi aprindeți, clare,
Două lacrimi în fereşti
Ca o lumânare.

Exilată-i ora în statui,
Vine un diluviu şi ne scoate
De la sânul cald al Nimănui
Şi ne duce-ntr-un oraş de moarte.

Felinare-au ars ca-ntr-un noroc,
Rupem bezna şi-o-mpărțim în rate,
Iar în loc de consumatul foc
Ardem noi în pagină de carte.

Ca-ntr-o resemnare de copii
Albul din zăpezi se vrea cunună
Şi se dă de-a dura peste vii
Şi cu morții ia şi-i împreună.

Face-un târg de iarnă şi apoi
Stă şi-aşteaptă-o veste din Carpați,
Că i-au spus că vor veni la zori
Doi colindători întârziați.

Înzadar plantonul de parcurs
Şi-nzadar diluviul va să cadă,
Când colindătorii n-au ajuns,
Toropiți în burgul de zăpadă.

Singure colindele venind
În mantaua lor străpunsă-n spate
Plâng şi spun cum ei, soldați fiind,
Au căzut într-un oraş de moarte.

Colindă cu antiecou

Toreadorii trec în gardieni,
Doar eu îmi ştiu refugiu în adio,
Un fost păstor redevenit prin vremi
Un camarado exilat în Rio,

Clişeiele trişează pân' la os,
În evanghelii se condamnă spusa,
Să-nchiriem, iubito, un Cristos,
Când ne e dor de Sarmizegetusa.

Acum, când trece toamna prin noi ca o hipnoză,
Inchizitorii iernii somează legiuni,
Să-nchiriem, iubito, un teatru vechi de false,
Şi să-l plantăm în sânge, mimând delațiuni.

Să-nveți să mori cu toamna prin porii ei de frunze,
În târgul anemonic, retras şi nedescris,
Ca un pian sunt, Doamne, hrănit doar cu pastile
Şi internat în viscol ca-ntr-un dosar închis.

În drama lumii veche a mai rămas o lege
Şi-a mai rămas o gafă şi-n ea să mă condamn,
Iubito, totuşi, pare, există o salvare
De moartea fără vicii şi fără pic de şarm.

Aprinde-o lumânare, dă drumul la trasoare,
Să cadă-n exaltare, aievea şi pervers,
Bulați, Ioni de gală să curgă-n călimare,
Ca doi bufoni satanici, desprinşi de univers.

Să îmblânzim din veacuri o clipă ce adastă
Reîntâlniri promise cu don Erve Villar
Şi-o să mă-mbrac la noapte într-o lozincă castă
Sau într-o veste amplă, parcursă, de ziar.

C-o prematură ştire mă termin, dona Liză,
Acum, când suflă moartea peste tăciunii stinşi,
Îți dau această iarnă drept ultima surpriză,
În care mor sub ziduri poeții interzişi.

Colindul nopții de Crăciun

La colind se aprind
Stele ce n-apun.
Vii şi morți suntem toți
Ai lui Moş Crăciun.
Cei copii țin făclii
Şi pornesc la drum,
Un colind dăruind
Nopții de Crăciun

Din străinii venind, cu brațele-amândouă,
Primiți acest colind ca o urare nouă,
Cu lumânări la porți să vă găsească zorii,
Din lumea celor morți când vin colindătorii.

Treziți-vă din somn şi-nmărmuriți la mese,
Că vin pentru o clipă pierdutele mirese,
Cu sănii prin nămeți şi ramura ninsorii,
Din lumea celor drepți vă vin colindătorii.

Cu mere şi cu nuci, cu sfintele bucate,
Primiţi-l printre voi tot pe al vostru frate,
Cu fulgi şi jucării, redeşteptând memorii,
Din lumea de copii vă vin colindătorii.

Acum, când trec de prag şi se opresc în tindă,
Luaţi şi sărutaţi copii ce colindă,
Părinţi-ajung mai greu, a tot izbăvitorii,
Trimişi de Dumnezeu, primiţi colindătorii.

Din străinii venind, cu braţele-amândouă,
Primiţi acest colind ca o urare nouă,
Cad ţurţurii din prun şi prind să se răzmoaie
Cum ninge moş Ajun cu sfântul Niculaie.

Priviţi trecând acum un moş cu plete albe,
Copii, e moş Crăciun şi florile-i sunt dalbe,
Tu, pici, cu nasul roş, să ştii că din sorginte
El e chiar Moş-Strămoş, ce spulberă colinde.

Colind cu adresă

Colindaţi colind cu nume,
Craiu-crăişor,
Să nu ningă-a stricăciune
Craiu-crăişor,
La copii şi la strămoşi,
Craiu-crăişor,
Întru mulţi ani sănătoşi,
Craiu-crăişor.

Boieri mari şi gazde multe,
Care vetrele nu-şi schimbă,
Vin colindători de munte
Să vă spuie o colindă,

Anul Vechi, sub stea târzie,
Lăcrimează în tăcere.
Anul Nou, măcar să fie
Fără de mitraliere,

La voievodale mese
Şi pridvoare de săteni
Colindaţi colinde-alese
Pentru munţii Apuseni.

Şi uitaţi, dacă se poate,
Drumul ce l-am mers mereu
De la naştere spre moarte
Neştiuţi de Dumnezeu.

Colindaţi, când steaua cade
Şi ne vrea înmormântaţi
Sub armuri şi baricade
Ca pe fii înstrăinaţi,

Noi v-aducem o urare,
Voi opriţi acest război,
Că prea mult pe noi ne doare
Al istoriei convoi.

Colindaţi colinde bune
Pentru cine nu s-au spus
Şi-n Siberii fără nume
Sunt morminte îndeajuns.

Cu lumini în mâna sorţii
Şi cu lacrime fierbinţi
Colindaţi la miezul nopţii
În spitale cu părinţi,

Colindaţi colinde rare
Şi rugaţi-vă în cor
C-un colind de vindecare
Întru sănătatea lor.

Celor mici – colind să crească
Şi-un colind pentru ţărani,
Leru-i ler, să ne trăiască,
Dalbe flori şi La mulţi ani!

Colindul lerului interzis

Şi-am zis ler şi ler am scris, ler şi numai ler,
Pân' ce nu m-au interzis, ler şi iară ler,
- Doamne-am zis şi ler a nins stelele din cer,
Şi pe ler l-au interzis să nu fie ler,
Ler am plâns şi-n ler m-am stins, şi c-un plug de fier
Am arat un deal întins să răsară ler,
Leruit-am ler mereu ca să nu disper
Şi-am dormit pe dealul meu, coperit cu cer.

Foaie verde ler-lăicer şi-acum iată-mi-s,
Ler vegheat de-un temnicer, leru-i interzis.
Doamne, şi-mi apare-n vis un pruncuț prin ger
Ce se miră nedecis: Chiar să ningă Ler?
Leru-i ler de leruit celor ce mă cer,
Frații ce m-au minciunit nu mi-s frați de ler,
Şi-am zis ler şi flori de măr, leru leruind
Unui singur adevăr neîmpărtăşit.
Ler tăcu-i şi ler am nins cu ninsori de ler
Şi n-am terminat de scris, că din nou mă cer
Şi-nrăiți îmi poruncesc pe un ton sever
Ca să nu mai leruiesc pentru nimeni, ler,
Lerui-m-aş lerului, ler-răspuns să-i cer
Din altarul cerului pîn' la temnicer.
Şi-am zis ler, lerui, am zis, ler şi iară ler,
Până ce m-au interzis, ler şi iară ler,
Dar eu leru voi cânta, ler şi numai ler,
Pân' ce m-or elibera, ler şi iară ler,
Leru' leruind de Ler stelelor din cer
Şi-un leruț pentru pruncuț, ler, să vă ofer.

Altă colindă pentru satul românesc

Deschideți uşa, domnilor țărani,
Sunt fiii voştri, vrând să vă colinde,
Din când în când descalecă prin gări
Şi dor de voi, din când în când, îi prinde.

În case vechi nici n-au calorifer,
Dar ştiu, deşi mizeria îi soarbe –
Nu vine iarna fără leru-i ler,
Nici fulgi de nea fără florile dalbe.

Nicicând se vor moderniza țăranii,
Nu-i plugul lor electrizat şi blând
Şi inşii vor rămâne inumanii,
Tot surzi şi orbi la strigătul lor frânt.

Ei n-au orar de lucru, eficace,
Nu cred în dogme şi nu-s violenți,
Şi plâng numai închişi între pereți
Şi nu o fac pentru c-aşa le place,

Ei îşi transferă sângele-n instanțe
Şi-nvinuiesc politica de bici,
Dar ştiu că mâine nu vor fi aici

Şi pentru viaţa lor nu cer chitanţe,

Ei nu râvnesc şi nu pot să viseze
Barba lui Marx din socluri şi statui,
Ei ştiu că-a fost cândva şi-n viaţă nu-i,
Abia citesc şi nu vor să-l citeze,

Ar încerca şi n-ar voi să nege
Şi-ar trebui să fie mai pe dos
Această ţară, ce din făr'delege
A şi ajuns o pătură de jos.

Fără cărbuni şi pâine creştinească,
Muncind la grâu, ei n-au un gram de grâu
Şi n-are-această clasă ţărănească
Nici lemn de foc, nici scânduri de sicriu,

Ei nu au vreme pentru baliverne
Şi-şi strâng cureaua, şi-şi fac semnul sfânt,
Zicând că mai sunt datorii externe,
De-a Domnul numai pace pe pământ,

Sunt treji de mult şi nu aşteaptă zorii
Şi nu se-ntreabă nimenea în sat:
- Ce mai e nou, ce fac conducătorii?
- Se mai consolidează, au aflat.

Sunt chiriaşii fără de cârtire,
Ce nu mai au puteri s-aştepte veşti,
Ţăran rămân, adie-a izbăvire,
Hai, spune-le odată cine eşti!

E truda lor – osânda cea mai castă
De secole şi secole, de ani,
Din mâna lor o ţară-ntreagă-adastă;
Au fost ţărani şi vor muri ţărani.

Ei ştiu că va veni o zi supremă,
Dar nu ajung, topindu-se de boală,
Şi-apoi citim, agenţii cum blestemă,
Că au murit, aşa, dintr-o greşeală...

Mari spulberări aduc zăpezi în iureş,
Diluviul vrea şi nu ne poate prinde,
Cu un colind din munţi de Maramureş
Lăsaţi copiii voştri să colinde.

Ei sunt urmaşii ţării peste ani,
Cu sărăcia, care vă-nconjoară,
Deschideţi uşa, domnilor ţărani,
C-aţi înviat din morţi cu tot cu ţară.

Colind post-mortem

La Timişoara nu mai cad zăpezi,
Acum când mari ninsori vor să ne prade
La Timişoara, dacă ştii să vezi,
Ninge postum din cosmos şi ne arde,

Ca dintr-un tun, amnistiat de nori,
Dar în puteri să tune şi detune,
La Timişoara ninge cu apoi,
Spulberă vieţi domestice şi bune,

De unde vii, ţăranul meu acum,
Timişorean şi tu, turist sub astre,
Chiar să nu crezi că leru-şi face drum,
Hrănit cu carnea trupurilor voastre?

Să nu observi că soarta umblă lent
La buzunarul-inimă, ce bate,
Chiar să nu bănui pasul ei strident,
Care culege roade şi din moarte?

Cum nu-nţelegeţi, că s-au fost răsfrânt
Morminte de morminte, ca de sânge,
Şi cu-a lui gură plină cu pământ
Un dalb strămoş, un dalb mormânt vă plânge?

Deplânşi şi morţi, numai pământ de-nvinşi,
Morminte şi grădini, plus ce-o să fie
Şi pielea arsă, dănţuind, a nins
Capuri de zei – gustoasă mărturie.

Cum nu mă credeţi, comestibili toţi,
Că azi, asigurând o nouă guşă,
Nu sunteţi, dar, nici pe departe morţi,
Cât doar o plânsă gură cu cenuşă?!

La Timişoara nu mai cad zăpezi,
Acum, când mari ninsori vor să ne prade,
La Timişoara, dacă ştii să vezi,
Ninge postum un cosmos şi ne arde,

Deplânşi şi morți, jertfelnicia lor
E că nu pot magnificii să vadă
Când ninge, iar mormintele mă dor
Într-un oraş cu oameni de zăpadă,

E burgul lor, rămas de la părinți,
Şi neştiind să mă întreb de ce
C-o rugă strepezită între dinți
Intraductibil vă şoptesc: „La re.....”

Colindă cu Iisusul românesc

Primeşte-ne colindul, bun creştin,
Nu vrea nimic decât să vă colinde,
C-a înghețat sub geam ca un străin,
Hai, scoală-te şi sfeşnicul aprinde,

Am fost la Viflaim, ca-ntr-o cetate,
Şi-ntr-un staul de oi am cunoscut
Pe Domnul lumii, care te-a ştiut
Şi ți-a urat mulți ani şi sănătate,

Ascultă-ne colindul, că venim
C-un cal de două secole, de ani
Să-ți spunem că din Ierusalim
Sunt îngerii – o țară de țărani,

Deschide-ne, nu ne lăsa sub porți,
Că n-avem rău şi neschimbați la față
Avem de spus, că numai tu din toți
Eşti un Cristos bătrân, încă în viață.

Primeşte-ne colindul, bun creştin,
Nu vrea nimic decât să te colinde,
C-a înghețat sub geam ca un străin,
Hai, scoală-te şi sfeşnicul aprinde.

Din somnul tău de voievod, ce eşti,
Ridică-te, cât te mai ştim stăpân, –
Azi s-a născut Ion, țăran român,
Iisusul Țării noastre Româneşti,

Primeşte-ne, c-am înghețat de vii,
Şi stau de pradă-n prag fantome albe
Şi-ascultă-această ceată de copii,

Că leru-i deținut... Florile-s dalbe...

Colind supus să nu mai fii colind,
Apoi sortit să fii şi fără moarte,
Pe Ler suntem datori în astă noapte
Să-l slobozim din temniți ce-l închid.

C-un pluguşor din gări de Ierichon,
Îngenunchind, rugăm ca-ntr-o răsplată,
Trezeşte-te, azi te-ai născut Ion,
Iisusul nostru, veşnic în durată.

Imposibilul colind

Lui Virgil Tatomir, se dedică

Iarnă risipind ninsori,
Cine-n cer cuvântă?
Colindați colindători
O colindă sfântă.
Cine ninge, fără grai,
Fulgi uşori de pace?
Moş Crăciun cu păr bălai
La copii se-ntoarce.

Hai să credem o poveste
Sau numai un vis uitat,
Cum că moş Crăciun nu este
Moşul nostru-adevărat,

Cum că moş Gerilă vine
Şi nu pare demodat,
Însă noi te vrem pe tine,
Moş Crăciunul arestat,

Te-am cerut pe la instanțe
Şi ne-au spus, pe cinstea lor,
Cum că ți-ai luat vacanțe
Şi vii anul viitor,

C-ai îmbătrânit de vreme
Şi nu poți să treci pe-aici,
Dar tu, vino, nu te teme,
Cel puțin, pentru cei mici.

Vino-n iarna, care plânge

Rana foştilor copii,
Fiindcă te-am plătit cu sânge
Tu n-ai dreptul să nu vii.

Ningi din cer şi-n joc te prinde,
Să nu ştim până la zori
Un an fără de colinde
Şi fără colindători.

Cu mănuşi, palton şi giulgi,
Leru-i ler şi iarăşi ler,
Întrebăm unde-o apuci,
Moş Gerilă, moş stingher?

Ca-ntr-o iarnă fără fulgi,
Plini de şotii – ochi şi chip,
Să ne-ascundem, să n-ajungi
În castelul de nisip,

Dar târziu să ne găseşti
Şi de după grele zaruri
Să apari să-l risipeşti
Şi să-arunci în noi cu daruri.

Doar să vii prin ziduri albe,
Să-mi aduci ce crezi mai bun
Şi-am să cânt „florile dalbe"
Pentru tine, moş Crăciun.

Crăciuneii mici să-nvie,
Să colinde cu mult jind,
Să ne fii şi să nu fie
Imposibilul colind.

Colindul făcător de țară

Ioane, cu pruncu-n icoane,
Cad ceruri cu tot cu obloane
Şi țara ta frântă şi mică
Încape la frig sub tunică.

Hrăneşte-o că-i slabă şi moare
Şi, poate, că zile mai are
Şi-n false ucazuri curtată
Ea nu poate fi contestată.

Eu, care ignorez elite şi sunt vânat de secretari,
Vă rog, aduceți-vă-aminte Colindul României Mari.
El are gust de mere coapte, el poartă duh topit din bolți
Şi ca un voievod împarte colivă pentru vii şi morți.
Din munții fără nici o transă, trezeşte îngeri, ninge sfinți,
Şi ne colindă ca pe-o şansă lucrarea bunilor părinți.
El, care veacul îl străpunge c-un lied de flaut pentru frunți
Şi rănile bolnave unge cu calomfirul unei nunți.
El trece mut şi de departe are beteală de argint
Şi seamănă c-un semn de carte, când ține sceptrul hiacint.
Priviți cum trece printre stele, ducând în mâini un fănăraş,
Şi-amnistiază din zăbrele nevinovatul de ocnaş,
Scoate căluş, arde bastoane, curmă spioni, prinde călăi
Şi ordonează în plutoane să facă ordine prin gări,
Cum vine zângănind să sfarme, trece-n arestul unei lumi
Pe cei ce scriu cu vârf de arme pe harta lumii națiuni,
El, care chiar acum, de'ndată, schimbă-un hotar prin zodiac
Şi urcă-n cer şi se arată la jumătatea unui veac.

Colind în promenada morții

Pe Vilnius ninge-a post-jertfelnicie,
Ninge perfid şi sfârtecă în burg
Şi jertfe cad striviții de şenile,
Pe Vilnius lumânări nu mai ajung.

Invazii de soldați duc slava sclavă,
Kremlinul curtezan soldând arhonții
Va fi-nsuşit din promenada morții
O lecție de rezistență bravă.

Muşcă ogari şi meşterim sicrie,
Ignas Şipulionis, ucis avan,
C-ai încercat, abia-nvățând a scrie:
„Sunt cel mai liber lituanian".

Pe Vilnius ninge dictatorial,
Hermeneutic ceruri sfârtecând,
Ninge imperial, apostrofând
Statuia libertății de coral,

Orfelinatul ce se cheamă Țară,
Ca un Belfast psalmodiind peceți,
Nu e loc de cazare, dacă vreți,
Pentru vreun Pedro, sieşi de ocară,
Şi nu permite să amenajați

Din patrie un preş pentru soldaţi.

N-ajunge lemn pentru sicrie doar,
Ard felinare roşii înspre seară
Şi corbii păstoresc ghilotinar
În somnul lor de piatră funerară.

Pe Vilnius ninge-a post-jertfelnicie,
Ninge perfid şi sfârtecă în burg
Şi jertfe cad striviţii de şenile,
Pe Vilnius lumânări nu mai ajung.

Acestea spun, trec hoardele-nainte,
Făcând recensământul de morminte
Şi-ngenunchez şi lângă cel ce plânge
Nu-mi pot schimba direcţia de sânge.

Înfăţişarea colindului (poetului)

El trece printre arbori şi asfinte,
El n-are trup şi despuiat de sine
Netimp e şi A mare şi cum vine
Poveste e de adormit morminte.

Cum se arată, zeu neadormit,
De după coama dealurilor calme,
El să se nască nu va fi sfârşit
Sub steaua care i-a născut în palme.

Trecând nu se va trece fără lerul
Unui colind, arhanghel şi imun,
Şi îşi încuie-n ţintirime cerul
Cu stelele băute la dejun,

Când zângăneşte cheia-n salba morţii
Şi frunze cad la un semnal de goarnă,
Fierbe-n ibricuri munţii şi-i răstoarnă
La locul lor în priveghherea sorţii.

El trece printre arbori şi asfinte,
El n-are trup şi despuiat de sine,
Netimp e şi A mare şi cum vine
Poveste e de adormit morminte.

E Tu şi nu e şi cu sine umple
Acest văzduh înmiresmat cu nopţi

Şi când sărută viaţa lui pe tâmple
Sărută oase, arcuieşte bolţi,

Rumegă sfincşi, se adânceşte-n spaţii
Şi dacă nu visaţi, de peste punţi,
Aplaudaţi, albind de ecuaţii,
Sufletu-i trist când se retrage-n munţi

Şi trage porţi şi spulberă veşminte,
Vestind înstrăinarea de morminte.

Colind de jale

Smintiţi, cuceritori şi docţi,
Strănută-n verb de rugăciune
Şi orga lor sunând apune
În catedrala cursă-n toţi.

Vederea lor nu va să vază
Ţărani iobagi care se duc
Cu nimb de duşi şi stea de pază
Şi ocne fac din lemn de nuc.

Hai, trage-odată manivela
Şi spune-mi ce mai scrie nou
În *Coriere de la Sera*,
Citeşte-n morţi, ca-ntr-un cavou.

Spui, moartea-mi dă o bursă mie
Ca junior printre învinşi?
O, ce netrebnică solie
Pentru teribilii ucişi,

Mai e o milă în milenii,
Mai e un secol pueril,
Să readucă şi să cheme
Poeţii marelui exil?

Eu spun că nu e nici o şansă,
Eu spun că nu, tu spui că da
Şi cad vagoanele în transă,
Ei sunt de vină, nu-i aşa?

Ba da, ba nu, aceasta-i arta
Gândirii voastre cu dojană
Şi eu vă rog, pupându-mi spada:

„Puneţi-mi peste răni coroană”.

O, baby, ce dulăi în vervă,
Mister Van Gog, ce taci mereu,
Visând imperii în rezervă,
Ameninţând pe Dumnezeu.

Smintiţi, cuceritori şi docţi,
Strănută-n verb de rugăciune
Şi orga lor sunând apune
În catedrala cursă-n toţi.

Colind de jale-şi face drum.
Sună-n urechi şi, lăcrimând,
Văd, Saharov, sub zări de fum
Cum blestemă Kremline-n gând,

Iar voi nici că simţiţi din bolţi,
Seducătoare, cum se-mplină
Cununa stinşilor, deplină,
C-un nimb pe creştete de morţi.

Şi cum în nopţi târzii coboară
Din etajeră, uneori,
Poeţii duşi sub cer de ţară
Şi scriu postum până în zori,

Ştiind că ar mai fi o şansă,
Ştiind că ar mai fi ceva,
Dar cad vagoanele în transă,
Ei sunt de vină, nu-i aşa?

Astfel se trece viaţa toată,
Răspunsu-n stele stă ascuns
Şi te întrebi, aşa, deodată,
Ştiind că n-o să ai răspuns:

„Mai e o milă în milenii,
Mai e un secol pueril
Să readucă şi să cheme
Poeţii Marelui Exil?”

Ba nu-i nimic, nici o vestire
C-ai mai putea s-ajungi curând
La muritoarea nemurire
Şi pururi veşnicul pământ.

Colind civil de Anul Nou

Toată iarna asculta-vom
„Leru-i ler, florile dalbe”,
Până când vom fi mai tineri
Şi mai blânzi din câți au fost,
Iar zăpezile ne-ngroape
Până-aproape de pleoape,
Şi să spulbere pe ape
Numai ierni fără de cost.

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Să urăm pe sub ferestre
La bărbați şi la neveste,
Din adresă în adresă,
Mai departe de blestem.
Anul Nou, dacă se poate,
Fie fără cazemate
Şi-apoi dincolo de toate
Fără gaz lacrimogen.

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Să avem mereu cazare
Într-o țară de sub soare,
Patru puncte cardinale
Şi-un nou cântec pentru voi.
Visele, ca mici granule,
Să ne fie-n nopți patrule,
Sufletele-n veci sătule
De-al războaielor convoi.

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Pentru maicile din lume
Doar copii cu dulce nume

Şi pe fruntea lor cunune,
Iar în inimă fior,
Pâine-n brazda-mbelşugată,
Niciodată importată,
Grâu pentru planeta toată
Şi la fiece popor.

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Chiar de unii vor să iee
Dreptul nostru la idee,
Noi vrem piesă de muzee
Arma marilor stăpâni.
Ochii lumii dezarmaţi-i,
Şi priviţi la ziuă fraţii,
În tranşei mai stau soldaţii
Cu un trandafir în mâini.

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Vă mai zic: la orice cote
Să n-avem nicicând bancnote,
Să se dea valută forte
Numai flori de busuioc
Şi invoc cu glas de rouă
Pentru tot deceniul nouă:
„La mulţi ani şi pace vouă,
Sănătate şi noroc!"

Ningă grav
Şi ningă-n cer,
Leru-i, Doamne,
Leru-i ler.

Colind subtil, lipsit de acuzare

Ţara asta pe care o strig
Eu o port de la naştere, poate,
Şi-o adun dintre hărţi şi tratate
Şi mă-nfăşur în ea când mi-e frig

Şi o apără-ntruna de moarte
Autorul acestui colind.

Eu în oase port sacrele luturi,
Iar pe buze un dor levantin
Şi doar marea oştire de fluturi
Mă inundă şi până-n țesuturi
Cu scrisorile Prutului lin,
Şi-ai mei frați mă aşteaptă să vin,
Iar eu nu pot de arme şi scuturi
Nici măcar, nici măcar, să mă-nchin,

Altfel zis, protestez fără vină,
Tu nu eşti, tu eşti țară străină
Sau eşti numai o țară vecină
Şi o urmă rămasă pe vad?
Stau aici, cu istoria-n palme
Şi în jur peste tot numai arme,
Într-o singură limbă plâng mame
Şi eu, Doamne, sunt cel vinovat.

Țara asta pe care o strig
Eu o port de la naştere, poate,
Şi-o adun dintre hărți şi tratate
Şi mă-nfăşur în ea când mi-e frig
Şi o apară-ntruna de moarte
Autorul acestui colind...

Țara asta pe care o strig...

Colindul tragicului rol, II

Vinovat de-atâtea drame
Care nu mai pot să sfarme
Globul suprapus de arme,
Sprijinit într-un copil,
Vă declar că nu se poate
Să ne mai gândim la moarte,
Cât ni-i dor de libertate,
Nu de magmă de trotil.

Fost actor la teatrul vieții
Mai urmez fidel poeții
Şi-mi joc rolul în pereții
Unui tir din Montpellier.
Dintre rude am un frate,

Cred că-l ştiţi şi voi pe Dante,
Mor din când în când pe-o carte
De Ovidiu sau Homer,

Cât pământul e-n neştire
Eu refuz rolul de mire
Şi-a juca despre iubire
Într-un spaţiu nuclear,
Căci priviţi, pe continente
Vin la ziuă regimente
Să descarce armamente
Din remorcă în hambar.

Mai puteam să fiu în stare
Să mai joc vreun rol sub soare,
v-am mai scris într-o scrisoare
de-acest fapt contemplativ,
dar nu din neavând ce face
mă vedeţi soldat de pace,
mă şi întrebaţi de-mi place
să vă spun definitiv.

Până la sfârşit mai este,
Sper c-o să vă dau de veste,
De vă pare o poveste
Voi greşiţi neapărat
Şi de-aţi fost mereu atente
La figurile absente
Îmi trimiteţi şi sonete
Vreun volum de Pierre Ronsard.

După jocul de rocade
Răbufnesc din baricade
Regulate canonade
Îngropând şi cer şi sol.
În curând, de prin tranşee
Ne-om întoarce, Odisee
Ca spre-o tragică femeie
Înapoi la vechiul rol.

Vinovat de-atâtea drame,
Care nu mai pot să sfarme
Globul suprapus de arme,
Sprijinit într-un copil,
Vă declar că nu se poate
Să ne mai gândim la moarte,
Cât ni-i dor de libertate,

Nu de magmă de trotil.

Colind cu Avram Iancu

Când amurgul se iveşte cu feciori şi cu fecioare
Să ieşim în munți, fireşte, să-l oprim din depărtare:

„Iancule, primeşte slova,
ți-a îngenuncheat Moldova,
sub cupola Sacrei Nova
noi îți cuvântăm solemn.
Am trăit cum se trăieşte,
n-am vândut cantemireşte,
iar din trupul nostru creşte
al reîntregirii semn”.

Dar Avram nu stă, se duce, „fie-ți caii zburători” –
Îi şoptesc şi-adorm pe-o cruce cu ochi mari, întrebători.

Lectura colindului

Ascultă, dom'sergent, în veacuri de năpastă
Se-aude-un continent trecând prin Meca noastră.
Plutonul, unde-l mâi? – Să revenim în vară,
La lecția întâi cu numele de țară.

Având mereu un scop, curtat de-o ambrazură,
Mai mult decât un rob şi-aproape o figură
În care ne'ncetat se-ocheşte şi se-mpuşcă.
Cel pururi deghizat din neiubire muşcă.

E cineva la colț, un ins cu beregată
Şi cu un ultim glonț, păstrat pentru răsplată,
Iar când a vrut apoi să tragă, greu de patimi,
Am tras cortina noi pe trupul tău de lacrimi.

Să şi intrăm în rol ca-ntr-o diversiune
Semnând un protocol c-un verb sau c-un pronume,
Ireversibil fii la ora solitară
Şi lecția întâi cu numele de țară.

Colind de iarnă

Ninge pe Moldova, ca-ntr-o poezie,

Scrisă de Bacovia sau de Păunescu,
Ninge ca-n poveste şi din veşnicie
Parcă îşi recită versul Eminescu,

Ninge pe Moldova, ninge peste munți
Ce despart o țară ruptă ca pe file,
Ninge pe strămoşii noştri prea cărunți,
Cu luceferi ninge-n părul tău, copile.

Ninge pe Moldova, ca într-o romanță,
Şerpuindă curge, dulce şi aleasă,
Dorurile noastre nu mai au vacanță,
Ceru-ncet pe fulgii dalbi mai jos se lasă.

Ninge pe Moldova, nord şi sud, şi centru,
De la Iaşi îmi vine-un plic, din Botoşani,
Ninge pentru slovă şi-i o lume pentru,
Generos e anul, Vouă, la mulți ani!

Ninge pe Moldova, ninşi coboară zorii,
Fix la clipa-n care ia sfârşit un vis,
Oameni buni, e ora, vin colindătorii,
Să lăsați zăvorul porților deschis.

Ninge pe Moldova, ninge pur şi sfânt,
- Sărut mâna doamnă, ce să fac, trăiesc?!
- La mulți ani, poete, la mulți ani, pământ,
- Să trăiți de-a pururi şi vă mulțumesc.

Ninge pe Moldova, ca-ntr-o poezie
Scrisă de Bacovia sau de Păunescu,
Ninge ca-n poveste şi din veşnicie
Parcă îşi recită versul Eminescu.

Colind Prutului, 1

Prutule, apă amară,
Tu, ce despărțeşti o țară
Şi un frate de alt frate,
Casă cu două lăcate
Şi cu geamuri zăbrelate,
Pâine ruptă-n două părți,
Două țări pe două hărți,
Două glii străbune, vere,
Şi o singură durere,
Ne uneşte, ne desparte,

Şi avem numai o moarte,
Mări de sare şi de gheață
Şi o singură viață.
Corbi de pradă dorm prin gări,
În sărmane două țări
Şi copii văd în poveşti
Că-ai fi altfel, cum nu eşti.
Tu, ce-i despărțeşti pe toți,
Vii de vii şi morți de morți
Şi mai despărțeşti o țară,
Prutule, apă amară.

Colindă pentru neamul nostru

Neamul nostru din vechime
A ştiut să stea de veghe
La acest hotar de lume
Şi la graiul strămoşesc,
Chiar de-am fost fără de milă
Puşi să renunțăm la nume
Nu ne-a destrămat vreo lege,
Nici vreun ordin nelumesc.

Am trăit şi-am dus destinul
Peste munți întregi şi ape,
Soarele blajin, fireşte,
Răsărea şi pentru noi,
Chiar de viața câteodată
Nu ne-a întâlnit cu plinul
Ne-am stropit cu lacrimi glia
Şi am plâns în loc de ploi.

Am fost bravi şi tari ca piatra,
Doar mai paşnici decât alte
Neamuri şi de-aceea, poate,
Am trăit din suferinți.
Chiar dacă ne-au smuls din talpă
Cele dragi şi sfinte toate,
Am rămas la noi acasă
Lângă cei mai buni părinți.

Ne-am păstrat în suflet țara
Şi în lacrimi, şi-n privire,
N-am vândut la vreo tarabă
Litera din sfântul grai.
Chiar de-a fost prea grea povara

Ce am dus-o fiecare,
Noi ne-am închinat doar maicii
De pe-acest picior de plai.

Unii îşi hrăneau cu lapte
Pruncii lor în timp de pace,
Noi cu jertfa-ne de sânge
Apăratu-i-am pe ei.
Chiar de-am conjugat cât lumea
Verbul neamului „a plânge”,
Noi am dăinuit de veacuri
Cu nădejde şi temei.

Astfel ne-am purtat trecutul
Ca pe-o haină milenară,
N-am râvnit averi de seamă
Şi pământuri mai cu rod,
Munții, Dunărea şi Prutul
Ne-au fost unica avere
Şi tăria neînfrântă
A lui Ştefan-Voievod.

Ne mai ținem minte morții,
Iarba în câmpii mai creşte,
Iar în vetrele din inimi
Am păstrat nestinsul foc.
N-am murit încă cu toții,
Ginta, totuşi, mai trăieşte,
Chiar de lacrimă mai multă-i
Şi pelin, şi nenoroc.

Colind pentru părinții mei

Preabunii mei părinți de adevăr,
Se surpă lumi, se iscălesc tratate,
Ne-a mai rămas un gram de sănătate
Şi planetare florile de măr.

Printre fotolii, care mai de fel
Voi v-ați uitat străbunii în morminte,
Ci eu acum vin să v-aduc aminte,
Păstor cu toată turma după el,

Voi, cei aflați în săli de ministere
Le-ați da şi pensii, preaumili din fire,
Dar nu mai au nici viață şi nici zile

Şi n-au pământ, în care-un loc v-ar cere

Să-şi ducă jertfa pentru Domnul lor,
Pe unde dor cu dor se înfiripă.
Dar ei există, suntem fiii lor
Din prima până-n cea din urmă clipă!

Prin săli de operații, ca-n cazarme
Îşi mor destinul singuri, uneori,
Ci voi nu îmbrăcați ciudate haine
Spre-a dispărea de blestem mai uşor!

Mai tristă zi nu vom trăi ca mâine,
Nici leac de vindecare nu vom şti,
La piață după pâine şi la pâine
Părinții noştri vin în zori de zi.

Tot evităm un joc, un mit, o crimă,
Fugim de boli, de patimi şi erori,
Pe când în noi se curmă-o Hirosimă,
Noi mai luptăm cu sinele din noi.

Am plânge de-am vedea în plâns scăpare,
Dar nu găsim decât în acest veac
Un gram de sănătate şi de sare
Şi-un ocean de boli fără de leac.

Ar fi să nu mai repetați în van
Că sunteți preaservili şi nu se poate,
Cât mâinile trudite de țăran
Sunt dorul nostru sfânt de libertate,

Nici nu-ncercați să-i lăudați mereu
Şi prin şedințe să le dați onorul,
De nu cunoaşteți cât le e de greu
Şi-ncape într-o lacrimă poporul,

Când nu cunoaşteți prețul trudei lor
Şi osul de pământ, şi firea humii,
Ei, care nu gândesc la viitor
Şi niciodată nu îşi vând străbunii,

Preabunii mei, părinți de adevăr,
Se surpă lumi, se iscălesc tratate,
Ne-a mai rămas un gram de sănătate
Şi planetare florile de măr.

Colind civil la curtea dictaturii

Țara mea, nu-ți sunt ridicol,
Dar cum să n-auzi plângând
Basarabia-n pericol
Pe o insulă de gând?

N-avem țară de vânzare
Şi nici târg, nici negustori,
Dar cum să nu vezi tu, oare,
Hoardele de impostori,
Când e-o criză de popoare
Ce se sinucid în zori.

Nu mai există adevăruri de-a ne aduce țara-n Țară,
Nimic civil de nu există şi-o dictatură militară.
Vai, baioneta ne răsfață şi se consideră în stare,
Iar Maica Domnului învață un neam sortit la condamnare.

Veniți aici cu bici şi cască, şi dați imperial onor,
Şi pruncii plâng să nu se nască şi eu îmbătrânesc să mor.
De nu v-ajung străbunii munți, mai înrolați şi-aceste dealuri,
Din osul nostru faceți punți peste un râu cu noi în maluri.

Cât mai există adevăruri, cât domnul țar ținut de-un bumb
Strănută-n pumni şi dă târcoale printre sicriile de plumb,
Dați-ne plumb topit la cină, dați-ne răni pentru ficat,
Dar nu ne scoateți, că n-au vină, strămoşii noştri la mezat.

Atât vă spune-un rob ce moare, dar n-o să vândă nimănui
Un neam supus la condamnare, dar şi la învierea lui.

Colind involuntar

Un biet soldat încorporat,
Fără de ştire şi motiv,
Ai fost un sclav adevărat
Şi-ai să rămâi definitiv.

Atâția regi, regate monogame, interminabil, inexact apel,
Reîntregirea sună în timpane, acelaşi sunt şi, totuşi, mai altfel.
Aplauze răsună în urechi, cărunți de ideal şi nepăsare
Mai trecem voluntari perechi-perechi într-un pluton cu semne migratoare.

Cuprinşi de-o melodie-universală, avem un gest de-a fi cu capul sus,

Destituiți din post dintr-o greşeală, suspuşii încă au ceva de spus.
Din toate să nu speri a fi vreodată un şef de post, nostalgic şi cumplit,
Soldat pe o planetă deghizată să nu transformi lumina-n circuit.

Istoria e adâncită-n gafe, anestezii nu-i sînt de leac defel,
Se scriu pe-ntregul glob autografe pe arme doar şi fără nici un țel.
E prea târziu, cad oarbe constelații, acum se trage-n mine prea barbar
Şi sunt țintit de fiii mei şi tații, cei care-au fost vânduți involuntar.

Colindul tinerilor țării

Dar a fi tânăr nu înseamnă, oare,
Să treci printre hazarduri uneori
Şi lumea să o vindeci de erori,
Tu însuți, regretabilă eroare?

E-un viciu tinerețea, dacă poate
Să mistuie oribile stihii,
Când nu mai este plumb în cazemate
Şi nu mai este fier în puşcării?

Să ştii să treci prin ziuă ca prin rană
C-un bulgăr de iluzii şiroind,
Să-ți spui: „Patria lăcrimând în strană
Îmi ține loc de sânge şi colind".

Să fii naiv la cea mai tristă şcoală,
Să dormi mai mult, să nu fii pisălog,
La fel ca Ion Gheorghe, când se scoală
Şi-şi dumică țigara ca pe-un drog.

El pleacă-n târg să-şi cumpere noroc
Şi cere de la Dumnezeu un foc.

Colind cu nume de țară

Nu ştiu neamuri de ocară şi-n pofta muscalului.
„Țară" spui şi spunem „țară", plânşi de dorul nimănui.
Suferințelor cununa duci şi spunem tuturor:
„Noi suntem dintotdeauna neam de prunci zămislitor".

Munții noştri zac în sânge, râuri curg spre matca lor,
Dă-ne dreptul de-a şi plânge, Doamne al românilor.
Şi cum credem în izbândă şi ne ducem după deal
Să murim într-o colindă, lângă coama unui cal.

Însă neamul nostru ştie să renască-n pruncii săi
Ţara lui de colonie ca colindu-n zurgălăi.
De atât când ne-mpresoară hoardele muscalului
„Ţară” spui şi spunem „Ţară”, prinşi de dorul Domnului.

Colind în toamnă

Să plângem, iubito, acum
Privind singurea după şanţ.
Vezi toamna rotindu-se-n danţ
Şi care cu frunze pe drum.

Să plângem, iubito, pe deal,
Pe umeri de harfă, bătrâni
La cerul cu zeii păgâni,
În coame bolnave de cal

Întinşi şi cuprinşi şi frumoşi
Şi trişti şi cuminţi înspre seară.
Copii să ne spună strămoşi
Şi noi s-avem gura de ceară

Eu doar să mă mir, să te miri
De vastele nopţii întinderi,
Iar braţele lungi şi subţiri
Să scrie-n văzduh sinucideri.

Picta-vor un ştreang mai curând,
Va ninge din munţi de zăpadă
Şi-n el sărutându-se blând
Doar umbrele noastre să cadă.

Cândva o să fim nişte zei.
Sub dealul acesta stăpână,
În somn vei simţi plâns de miei,
Alt deal îţi va face din mână.

Atunci vom fi buni şi abia
Un prunc cu vin roşu în cană
De sufletul nostru va da
Spitalelor lumii pomană.

Să plângem, iubito, acum.
Privind întristată pe şanţ,
Vezi toamna rotindu-se-n danţ

Şi care cu linişti pe drum.

Colind pentru Carmen

Prin spitale-atâta chin
Şi în puşcărie
Strigă-mă că o să vin
Din copilărie.

Sunt magistrul fără vise
Care-şi ia târziu
Poeziile nescrise
Dincolo-n sicriu.

Dumnezeu acum i-ha
Arestatul 7
Stă la coadă ca să-şi ia
Porția de lapte.

Toamna-n ştreanguri pupă tei,
Somităţi demente,
Şi pe pulpe de femei
Scrie testamente.

Străzi pustii, bolnavi tuşind
Vin desfrâu şi-i seară
Şi-o să-mi spuie un colind
Pentru o țigară.

Cine trece mă întreabă.
Gura lor – de iască.
Mamă, tu, mormânt de iarbă,
Care-o să mă nască.

Colindă din Edineţburg

Ninge, fratele meu, cu ieşiri din pedeapsă,
Ninge mut, ninge alb şi-o să mor mai curând,
Duhul meu pe ninsori, izbăvire de farsă
Să vă ceară un ştreang, o să ceară comând

Nu mai plânge, nea zeu, c-o să ningă la poluri,
Ia şi-ți piaptănă trist barba ta de profet.
Mănăstirile reci vor fi toate în roluri
Şi-o să dănțuie blând sfâşiatul balet.

Lasă dracului somn, roagă-ți scribii de curte
Să mai scrie un lied să te ducă în han
Şi-o să mor în colind plâns de sănii la munte
Şi-o să ningă în târg şi-o să ningă avan.

Ningă blând, ningă grav ca o nuntă de ciute,
Deraia-vor în zori trenuri lungi şi trăsuri
Şi-o să spun pentru ea, târfa zeilor: „Du-te
Şi colindă cu fulgi împărații mahmuri".

Vezi, păstorii de fulgi păstoresc jurăminte,
Beau rachie şi dorm prin morminte de nori
Şi-o să fie prăpăd şi-o să-şi iasă din minte
Liedul meu păstorind vindecate ninsori

Păstori-vor târziu monarhiile triste,
Umbra mea tremurând umbra lor fără giulgi,
Vor veni, ai să vezi, vor veni baletiste
Şi nea zeu, pasager, c-o desagă de fulgi.

Niciodată colind n-o să sune din oase,
Niciodată va fi un magistru mai blând,
Ninge, fratele meu, iarna asta-mi va coase
Straie albe şi noi şi-o să-mi dea un comând.

Nu mai plânge, nea zeu, când cu friguri mă ungi
Prin spitale de fulgi mama mea de pământ
Şi sunt prințul venind înspre voi şi m-ajunge
Şi tot ninge de-un veac şi-am să mor mai curând.

Țeasta mea de nebun, jinduită de clerici,
Gâtul meu răsucit doar o clipă în nori
Şi-or să vină, nea zeu, popi nepopi din biserici
Şi-o să-mi ceară permis pentru spânzurători.

Nu mai plânge, nea zeu, că n-am bani, nici permise,
Pârtii lungi prin ninsori cu sfială ating,
Cântă ciorile-n crâng lieduri lungi interzise,
Zeul plânge în cer şi azvârle cu vise,
Nu mai plânge, nea zeu, şi arzând manuscrise,
Ca o farsă mereu izbăvirile ning.

Colind de Basarabii

Ploi de grâu acopăr pragul, dalbe flori de Basarabii,

Deschide că-ți vine dragul, dalbe flori de Basarabii,
Dumnezeul tău de ceară, dalbe flori de Basarabii,
Cu toc şi cu călimară, dalbe flori de Basarabii,
Ca să treacă pe curatu, dalbe flori de Basarabii,
Soarta ta la preaînaltu, dalbe flori de Basarabii,
Şi s-o scrie pe hârtie, dalbe flori de Basarabii,
De acum până-n vecie, dalbe flori de Basarabii,
Şi s-o-ncleie launlocu, dalbe flori de Basarabii,
Cu tristețea şi norocu, dalbe flori de Basarabii,
Şi s-o coase într-o carte, dalbe flori de Basarabii,
Veche soartă lângă soarte, dalbe flori de Basarabii,
Să n-o rupă-n lume nime, dalbe flori de Basarabii,
Şi păstrată-n Viflaime, dalbe flori de Basarabii,
Nesfârşit din ea să spunu, dalbe flori de Basarabii,
La mulți ani şi-un veac mai bunu, dalbe flori de Basarabii.

Colind cu Minulescu

Ninge şi nu invoc un zeu cerescu,
Ninge şi eu îți scriu printre sentinți:
„Vino, prin alb, nea Ioane Minulescu
Şi fii tutela bunelor dorinți".

Suntem romanticii, ce beau o braşcă
Şi-s fără de scăpare, şi îți spun:
„Fi-i rege-prim la cea mai tristă gaşcă,
Ce-are mereu provizii de tutun".

O, prin Paris n-am fost decât în vise,
Şi-n ziua ta, a sfântului Ioan
Vom bea permisiuni, dar interzise
Şi vom lovi în vise c-un ciocan

Până s-or face cioburi pe zăpadă
Şi n-o să vii să le lipeşti la loc
Ca un magistru fără de noroc,
Arzându-şi umbra lui în vreo mansardă.

Din tot ce-a fost e doar o nebunie,
Şi-o cafenea te mai visează şi
Tristețea ta îşi ia pe cap chichie
Şi pleacă-n târgul dinspre miazăzi.

Rămâi doar tu şi singur la balcoane,
Când e o criză mare de aiezi
Şi nu mai vii condus de două doamne

Prin munţii serii care-şi pasc cirezi.

Ninge şi-n sobe focul arde,-n oale
Fierbe un lapte bun printre colinzi,
Bătrânii din lumini fac ceară moale
Şi îngerii se spânzură de grinzi.

Ninge şi tu nu vii şi noaptea cade
Cu tot cu zei şi sfinţi în cimitir,
Morţii arunc cu fulgi şi cu naiade
Şi-mpărătese-l pup pe domnul Lear.

Eu nu eram, c-am spus: „Nu vreau să fiu”,
Eram plecat, să nu mă nasc voind,
Ningea şi te strigam, era târziu,
Dar amurgeai şi înnopta-n colind.

Colind pentru spitalele de nervi

Şi-i Anul Nou şi-n sanatorii ninge,
Fantasme reci închiriază servi
Şi eu mă rog la zeul ce te stinge
Şi sunt spitalul înfiat de nervi.

Tu dacă eşti departe nu mai vii
Şi lămpile nu ard în cimitire,
Când se produc mari crize de hârtii
Îţi scriu pe file pale de psaltire.

Şi ninge-n sat şi anul se perindă
Şi nu se mai termină viscol, vânt,
Îngeri de subt pământ trimit colindă
Pentru toţi îngerii de pe pământ.

Eu nu vă cer bănuţi, nu cer revanşă,
V-oi colinda pe gratis şi-o să rog
Urarea mea să dea măcar o şansă
Pentru toţi sărăciţii de pe glob

Şi-am să vă spun că iarăşi viscoleşte
Şi-au nămeţit în drum colindători,
Treziţi-vă, acum când vă vesteşte
Iisus de Basarab până spre zori.

Pe fruntea lui o să-nflorească nimbul
Şi în curând o să vă strig: „Veniţi,

De mila voastră v-oi rosti colindul,
Să nu aveți tot ce nu vă doriți,

Să nu aveți decât singurătate,
Tristețe lungă, amintiri pustii
Şi din trăistuțe albe voi împarte
Colinde pentru pici şi jucării.

Pentru bolnavi – putință şi bucate,
Pastile de candoare-n orice zi
Şi un colind de multă sănătate
Pân'la sâfşitul care n-o mai fi,

Frumsețea lui aprinde-n curți lumină,
Deschideți, vă implor, pocnind din bici,
Să cred că are şi nea zeu o vină?
Să cred că are şi nea zeu un vici?

Vor fi schimbări în cer? Să cred în asta?
Deşi părerea mea nu e la fel
Cu-a celora ce spun că-i rău şi basta,
Că trebuie destituit şi El?

Doar stele sfărâmate or să cadă,
E fericirea lor, că-s date-n pârg,
Şi văd cum face pârtii prin zăpadă
Colind pentru spitalele din târg.

Colindul câinelui din lume

Pe când te vei mai întâmpla
Şi-n care stea te-ai abătut,
Câinele meu, iubirea mea,
De inefabil şi demult?

Mai dă-mi un semn c-ai să revii,
Mai spune da, mai spune nu
Şi-n târgul cu melancolii
Copil naiv, apari şi tu.

Ce sumbre poveşti mai dau busna în oameni,
Ce umbre poznaşe, ce suflete gri,
Copilul din mine îmi spune „mi-i foame”,
Copilul din mine nu poate minți.

Ce câini nevoiaşi, ce eroi fără nume,

Ce ham la trăsuri, ce Gioconde pe străzi
Şi noi ne mai dăm telefoane postume
Şi nervii plăpânzi legiuitelor prăzi.

Ce multe simbrii, ce cuvinte păgâne
Şi iese-o femeie de prin cafenea
Şi dă nişte oase aceluiaşi câine
Că-i suflet şi el şi i-i foame şi-ar vrea

Să mânce ceva şi să doarmă o vreme,
Să viseze că lumea s-a-mbunătățit
Şi că ninge să-i pară, să-i spun: „nu te teme”,
Şi să ningă la sigur, să ningă cumplit

Leru-i ler, leru-i câinele meu fără vină,
Să se-arunce, târziu, dinspre munți, către-un râu.
Şi să moară, nebun, într-o iarnă străină
Eu, să-l caut, pornind să-mi leg caii la frâu.

Vai, ce câine, ce sumbră poveste-i aceasta,
Cum aş da să-i fiu tată acelui poznaş
Şi că ninge să-i spun, scoală neică şi haide,
Haide-hai prin ninsoare, haide-hai în oraş.

Colindă pentru niciodata mea

Trădata mea, e lerul ler şi-i seară,
Mâhniri de zei aprind făclii în cer,
Pe şine moi stă agățat de scară
Salonul cu un singur pasager.

Şi eu sunt călătorul care suie
Şi tu eşti răvăşita mea din nord,
Visându-mă strivitul plâns de cuie
Şi legănat de-un cânt bolnav de cord.

Îți voi citi poemele cu grijă,
N-ai teamă că voi bea şi am să mor,
Deşi rămâi un început de schijă,
Şi eu n-am viză pentru viitor.

Dac-am să strig vei fi atunci departe,
Tramvaie reci vor luneca prin ger
Şi-o să mă ducă-nspre crăii deşarte
Salonul cu un singur pasager.

Colind c-un bou care-a murit frumos

La început de iarnă cădea frânt,
Legat cu lanțuri grele de pământ.
Părea bouț, părea şi bou bătrân
Cu glorie postumă de stăpân,
O ierarhie-ntreagă-n el plângea,
Voievodal inima lui bătea
Şi coarnele îi atârnau frumos,
În ele luna se lăsa mai jos
Şi el stătea-n picioare meditând,
Ştia că o să piară mai curând,
Dar nici să piară păcătos n-a vrut.
Să dea în cei ce ani mi l-au crescut
Şi-acum tot ei mi-l taie mânios?
Ce bou sublim părea, ce bou frumos,
Zeu lănțuit şi munte cu nărav
Ce-n prăbuşirea lui se simte grav
Şi cade pentru-a aminti c-a fost
Ceva-ntr-o viață pururi fără rost.
Legendă în copii şi în bătrâni,
Sânge curgea pe frunte şi pe mâini,
Lovind cel care mi-l tăia zicea:
„Ce inimă avu că nu murea,
O fi fiind o inimă de soi?"
Plângea micuță inima în noi
Şi cerul brusc păru mai furios.
Ce bou cădea sublim, ce bou frumos!
Cuțitele se avântau din greu,
Parcă se implântau în pieptul meu
Şi jupuit de piele sta întins,
Nevinovat, de nici un gând cuprins.
Neputincios şi, totuşi, împărat,
Că ştii căzând să mori cu-adevărat.
Tăiat în patru fu apoi urcat
Într-o maşină ce-a oprit în sat
Din târgul fetei celor ce-l crescură.
Sărmanul bou, să-l dea pe-o garnitură.

Când nici în ceruri nimeni nu ştia
Că prin zăpezi abia făcându-şi cale
Cu roți amirosind a târg şi-a jale
Ultima zi a boului venea.

Colind cu se făcea

Se făcea că îngerul meu dormea,
Durea îngerul în oasele vântului,
Tidva pământului meu.
Mama nu dormea niciodată,
Câteodată părea că doarme chiar.
Atunci visa cu pleoapele închise
Păduri cu zei şi Feţi-Frumoşi înalţi,
Plopii se transformau brusc în bărbaţi
Şi numai îngerul meu se făcea că dormea
Pe braţe uşoare de fată.
Deodată muntele cerului se prăbuşea,
Potop mare era, domnul îngenunchea şi se ruga,
Hei-hei, striga, hei-hei, iar mama mea
La zori când se trezea
Se făcea că îngerul meu din munţii cerului
Peste mine şăgalnic plângea.

Colind pisicilor mele

Văzduhul se înfige în arbori şi în uşi
Cu zângănit de poame va să ne deie veste
Şi lasă la plecare un maldăr de cenuşi
Din nu se ştie, Doamne, ce poveste.

În zarişti fumegânde purtând albastre căngi,
Ca să urcăm nou soare şi lună-nnoitoare,
Purcede-vom în moarte ca-ntr-un desiş de lănci
C-un corn de semilună scoţând pietriş de mare.

Colind amurgit

Abia căzu-i şi eu ţi-am învăţat căderea pas cu pas.
Ramuri ţi-au crescut din genunchi ca atunci să tresară plăpând
Zeul din talpă tăcând.

Ţipăt de vulturi căzu dumicând din rănile vântului
Viermi sufocaţi. Neştiută de pajuri poveste.
Acele ceasului tău glăsuind lenevia din oase deloc palpitantă.

Ce nudă părere eşti tu. Eu nici lujer de floare.
Sporeşti neliniştea mării c-o nelinişte şi mai imensă, şi
nelinişţită şi mare.
Aici te mai ştiu respirând umbra braţelor goale

Salcia mea despletită.

O geană de nădejde mi te-a adus din raiuri boreale
Foşninde în auz ca o clepsidră cu imagini nisipoase
Prin dunga ei de frumseți colorând niebelungi cenuşii
Ca şi barba hilarului Cronos.
Iar clipa ta de iluzii rotind se apleacă
Culegându-te dintre-ntunericuri. Şi nu mai ştiu:
Eşti cădere-n abis sau abis în cădere de spaime?

O îndelungă jale ca să mă-nchipui lună peste
Munții cu mările-n creştet şi neatinsă de mrejele unei
Corăbii în flăcări.
Las o căință de aur să-mi cânte. Şi nici o tăgadă

Din clarul obscur mângâiat. Să se facă lumină în calea-mi
Să nu voi să aprind focuri mari pâlpâind de dosare!
Schelălăind voi închide ferestrele lumii cu o mână de sare.

Colind pentru regina nopții

Din flăcări de oase cioplite, culege-mă, hai,
Coloană de sânge, miracol feeric, duhnire acu.

Nădejdii-pereche iluziei veche, amarnică streche
Până vei fi Tu.

Prin munți ce atârnă de nori bălăbănindu-se-n aerul
Nopților calme
Cu fluturi arşi de vii pe rug de palme vino

Colind

Bonjur, Natalius, s'est la midi,
Nimic de spus, cu umbra unui crai
Alege-vom fasole şi vom scri
Scrisori pe nea străvechiului Şanhai.

Voi fi bătrân, magistrul în ciupici,
Şi nu voi şti că ți-i căința dusă
Şi-i domnul în concediu de servici,
Acest poem te-o izbăvi de tusă.

Dinspre Câietu tace umbra ta,
Sudu-i bolnav, nordu-i pe pat de boală

Şi-mi plimb ziarele de-o vreme-ncoa
Din satul meu într-un oraş la şcoală.

Vând casele părinţilor nebuni,
Şi nici nu ştiu dacă-ţi mai este dor,
Şi de mă mai aştepţi din viitor,
Natalius, când nu mai sunt minuni

Zilnice sărbători eu n-am demult,
Nici Anul Nou nu-mi este nou, nici neam,
Şi nici nu ştiu, şi nici visez, - ascult
Fugind pe cai copilul ce eram.

Dac-ai veni m-aş bărbieri cântând
Şi-aş plânge mult, dar ninge brusc din ramuri,
Zarzării mei mă copleşesc bătând
Cu deşte albe de tristeţi la geamuri.

Repet un lied şi tot nu-mi este bine
Şi plâng pe cartea celui ce-a ghicit
Tăcerea ta scriind pe foi veline:
„Mai mult decât atunci nu te-am iubit"

Decât acum nu te-am iubit, se pare,
Acum, că ninge şi voi fi pribeag
Şi visul tău – tras prin spânzurătoare
De pescăruşii aprigi la catarg.

Colind

Mi-i dor ca să mai fiu copil-minune,
Pruncuţ de zeu să mai rămân aş vrea,
Să vin-o iarnă pentru mama mea,
Mai mult că ninge să nu mai pot spune.

Mama să fie dusă până-n târg
Şi eu să dau la păsări de mâncare
Şi să nu simt ninsoarea cum mă doare,
S-aud doar nervii mei cum dau în pârg.

Să-mi fie dor de-un baci fără mioare,
Să-mi fie dor de-un pui de leru-i ler
Şi-atunci să cadă clopotul din cer,
Şi-atunci s-aud trei deşte pe zăvoare.

Hohotul lor să curgă-n infinit,

S-atârn suav fulg cotilit pe zare
Din iarna-n care m-am trecut subit
Şi-acum cuvânt din seu de lumânare.

Colind ce se repetă

Şi Dumnezeu trecea pe bicicletă,
Că nu avea tichet la troleibuz,
Cei care l-au avut odată nu-s,
Şi Dumnezeu trecea pe bicicletă.

Părea bătrân, dar nu era deloc,
Era strămoşul care vă salută,
Şi bicicleta lui era o plută
Pe care se mişca fără noroc.

Viaţa lui se da pe la ruletă,
Iar el de ciudă-n târg îşi dădea foc.

Colind

Copilul meu, veacul din caier toarce
Iluzia de-a nu mai fi în doi.
Să plângem pentru şansa de-a întoarce
Părinţii noştri duşi într-un convoi.

Convoaiele se schimbă-n regimente
Şi nici nu ştim dacă mai are leac
Căinţa lumilor din continente
Şi sănătatea mumelor din veac

Acum când Odiseea e-n arsură,
Iar noi suntem asurzitori şi gravi,
Preamultă dragoste provoacă ură
Şi prin spitale nu mai sunt bolnavi.

Sunt incurabili fără contenire,
Tramvaiele aduc doar zei schilozi,
Veniţi şi voi ca să-i vedeţi la ziuă
Moşi de zăpadă şiroind la cozi.

Şi dacă nu voiţi să luaţi aminte,
Iubiţi-vă prin paturi în frământ.
Această ţară dulce de morminte
E doar o ţară dulce de pământ.

Şi noi nu ştim sau nu voim a ştie
Ce oameni proşti, ce îngeri, ce iudei
Mai plâng şi n-are rost printre sicrie
Şi mă-nţeleg numai părinţii mei.

Dar ce voii să spun e-o troglodire,
Doar ce voii să tac e un colind,
Dogme nu îmbrăcaţi în patrafire,
Când crize se produc de prea mult jind.

Scuipaţi la cer, zeu-i bătrân şi n-are
Verdicte, ba nici scuze îndeajuns.
Te duci şi tu, vă duceţi fiştecare
Spre zarişti noi şi fără de răspuns.

Zeul în zori se va trezi, umil,
De întrebări fără răspuns, copil.

Colindul genialităţii lumii

Mai ninge peste Basarab, mai ninge
Şi-n pleata mea trei lumânări se-aprind.
Poţi plânge, că voi scrie, mai poţi plânge,
Măriei sale, mama mea, colind'.

Troienele par trupuri devastate,
Şi demiurgii lumilor de frig
Îmi cată umbra prin orfelinate,
Şi eu din gara terminus te strig.

Dar nu-mi răspunzi, bolnavă, glasu-ţi tace,
Spitalul meu cu medici clownarzi,
Azi voi închide poşta şi voi face
Din farmacii un târg pentru bastarzi.

Voi da cu ruj femeile-n vagoane,
Şi voi valsa pe şine de tramvai,
Pe şoldurile zilei trag obloane
Şi sunt visat de trei crăii de cai.

Mă mai visezi, eu te suspin prin staţii
Şi-i plâng pe duşi şi îi blestem pe vii.
Ce lume, Doamne, vrând în cor ovaţii
Şi medicii – ce dogmice stafii!

Ce clasă socială e prostimea,
Şi noi ce clasă suntem şi-am murit.
Şi-i înzadar când bând întunecimea
Nea zeu nu are milă şi-a orbit.

Să blestem, să urăsc, nemilostiv
Că nu observi, cutremuraţi de jale,
Părinţii noştri, fără de motiv –
Spitale vechi ţinându-se de şale?

De ce nu spui ceva şi taci mereu?
La naiba zeu, afemeiat la culme?
Vom proclama în zori un alt nea zeu
Bărbierit şi cu reţete bune?

Ce s-a-ntâmplat că îngeri se usuc
Şi cad pe ghilotinele de nuferi,
Şi ninge fără capăt când mă duc
În satu-n care de tristeţe suferi?

Nici nu mai ştiu dac-o să fie bine
Şi nici nu ştiu dac-o să fie rău.
La ce-aş mai fi eu, mamă, fără tine,
Când nu m-am dezlipit de chipul tău?

E tot mai frig în trupul meu de ceară,
Scrie-mi cu gândul file din psaltiri.
Va ninge, şi-o să vin c-un tren de seară,
Durerii tale s-aduc trandafiri.

Colindă pentru doi părinţi

Haide-hai, şi v-aş mai da,
Haide, viaţa mea,
Lume de-ai rămas să fii
Fără de copii.

Haide-hai, şi bau-bau-bau,
Să nu-ţi ieşi din minţi,
Lume, o colindă-ţi dau
Pentru doi părinţi.

Să treci prin satul fără nici un câine,
Să-ţi fie trupul zeului leit,
Şi-apoi, trezit din somn, ca o părere,
Să fii magistrul îndumnezeit.

Să spui „aşteaptă” Morţii ce te ştie,
Să spui „adio” unui trandafir
Şi-n Marinici să scrii o poezie,
Nebărbierit, frumos, aproape Lear.

Nimic să ştii, n-o fi să te condamne
Când vine mamţa să-ţi ofere vin,
Şi tuţa stă bolnav şi şi-ar da palme,
Iar noi în cinstea tuţilor cinstim.

Ce medici docţi şi ce nea zei aiurea,
Că nu mai ştii de-i bine sau e rău,
Acest colind va-mbolnăvi pădurea,
Acest colind este protestul meu.

Pupaţi-vă acum cât mai e vreme,
Strângeţi-vă şi spuneţi-vă „Da”,
Prin Marinici trec care cu blesteme
Şi după ele, parcă,-i mama mea.

Şi-o strig prin somn şi mamţa nu aude,
Iar tuţa doarme bolnav şi slăbit,
Şi visul meu aruncă-n zei cu dude,
Săgeţi înfipte-n arcuri neclintit.

De ce slăbirea voastră mă îngheaţă?
Întreb şi plâng şi nu mai am răspuns,
Dorm îngerii şi au surplus de viaţă,
Iar domnul lumii e cu ceară uns.

Vă strig şi vă sărut pe fiecare,
Beau suferinţa voastră înadins
Şi mă condamn să fiu îngenuncherea
Unui pământ ce s-a trezit din vis.

Colind

Şi-i Anul Nou şi vom ciocni cristale
Şi-n vizită la Ady vom fi duşi
Şi vom cerşi doar bărbi de vechi Iisuşi
Şi-om plânge toată noaptea în spitale.

Vom duce daruri mari din Viflaim,
Foşnet de paşi pe drum, nestinsă astră,
Şi, vai, uita-vom să le oferim

Un pic măcar din sănătatea noastră.

Vor fi strămoşi, vom fi copiii lor
Cu moştenirea lacrimii supreme,
Le-om da un fir de vin din Bethleeme
Punând pe muzici cel din urmă dor

Veniţi, uitând de grabnice infecţii,
Păşiţi uşor cu candelabre vii,
În astă seară nu vor fi injecţii
Şi nici pastile pentru insomnii.

Ştergeţi-vă pe chipuri de mâhnire,
Fiţi fără teamă, vinovaţi şi blânzi,
Colindul meu o să le dea citire
Iubirea voastră pentru suferinzi.

E Anul Nou şi ninge şi-o să vadă
Cum cade boala lumii pe podea,
Vântul va face pârtii prin zăpadă
Şi trenurile nu vor deraia.

În astă seară cine-n ceruri plânge
Că luntrile se leapădă de jind
Şi sub cupola zărilor nătânge
Descarcă fulgi puţinul meu colind?

E Anul Nou şi vom ciocni cristale
Şi-n vizită la îngeri vom fi duşi,
Şi vom cerşi doar bărbi de vechi Iisuşi,
Şi-om plânge toată noaptea în spitale.

Colind cu Carpaţi

Aseară mi-am visat munţii pipăindu-i
Cu mâinile mele uşoare, de vis.
Aseară mi-am pipăit munţii visându-i,
Totuna mi-am zis.

Erau albi, aproape nevăzuţi ca lumina,
Simţeam un fel de căldură, arsură, nervură…
Şi le-am spus că mi-s dragi
Ca pulpele lunii în nopţi luminând
În patul de stele al cerului, lerului, misterului…
Mamei lui de colind!

Purtau vulturi în spate şi nu se poate
Să nu-i fi văzut şi voi cel puțin o dată
În trei sute şasezeci şi opt de ani de
Pâinea noastră cea de toate zilele.

Trebuiau să fie numaidecât albi,
Iar la binețe să răspundă cu o
Floare de colț.
Se spune că cel mai mare din toți
Ar fi fost chiar Tatăl nostru,
Mai marele peste vii şi morți.

Erau albi, aproape nevăzuți,
Cu picioare de aer străluminând
Şi eu ca un pui de vânt
M-aplecai cătinel să-i sărut.
Dar nu ştiu de ce
Tocmai pe la sfârşitul colindului
Au dispărut.

Colindătorii de bine

Mai spune-mi că este şi moarte
Şi viață în cer s-a extras.
Deşi ne vom duce departe,
Noi nu vă şoptim: bun rămas.

Noi credem că vom mai găsi-o,
O noapte cu îngerii vii.
Deşi nu vă spunem: adio
Aprindeți la geamuri făclii.

Abia te închipui o stare,
Abia te zăresc după zid.
Exilul îmi e în dosare,
Şi nu sunt decât un colind.

Muri-vom la ziuă fireşte.
Să fim se mai poate în gând.
Citeşte-mă totuşi, citeşte,
Cum zilnic şi eu mi te cânt.

Dă-mi ştire acum când mă doare
Pândeşte-mă ca să nu mor,
Şi fă-mă-un castel în uitare,
Şi spune-mi că nu-s trecător.

Iubeşte-mă încă, ştii bine
Că te mai iubesc uneori,
Şi pune-mi în pat mărăcine
Şi cântec de spânzurători.

Aprinde te rog felinare
Şi rege să-mi spui negreşit.
A fost adevăr sau eroare
Că regele prim a murit.

Priveşte în deal cum se-arată
Trăsuri cu amurguri perechi,
Şi-n sat mă aşteaptă o fată
De mână cu beznele vechi.

Te-apropii cu mările calme
Şi te-ndepărtez c-un sărut.
Azi fluturi de aur în palme
Îți dărui, apoi să te uit...

Aşează-mi pe umeri odăjdii
Şi-n noi să plecăm uneori
Departe de proşti şi primejdii
Iluziei colindători.

Femeie robită de spații,
Aproape că nici nu exist,
Prescrie-mi la cină ovații
Sau roagă-mă să nu insist.

Puzderii de laşi şi bufonici
Minciuni devastând un regat,
De astăzi sunt titlu de cronici
Şi veşnicul soț demodat.

Nici nu mai contest ipoteze
Şi nu mai visez călători
Urcându-se pe metereze
Să-ți dăruie maldăr de flori.

Ne pun la-ndoială senate,
Nici nu mai suntem pentru ei.
La naiba cu ştirile toate,
Adio eterni derbedei.

Coboare-ntre lapte o pâine,

Şi spune dar fără necaz
Că totuşi mai e până mâine
Că încă mai suntem în azi.

Şi eu sunt clopotniță vie,
Şi tu eşti un clopot imens,
Şi zidul ce-a fost să ne ție
C-un dangăt se surpă invers.

Nimic să-mi mai spui, odisee,
Nimic să-ți repet în curând.
Sărută-ți amantul, femeie,
Şi cântă-mi un fel de comând.

Şi du-mă de-a dreptu-n biserici,
Şi uită strămoşul de zeu.
Se-apropie simt în isterici
Regia căzândă mereu.

Şi nu te mai am niciodată,
Şi nu mă mai ai nicidecum,
Zeiță ce-ai fost măritată,
Te dau... săru'mâna acum...

Şi lasă-mi iluzia, una,
Că încă mai sunt pe pământ
Capabil să-nlănțui furtuna
C-un cântec sau cu un cuvânt.

Nimic nu întoarce ivirea
Părerii că suntem în doi.
Te-ai dus? Mai rămâi? Ca mâhnirea
Cortina căzu peste noi.

Colind de lume

Spune, nu mai spune nici un happy-end mai grav,
Astă lume va sfârşi la zi printr-un bolnav,
Taci, mângâieți umbra dacă vii şi eu mai plec,
Astă lume va sfârşi la zori printr-un înec.

Parcă îs de veacuri, parcă doar numai am fost,
Astă lume va sfârşi căzând la avanpost,
Şi-o să vină mirii cu mirese la activ
Să sfârşească lumea, calapod fără motiv.

Du-te, poți rămâne, flori mai sunt în scăldători,
Astă lume va sfârşi pe sub spânzurători,
Încă nu e noapte, nu e ziuă, poate jind,
Şi-am fost lumea care v-a sfârşi printr-un colind.

Încercare de colind

Doamnă, domniță
Ramură de laur
Lasă luna albă
C-un inel de aur.

Las-o cum se-arată
C-un cercel în dinți
Să te-mbune fată
Zeilor cuminți.

Bea-o adormită
Şi-apoi las-o-n seară
Din gura-ți uimită
Lună să răsară.

Colindul mamei

Eu presimt o ziuă care o să vină
Şi-o să mă cosească de la rădăcină.
Am să las atunce o fereastră-n umbră,
Ca o stea orfană rătăcind şi sumbră.

Voi pleca departe. Unde? Cine ştie,
Spre un fel de moarte sau copilărie,
Frunză gălbioară, nu mai plânge, lasă,
Cu un tren de seară voi pleca de-acasă.

N-o să merg prin iarbă, paşii-o să mă zboare,
De-o să sting în grabă fir de lumânare.
Prea îmi duce dorul o străveche humă,
Ştiu: cobor, da'mi pare că mă'-nalț spre lună.

Îşi fac cuib în palme stele cu duiumul
Şi nu vine-o steauă să-mi arate drumul.
Bunii mei, o veste să-mi aduceți, poate,
Mi-or fi mai puține nopțile de moarte.

Văruind pereții şi-ngrijind grădina,

Iată că-mi ajunse în sfârşit hodina.
Ori mă cheamă-n şoapte tatăl vostru, care
Cum ajunge-n vară nu-i decât o boare?

Din ce-a fost ierbare sau un ram cu flori
Ars de felinare cu privighetori,
Dragii mei, o rugă am, să nu cumva
Să rămână-orfană şi căsuța mea.

Ori s-o dați vânzării vreunui altcuiva,
Bani vă las o parte, bani veți mai avea.
Ascultare mamei dați, aşa cum sânt
N-o să dorm de teamă dincolo-n pământ.

Şi-o să vin aievea şi-o să bat în porți,
De n-au să mă ştie dragii mei nepoți,
Un sicriu de iarbă voi, din cea bătrână,
Şi măcar să-mi puneți lumânare-n mână

Şi o cruce mică unde, obosite,
S-ar opri din ceruri păsări cărunțite,
Că străinii lumii n-au ochi să mă vadă
Ca un măr în toamnă, trupul meu să cadă,

Frunze deopotrivă să-mi aline somnul,
Şi-mi aducă veste şi colinde pomul.
Să îmi fiți aproape, să vă fiu o cale
Peste care-or trece lacrimile sale

Şi în primăvară cu tristeți de stâncă
Vouă să vă pară că mai plouă încă,
Doar în vis de-o clipă să gândiți la mine
Şi eu să mă bucur că vă este bine.

Bunii mei, un foarte dor mi-o fi de lună,
Cât nu-ți crede-n moarte fi-vom împreună,
Să aveți de toate că eu nu mai sânt,
Dar nu spun din moarte, glăsui din pământ.

Vine-un somn ca bruma, veşnic ca un mort,
Mă închin acuma că n-o să mai pot.

Colind în cârjă

Mamă, care treci prin flori
Ca o floare-ngândurată,

Ce mă fac, dacă se gată
Paşii tăi trezind viori?

Naşte-m-aş în flori copil,
Într-o zi, ca o lumină
Să m-atingi la rădăcină,
În fereşti să ard fitil.

Să mă stingă-n tremurare
 Mâna ta de lumânare,
Să nu mori şi să nu ştii
Alte-n veci împărății.

Împărată peste zori
Cea mai albă din ninsori,
Lasă-mă-n duminici fiu
Să te vindec de târziu,

Să-ți dau anii mei, o stare
Desfrunzind în felinare,
Sub o zarişte uşoară
Şi ca-ntr-o poveste rară,

La-nceput de primăvară
Să mă naşti a doua oară.
Mamă, steauă ce adaşti
Şi înlăcrimată naşti.

Colind apus

Ca o iertare
Prin câmpii golaşe
Vin căprioare singure-n oraşe

Şi nu au vină
Când ajunse-n zori
Veniră numai după vânători.

Colind fără continuare

Îngerul meu mai fâlfâie prin crângul
Devastat inima mea de lancea himerelor
lungi. Zeița satului are sânii mai mari
Decât ai morții acestuia.
La colțuri de străzi femei cu despletite

Umbre mă-ntreabă: „La noi, dragul nostru,
n-ajungi?" Copacii tăcutelor mele candori
Au sânii mărunți-mărunți ca mugurii iluzorii
Ai sentinței din care vei mânca nesățios în vară
Fructul amar şi cel solar, dulcele fruct al căinței.

Colind

Eşti tu părerea umbrei sau numai o părere
La detronarea frunzei cărunte de cădere?
Răspunde, hai, răspunde şi vălură-mi, sfioase,
Argintării de unde adânc surpate-n oase.

O taină prevestirii mă tăinuie cu jale
Şi sunt robit cäznirii şi ne'ndurării tale.
Eşti umbrei o părere, colind, nuntire, boare
Care-mi oferi din vrere o dulce condamnare?

Tu, înger de zăpadă, călătorind în bolți,
Cu desfrunzirea numai domestici o poți.
Îți las crednția sumbră şi-n veci primeşte, sfinte,
Regatul meu de umbră cu zeii de cuvinte.

Eu nu voiesc a-mi cere nimic ce s-ar cuvine,
Voi fi doar o părere o umbră mă va ține.
Şi asta de-mi va pare o tânguire lină,
Voi fi fiind o stare sau nici măcar o vină.

C-o resemnare tristă de-o fi să te cuprind,
Să-mi fluturi c-o batistă, să-mi fluturi c-un colind.
Pe foi de manifeste să lăcrimez încet
La țărmuri de poveste cu lacrimi de poet.

Să vină-o noapte calmă şi să împart pe rând
Cerbilor tăi din palmă fărâme de comând.
Un vânt ce-nfrânge urşii te ducă-atunci uşor
În țări de unde duşii a reveni nu vor.

Anticolind

Toamnă, care aduci
Răzvrătite năluci
Cocoțate pe crucile grele

Mai adu cu temei
Renăscând în femei

Mărul roş al iluziei mele.

Colind cu dulcele cosmos

Mi-i dor de cosmos, lapte pur să beau
Din ţâţa lunii desfătând imperii,
Să muşc bucăţi din lună şi să stau
Pe pulpa ei agonizând Siberii.

Să-mi fac în coapse dulci sicriu bogat,
Din sânii plini – aprinse felinare
Şi să mângâi cu buze de soldat
Tălpile ei duhnind de-atâta mare.

Să mă îmbăt ca de un cancer blând
Pe gura morţii care mi-i datoare
Cu toamne despletite şi plângând
Pe şoldurile unor domnişoare.

Să trec grăbit, să explodez tranşei,
Ca de la ceas la ceas să-mi ieşi în cale
Să facem ski pe pulpe de femei
Şi-n părul tău să vindem portocale.

Să dăm cu ruj antichităţi ce zbor
Din braţele-mi ce-aduc a rugăciune,
Să-ţi spun poveşti din veacul viitor
Şi gura ta colind să-mi poată spune.

Tânjesc în ochii tăi amanţii morţi,
Pasc cerbii subţiorile nătânge,
Şi-n rochii aruncate la un colţ
Un biet strămoş, visându-se, mai plânge.

Tramvaie lungi dau buzna prin urechi,
De gâtul tău se spânzură memorii,
Pe braţe ca pe băncile străvechi
Nebunii cu poeme cheamă norii.

Alungă-mă, vreau cosmos, să mă pierd,
Ca într-un rai cu iaduri milenare,
Prin tine ca prin pajişte un ied
Mai vreau să pasc singurătăţi solare.

Dă-mi lapte pur şi lasă-mă să beau
Din râul tău ce-a-nebunit amanţii,

O, cât mi-i dor cu urlete de „Hau”
Să-mi latre-n os toți tigrii şi Atlanții.

Să ştiu c-am fost odată internat
Într-un spital ce-avu infirmiere
Păduri cu-arome de calvar ciudat
Şi frunze în tricou de temnicere.

Atunci să strig, să chem, să te implor,
Tânjind cu gura ta ca o sfială
După un cer de mucava şi clor
Pe glezna cu-amiros de portocală.

Sărac străin, un exilat fecund
Şi-un arestat în umbra pâclii tale
S-adorm murind pe sânul tău rotund
Şi să implor să nu-mi mai ieşi în cale

Să nu mai ştiu de eşti sau mă visezi,
Să te condamn cum face o artistă
Zilnic în patul ei, şi să mă pierzi
Cum ai pierdut cândva o harfă tristă.

Uitat şi singur, hoinărind poteci,
Să mor încet, dar să nu uit a-mi cere
Ca-n testament să fiu culcat pe veci
Într-un sicriu din coapse-aurifere.

Alt colind repetat

De-acum niciodată nu te voi vedea,
Va rămâne uşa zilnic încuiată,
Noaptea ne semnează notele de plată,
Dintr-o întâmplate, tu eşti mama mea.

De-acum niciodată n-o să-mi fie ură,
Ura îmi rămase spre a deraia,
Cu un tren de noapte, bolnav, cu arsură,
Dintre netrecute, tu eşti mama mea.

Poate niciodată nu ne vom vedea,
Vom închide uşa, să ne fie cald,
Şi-om cânta de jale cântec de bastard,
Umbre fără umbre, umbre, mama mea.

Colind cu ţărani

Ei vând legume din grădini ades
Prin târguri mari, mizerii câte numeri,
Ţărani-şi duc mormintele pe umeri
Şi galbeni nu le-ajung, puţini la mers.

O să le-ajungă-n ţintirim odată,
O ştiu şi tac, şezând pe bolovani,
Şi-n dimineţi vagoanele se-arată,
Care descarcă-n Cernăuţi ţărani.

Iar noi gândim plângând de la o vreme
Şi-i pe aproape ziua când, târziu,
Din holde îngrăşate cu blesteme
Culege-vom ţărani şi zei şi grâu

Şi-i vom lega în snopi ca fiştecine,
Şi-i vor tăia maşinării pe viu,
Să-i dea la oi sau îi vom vinde bine,
Pe nişte galbeni, cumpărând rachiu.

Colind

Ca din lună un păstor,
    Ai, flori de ler,
Cad pisici din pod şi mor,
    Ai, flori de ler,
Plânsul lor să-l ia în zoi,
    Ai, flori de ler,
Şi să-l pună-n scăldători,
    Ai, flori de ler,
Pe când eu mi-i pup şi-i plâng
    Ai, flori de ler,
Fetele iubite-n crâng,
    Ai, flori de ler,
Apa lor s-o bea, cărunţi,
    Ai, flori de ler,
Bacii munţilor defuncţi,
    Ai, flori de ler,
Luna lin să se prelingă
    Ai, flori de ler,
Şi cu spaimă să mă stingă
    Ai, flori de ler.

Colind în viscolul de ianuar

Eu n-am să vin la nunta ta, Natalius,
Deşi eşti aura mea şi-s vinovat
Că prea devreme, poate, m-ai uitat
Şi eu nu pot să tac însingurat
Şi-ngenunchez, sub stele de uranus.

Chiar dacă nu mai eşti şi pari pierdută,
Rămâi şi ochii mei te amintesc
Şi-i Anul Nou şi ninge şi urăsc
Ninsori de-amurg ce-nămețesc o ciută.

Eu n-am să vin la nunta ta de teamă
Că ți-aş rosti sub leruite bolți,
Orfan de vis ca un cocor în vamă,
Lieduri să plângă-n ceşti mesenii toți.

Şi luna şi-ar chema din munți arcaşii.
Şi-i Anul Nou şi-i lerul ler şi-am fost
Şi-s trubadurul lumii fără rost
Şi nevoind să-ți lăcrimeze naşii.

N-am nici trăsuri şi nici pe jos n-apar,
Şi n-o să mă prezinți, preafericită,
Eu am murit, acum sunt umbră doar
Şi am fost zeul bolnav de flebită.

Azi n-am nici bani, am lacrimi şi nu-ți scriu,
Că n-am avut noroc şi nu mi-i bine
Şi sunt sihastrul fără leac de tine
Sunând a scândurică de sicriu.

Eu n-am să vin la nunta ta, fii bine
Şi fii mireasa care a avut
Sărutul unui Dumnezeu tăcut
Ce-nzăpezit se sfâşie pe şine.

Şi că a nins şi-i lerul ler şi ninge
Şi-şi arde câte-un vis sub felinar,
Visează-l, tu, când lângă geam se stinge
Colind în viscolul de ianuar.

Colind înzăpezit le geam

Viscol mare-o să ne cearnă,
Cum te rog de-un veac,
Adu-mi sărbători de iarnă
Prinse-n zodiac.

Şi-apoi vino prin zăpadă,
Prin nămeţi de fum
Ochiul stelei să te vadă
Clipocind din scrum.

Din troiene parcă suie
Spre crăii în zori
Doar colinde vechi şi fără
De colindători.

Ninge spulberând la poluri,
Ceru-i spart de frig.
Trupul altui om atârnă
Spânzurat pe dig.

De la crâşme vin scripcarii
Cu tristeţea-n mâini.
Latră-n stele ca barbarii
Răzvrătiţii câini.

Numai eu nu dorm în noapte,
Şi mă-mpac c-un gând
Şi nu ştiu ce-mi bate-n poartă:
Ziuă sau comând?

Ceara scade-n lumânare
Licăr fără glas
Pare şi bătrână tare,
Dar care-a rămas.

Viscol mare-o să tot cearnă,
Cum te rog mereu
Să-aduci sărbători de iarnă
Ultimului zeu.

Zurgălăi cu clinchet moale
Un brăduţ de os
Şi să-mi cânţi să se domoale
’N cer „O, brad frumos”.

Ştiu că eşti... Mai e un sfeşnic,
Dar, cum vii prea greu,

A murit şi zeul veşnic
Care-am fost chiar eu.

Colind inculpat

Cel mai singur poet vă întreabă,
Gudurat într-o crustă de fum:
„Cum de stați şi-n castele de iarbă
Morții noştri n-au ştiri nicidecum?”

Vine-o toamnă să surpe frunzişuri
Ca pe-o veste-n odăjdii de vânt
Celor teferi din sumbre-ascunzişuri
De la morții lor de pe pământ.

Colind invers

Totuşi cade ceară,
Totuşi nu rămâi,
Dragă'-n primăvară
Dorul să-mi mângâi.

Trişti ca înserarea
Să plutim uşor.
Şi să mor atunce
Să nu-mi fie dor.

Să-mi aduci în palme
Nor scăpărător,
Ca murind, domniță,
Să nu ştiu că mor.

Colindul fetei din Chițcani, 1

O, pui de daimon, cum te duci
La braț cu zeul sorții!...
Tu eşti sortit să fii robit
Îmbrățişării morții.

Adu-mi, vestindu-mă în zori,
Perdută-n veci iubire,
Din ani prelungi şi călători

Uşoara mea murire.

Ai bulgări de-Atlantidă-n ochi,
Ai irizări stelare
Şi umbra moale-a lungii rochii
Foşnind-o prin frunzare.

Mai răzvrătită decât pari
Multiplicată-n poze,
Eşti dintre secoli solitari
Regină peste roze.

Hai adorato-n munți înalți,
Aici nu-ți este bine.
Stai între îngeri gânduraţi
Şi hulpava micime.

Ştii trupul tău e-un hronic scris
Cu un briceag de aur
Şi piepții plini în jar nestins
Au amiros de laur.

Dezbracă-te, culege-i, hai,
Şi dă-i în dar la noapte
Tăcuților să prindă grai
A tale țâțe coapte.

Orbiților din plete mari
Cunună împleteşte
Şi-un fir de-argint din firul rar
Încercuie pe deşte.

Din glezne şi din pulpe moi
Aprinde-n ceruri stele,
Ca-n desfrunziri să te despoi
Înduioşării mele.

Rămână purure pierdut
Cin'-te-o putea cunoaşte.
O maică-n veci te-o fi născut
Şi încă te mai naşte.

Colindul fetei din Chişcani, 2

Tu nu eşti tu, desfrunzirea m-aline,
Eşti doar amintirea ta despre tine.

Perpetuă stare roind în frunzare
Până spre marginea Indului,
Martoră floare care răsare la desfrunzirea colindului.

Mai vino prin gând abia fluierând
Şi-n crâng fluturând eşarfe,
Domniță de stea, un mire te ia la balul spasmodic de harfe.
Curteni pe rând vor fi intonând
Valsul morții pe buze sfioase,
Dar tu nu ai când ,dispari surâzând
Şi ai sunet de orgă în oase.

Mai treci uneori prin crângul cu flori,
Prin vis sau erori deopotrivă,
La îngeri şi sori, şi privighetori
Cu drag împărțind o colivă.

Adormi într-un crâng sub cerul nătâng,
Iar eu mi te plâng din frunzare
Te-mbrățişez cu cerbi, te-acopăr cu ierbi
Şi-apropii vestind felinare.

Tu nu eşti tu, neiubirea-ți mă ține.
Nu te du, va fi frig, să nu pleci.
Ce ai fost n-am să ştiu,
Ce va fi – prea târziu,
Iar tu eşti doar o amintire frumoasă
Despre tine în veci.

Colind grecoaicei visului pierdut

Ea trece pe-ndelete ca umbra mai frumoasă
Şi-un prinț de frunză verde o mângâie cu ochii.
Sfioasă ca fecioara la prima-mbrățişare,
Va evada din mreaja culpabilei de rochii.

Ea vine dinspre noapte cu umbra ei de mână,
Ştiind c-o să se lase prădalnicei iubiri,
Şi-un prinț din felinare cu buzele-i mângâie
Pulpele moi ce saltă nervoaselor priviri.

Grecoaică care trece spre țărmuri siderale,
Un prinț îi spală sânii c-un vin de Calafat.
Ştergându-i cu ştergare, îi strânge-n palme până
Ca pe-un miracol sferic rămân azur curat.

Luându-i gura mică în gura lui uşoară

Ca-n foc topită toată va fi să cadă lin.
Din părul alb o steauă va împleti brățară
Pe gleznele-i albite de-al tainei dulce chin.

Apoi cu dulci săruturi se va-mbăta nebuna
Şi maci în sân va pune cel prinț de înger cum
Îi va şopti spre ziuă cu nuferi de adio
O simplă rugăciune cu adieri de fum:

„Atâta moarte-n ochiul unei frunze,
Atâta jar topit răsfiră luna.
Orbită-n felinar, grecoaica mea,
Cu pulpele-ai vedea iubind totuna".

Şi ea surâde galeş şi somnoros se scoală
Şi el îi prinde firav un sutien din flori.
Poveste parțială şi-adevărată totuşi.
În rest de după noapte coboară primii zori.

Şi-n calea-i curg garoafe şi licăr'-felinare,
În pleata-i pică ceară cu miros de parfum.
Ce-a fost n-o să mai fie, grecoaică, noaptea moare
Ca după-un vis heraldic în cochilii de fum.

Niciodată colind

Văpaişti din adâncuri, colind prelung mă ține
Şi vara nu mai pleacă, iar toamna nu mai vine,
În danțuri mişcătoare ca în crivaturi fierbi
Şi-ascult puii de mâță, străini, cum plâng în ierbi.

Nemernicii destule mă-nvăluie şi cată
Luna din plopi la scribul ce nu se mai îmbată,
Rotundă cade noaptea prin sânii de fecioară,
Un sân se înmlădie, un sân se înfioară.

Atinge-i cu frunzişuri, pădure fără umbră,
Şi lasă-le tânjirea singurătății, sumbră,
Care cu nuferi adă din deal să se strecoare
Şi-n cercuri siderale să-mprăştie răcoare.

Nici gând să nu rămână din ce nu a fost scris,
Iluzie căinței, cenuşi de paradis,
Părelnice străfunduri alunecând şiroaie,
Să rogi atunci pădurea de vis să se despoaie,

Să-şi prindă strai de frunze uşor încercuite
Cu visurile mele de mult neîmplinite.

Azi dis-de-dimineață s-a înecat o fată
Şi au venit şi-au scos-o din apă îmbrăcată,
Ascult puii de mâță şi-i mângâi şi voi scri
Colind miresei care nu va fi.

Colind pentru Liza

Sărută-ți mâinile ce-o să-mi plângă pe umeri.
Nu desena cruci, e-un tic prea banal; străin oraş.
Străzi pustii şi noi ca două lotci dezlegate la mal.
Mintea mea spune cuvinte şi-adoarme în visu-i de toamnă.
Ce mai e? Cuierul face gesturi de fidelitate reciprocă.
O, de n-ai fi mai tânăr, îmi spui, sub frunzişul ce
Zboară în hohote, ar putea să mai fie ceva, aş putea,
Prințul meu, să iubesc negustorul de clopote.
Vântul trece grăbit ca o umbră de nor şi şterge
Cu crengile lungi şi târzii cuvintele Lizei, de dor.

Colind continuu

Ca un vâj vine-un frig focul mâinii să-mi stingă.
Vom aprinde târziu manuscrisele vechi.
Trece toamna de-acum, n-ai venit şi-o să ningă,
Pentru că nu eşti tu să mai fie perechi.

Voi ciocni în amurg cu tristețea pocale.
C-o tristețe dormind, voi visa logodiri.
Toamna-şi arde-n grădini rochii lungi, foşnet moale.
Şi-o să surpe la zori turle de mănăstiri.

Vom fi cinici şi gravi şi vom fierbe anguoase.
Vom iubi fete mari şi mirese prin crâng.
Vine-o vreme colind să mai sune din oase,
Totuşi sună: te pup te urăsc şi te plâng.

Ia-ți concediu şi hai pe o insulă tristă.
Tu să naşti, eu să beau şi să fim fericiți,
Să vâslesc trupul tău, dulcea mea baletistă,
Ca doi antici uitați din popoare de sciți.

Tu să taci, eu să ştiu c-ai fost nufăr de mare
Rupt odată-n amurg de nebuni vagabonzi.

Te-am iertat, nu te cert, zilnic pleata-ţi mă doare
Şi deşi te-au iubit toţi nemernicii blonzi.

Vin zăpezi, nămeţind, focul mâinii să-mi stingă.
Voi aprinde târziu manuscrisele vechi,
Pleacă toamna de-acum, îmi e frig şi-o să ningă,
Unde eşti, dacă eşti, să mai fie perechi?

Colind spitalizat

În orice gând există o risipă,
În orice vis e câte-un ram de dor,
De care se agaţă doar o clipă –
Colind de izbândirea tuturor.

Această floare maică mi-i pe lume
Şi lângă ea mă ruşinez şi tac.
Iar soarele trimite când apune
Ler blând pentru bolnavii fără leac.

Lăsaţi acest copil să vă vorbească,
E un poet îmbolnăvit de-o stea.
O ştiu precis: mereu de mama mea
O să-mi tot fie dor să mă păzească.

Ce lună mă priveşte guralivă,
Mi-i dor să merg prin Bălţul unui veac,
Când lumea e o tragică beţivă
Ce dumică regrete cu spanac.

Citiţi şi voi ceva, eu v-aş propune
Însingurarea marelui poet.
Şi ca-ntr-o dramă singură la culme
În noaptea asta naşte-m-oi ascet

Şi-oi fi poemul cuc ce n-a mai fost,
Dar tot posomorât şi fără rost.

Colind copil

Eu, care scriu acestea şi vă colind hoinar,
Gândind că în iubire e totul înzadar,
Vă vin v-o veste tristă, absurd şi clandestin,
Cu bulgări de zăpadă vă bat la geam străin.

Şi nimeni nu deschide şi nu apare-n prag,
Da-n cer e lună clară şi-n lună plânge-un mag.

Colind de moartea mea

Simt cum îmi tremură glasul,
Când observ în dimineţi,
Moartea potrivindu-şi ceasul
În spitale cu poeţi.

Sunt adoratul ei, fără de vină,
Ea, fără ocolişuri mă iubeşte
Şi-n fiecare zi îmi pregăteşte
Dor la dejun şi amintiri la cină.

Cat în oglinzi şi par un ins nătâng
Şi mai bătrân ca două continente.
Voiesc să plâng, dar voie n-am să plâng,
Permisele de veacuri sunt absente.

Ce ziuă, Doamne, mai trăiesc, nomadă
Prin târgul morţii viu şi-adevărat
Ca un ţăran venit să stea la coadă
Să-şi ia un kilogram de zarzavat.

Sunt adoratul ei şi-mi este teamă,
Şi-atunci când doarme-n pat cu mari artişti,
Ninge pe străzi, pornesc spre tine, mamă,
Şi pasagerii sunt nebuni şi trişti.

Colind de străinie

Fost-am, Doamne-ai cerului,
o, flori de ler,
Şi-am ajuns al nimănui,
o, flori de ler,
Am râvnit să fim ai tăi,
o, flori de ler,
Şi ne-au ocupat cei răi,
o, flori de ler,
N-avem ţară, n-avem neam.
o, flori de ler,
Nu suntem cine eram,
o, flori de ler,
Şi fără cuvântul tău,

o, flori de ler,
Ne e bine şi ni-i rău,
o, flori de ler,
Că avem de ispăşit,
o, flori de ler,
Sărăcii la nesfârşit,
o, flori de ler,
Şi suntem puşi la cherem,
o, flori de ler,
Vinovați că mai suntem,
o, flori de ler,
Am cedat pământ şi grai,
o, flori de ler,
Dăm şi locul nostru-n rai,
o, flori de ler,
Viață dăm şi moarte dăm,
o, flori de ler,
Nu ne-o iau, de ea se tem,
o, flori de ler,
Şi rămânem doar cu ea,
o, flori de ler,
Şi ni-i bine şi nu prea,
o, flori de ler,
Că-ntr-o zi, când o-nsera,
o, flori de ler,
Cu moartea ne-om cununa,
o, flori de ler.

Colind pentru spitalele din zori (rescris)

Ce vis a fost în zori să mă deştepte,
Abia mi-l amintesc, mi-l amintesc
Spitalele se-mbrățişau pe trepte
Şi ne spuneau că, vai, ne părăsesc.

Se termina un secol plin de boală,
Plecau în târg spitalele cu flori
Şi-o ceată de copii cânta spre şcoală
Colind pentru spitalele din zori.

Se făcea bine lumea canceroasă,
La geam vedeam părinți cum îşi cuprind
Vise, iubiri plus viața lor sfioasă
Şi lumea vindecată c-un colind.

Pornea un veac ce nu râvnea un Noe,
Era el însuşi Noe când spunea:
„De medici nu vom mai avea nevoie
Şi nici pastile nu vom procura”.

De ce o fi n-avea vreo importanţă,
Acum la ceasul fără de cuvânt
Medicii brusc îşi vor lua vacanţă
Că nu vor fi spitale pe pământ.

Fulgi vor cădea direct pe portative,
Un personal va fi concediat,
Lumea-ntrebând nu va afla motive
Şi nu va şti că-i vis adevărat.

Şi doar din somnul lor, căzut din stele,
Spitalele se vor trezi, zglobii,
Că au rămas să fie doar castele
Pentru această ţară de copii.

Colindul coamelor de cai

Tată, nu lovi în ei aşa de tare,
Deshamă-i prin câmpii ca să se simtă
Cei mai puri copii.
Foaie verde vis cuprind,
Astăzi vreau să vă colind
Florile dalbe.

Colind trist

În căruţe cu descânt
Lerui, flori de iarnă,
Ducem maicile-n mormânt,
Lerui, flori de iarnă,
Ducem maicile-n morminte,
Lerui, flori de iarnă,
Ci nu-s morţi, sunt legăminte,
Lerui, flori de iarnă,
Şi le coborâm uşor,
Lerui, flori de iarnă,
Întristaţi de moartea lor,
Lerui, flori de iarnă,
Ţie-o grindă, mie-o grindă,
Lerui, flori de iarnă,

Îngroparăm o colindă,
Lerui, flori de iarnă.

Simplu colind pentru părinții mei
(rescris)

De-aş şti, mamă, c-ai veni,
Drumul ți l-aş auri,
Ți-aş pune în cale flori,
Ca să vii de sărbători.

De-aş şti, tată, c-ai veni,
Drumul ți l-aş auri,
Ți-aş pune în cale flori,
Ca să vii de sărbători
(versuri populare)

Ce frumoşi sunt părinții aceştia ce mor,
Ce cuminți ne privesc şi ei ştiu că ne dor.
Şi-s părinții aceştia ce nasc şi-apoi mor,
Şi-s părinții de lacrimă, Doamne, al lor.

Ce eroi, ce nebuni, ce părinți, ce copii!
Ce strămoşi de pământ şi de boală topiți!
N-avem vieți îndeajuns şi nici zile, nici ii
Şi să-i ungem pe răni untdelemn de răchiți.

Ei, părinții aceştia ne sunt şi ne-au fost
Chiar când viața lor pare lipsită de rost.
Şi n-au loc în decrete şi n-au loc în legi
Şi se-ncuie şi plâng că nu-i chip să-nțelegi.

Nu mai plângeți că mor şi ne lasă uimiți,
Plângeți voi că se duc să nu vină nicicând,
Mâine-n zori vom porni prin comune plângând
Şi-o să ningă la pol cu apuse dorinți.

Ce frumoşi sunt părinții aceşti umiliți,
Suferinzii de boli, blestemații de zei,
Dintre câte se-ntâmplă, cei mai necăjiți
Sunt părinții aceştia – arhanghelii mei.

Cadă îngerii toți, fie zeii cobai,
Numai ei să rămână, le spune „mai stai”.
Şi de-or stinge heralzi vieți de mari suferinți
Vor mai fi să ne fie aceiaşi părinți.

Ei, cei care n-au lacrimi şi-n ei vom opri
Portul mărilor toate, dar nu-i vom mai şti
Mâine-n zori prin comune vedea-vom trei sfinți
Şi-o să plouă prin târg cu apuse dorinți.

Ei, ce pleacă acum, dânşii ce nu vor fi
Sunt părinții aceşti o dilemă la zi,
Şi n-au loc în decrete şi-n legi n-au mai fost
Într-o lume ce vru să cunoască un rost.

Le-au rămas lângă geam doar un vis şi căinți
Care ar fi putut să rodească seminți
Şi-ar fi fost cu noroc, dar nu şi l-au păstrat,
La cei mici, la cei răi cu găleata l-au dat.

Ei, ce cruce îşi fac şi-s molatici, şi blegi,
Şi ar merita, poate, să fie şi regi,
Ei, părinții aceştia ce sunt, ce au fost
Şi se-ncuie şi plâng şi surâd fără rost.

Chiar când viața lor pare în multe-un plictis
Nu au scuză în veac şi e veacul un vis,
Şi n-au locuri în cer şi-n registre de zei
Tot părinții aceştia – arhanghelii mei.

Şi s-ar crede-n puteri şi-ar lua-o din drum,
Dar e viața lor simplă-o pojghiță de fum
Şi sunt zeii nebuni şi-au orbit de vecii
Şi le iau buletinele în primării.

Nu mai plângeți de cad zeii toți pe maidan,
Plângeți că nu se-ntorc cei pe care-i avem
Şi ne lasă cărunți şi ni-i iarba ecou,
Cadă zeii de-acum, zei s-or naşte din nou.

Numai ei n-or veni, cei ce plâng şi-apoi tac,
Ei ce au doar probleme şi sunt fără leac,
Nu-i vor mai vindeca nici un suflet de zeu
Pentru faptul că sunt şi că au fost mereu.

Ei, ce nu au făcut institute, nici şcoli,
Se tot roagă la cer, să le mai ia din boli,
Dar e cerul închis şi e iarnă în cer,
Crize mari se transmit de păcat şi stingher.

Dacă ninge în veac, dacă plouă cu rost

Pentru cei care sunt, pentru cei care-au fost
E semn bun că putem să ne rugăm la zeu:
Noi să fim muritori, ei să fie mereu.

Nu mai e sănătate, de-ar fi le-am mai da,
E săracă şi lumea de-a nu mai putea,
Şi-apoi îngerii nu-s, au verdictul preagreau
Şi se află-n spitalul din sufletul meu.

Ce sunt ei? nu mai sunt, iar de sunt nu mai pot,
Plângem mult prea târziu şi e mult prea detot,
Ia priviții, plecând, cum vă flutur din mâini
Şi cum plâng, când ne ducem de-acasă-n străini.

Viaţa lor se termină şi au doar un drum,
Nițel apă, nici pâine nu vor de acum,
Niciodată vom şti să iubim îndeajuns
Trupul lor cieruit şi cu linişte uns.

Dacă-o fi o minune s-apară din bolți
Şi-i vom naşte şi le-om pune nume la toți,
Legănându-le somnul puținelor nopți,
Ar mai fi să rămână arhangheli la porți.

Fără ei, legendari, făcătorii de plozi,
Noi am fi mai săraci şi-am fi foarte schilozi
Şi de-ar fi să avem un permis şi-un ecou
Să-i putem înfia părinteşte din nou.

Ei, ce sunt daţi acasă şi peurmă uitați
Că au fost duşi pe-o vreme şi spitalizați
Şi nu-i vreme de spus că mai fi-vor de-acum,
Când ce-a fost nu va fi şi ce-o fi e postum.

Boala lor e eternă, deci, e fără leac,
Ei o ştiu, se încuie, suspină şi tac
Şi-s ciudații ce ştiu că nu pot a mai fi
Şi se roagă să moară şi nu pot muri.

Ei, ce ne-au fost părinți, suferinzii de boli,
Bunătatea din ei nu-i predată în şcoli,
Că sunt medicii docți şi sunt zeii nebuni
Şi mereu ninge-n sat şi e ziuă de luni.

O să ningă la pol cu apuse dorinți,
Vine un anotimp şi ne lasă părinți,
Dumnezeul nu-i vede şi sunt tot mai trişti,

Ei, cuminții ce mor şi n-au fost antihrişti.

Nu mai plângeți că mor şi ne lasă curând,
Plângeți voi că se duc să nu vină nicicând.
Mâine-n zori vom avea lăcrimare de strâns,
Europe de dor, continente de plâns.

Îi vom duce în brațe, copii ce-au rămas
Şi-i vom plânge pân'ce-or învia la un ceas
Şi-i vom creşte-n pământ şi ruga-ne-om la zeu
Noi să fim de murit, ei să fie mereu.

Suprapuşi de căinți, viața lor e un mit
Despre care vom scrie ciudat: s-a sfârşit,
Că sunt medicii docți şi nu-i scuză în veac,
Că li-i scris în dosare atât: fără leac.

Sprijiniți în bastoane, ei cer un răspuns
De ce zeii mai tac, oare nu-i îndeajuns,
Ce heralzi, ce eroi, ce nebuni cer permis,
Pentru rănile lor Dumnezeu n-are vis.

Ceva pâine să mânce, destulă cafea
În ceşcuțe de lut cu blândețe le-om da,
Înzadar le promiteți concedii şi bani
Când n-au zile de-acum, nici viață, nici ani.

Şi ei ştiu că ne dor, că ni-i silă de ei
Dar e cerul hain şi mi-i chinuie zei
Se încuie şi plâng, trag zăvoare la uşi
Şi pământul e tot un marfar de cenuşi.

Ei, părinții aceştia, n-au loc nici în legi
Şi sunt stranii şi trişti, că nu-i chip să-nțelegi.
Piară munții, vom face alți munți din granit,
Numai ei să rămână afabilul mit.

Ei, părinții, ce au numai ziuă de luni,
Ce-au fost pururea buni, ei, ce-au fost numai buni,
Şi de moare un om nu se-ntreabă vreun zeu
De ce plouă prin gări, de ce ninge mereu?

Că e arşiță grea, că nu plouă de-un veac,
Viața lor e un loz, boala lor n-are leac
Şi n-au loc în trecut, vor pleca şi ne dor,
Şi n-au viză şi n-au locuri în viitor.

Pe pământul acesta de oase plângând
Mame vin şi se duc la adresa: nicicând.
Taţi se-ngândură-n bărbi şi se piaptănă mult,
Coborând fiecare spre-un leagăn de lut.

Aşezându-i sub ierbi, coperindu-i uşor
Cu trei plapumi de humă pe ochi, te mai dor
Şi ai vrea să te-nalţi tot mai sus către cer,
Să rupi beznele-ntregi şi fâşii de stingher,

Să mai baţi la un geam, să apară o stea,
Zeu să facem din lut şi lui ne vom ruga
Până vor tresări, până vor învia
Cei ce-au fost să rămână colindă de nea.

Ce frumoşi sunt părinţii aceştia ce nu-s,
Parcă ei l-au născut şi pe micul Iisus
Când mor patrii întregi şi se clatină lumi
Şi mereu ninge-n sat şi e ziuă de luni.

Colind

Va ninge în curând şi-o fi mai bun
Fiece om, c-aşa e dat să fie.
E seara când răsare moş Crăciun
Şi intră-n noi câte-o copilărie.

Copii frumoşi fac ghiduşii şi cântă,
Acum, la ora fulgilor stăpâni,
Simt cum renaşte, unică şi sfântă,
Speranţa luminată în români.

Şi urcă-n orice om câte-o pruncie
Şi Domnul nostru se va naşte-n cer
Şi pe pământ, în haine de mister,
Cu flori în mâini şi cu dalbă chichie

Blând ne va spune de la geamul lunii
Că se amână tot prăpădul lumii.

Microdiscurs despre geneza colindului

Se naşte-un prunc pe Terra şi-n curând
Vin herghelii de cai dintr-un colind,
Cortegii agăţate de-un tramvai

Aduc orfanda celor din Haway,
Uitând pe-un timp de crize şi nevroze
Mai şi visăm academii de roze.
Şi-aproape necontaminați de virus
Corespondăm pe pagini de papirus,
Ne mai schimbăm cu viețile în rol
De la un pol şi până la alt pol,
Purtăm alt nume, ploaia ne abundă
Că toată lumea, parcă ne confundă.
Iar noi suntem de-aceleaşi suferinți,
Moştenitori de țară şi părinți
Pân' la apus de toamne şi de veri,
Mereu nevindecabili pasageri.
Dar ce doream să spun cu-adevărat
Un lucru este cel mai important:
Când vine-un prunc din ceruri pe pământ
Vin herghelii de cai dintr-un colind
Şi când nu mai încap într-o silabă
Ne punem viața toată pe tarabă.

Iarăşi colind...

Dealtfel nici nu ştiu acel colind
Care m-a nins, înzăpezind pământul,
Şi poezia care-o fi fiind
Un mod cinstit de a lucra cuvântul.

Cu fulgi chemați la cel din urmă bal,
Cu stele care-n neființă ard,
Aproape sunt bolnav ca Leonard
Şi e puțin detot pân' la final.

Mă şi visez în haine de sergent
La Avignon, într-un oraş de ceară,
Cu Salvador Dali în nopți de vară
Şi-o oaste dintr-un singur regiment.

Acum cerşesc aziluri într-un vers,
Dau biruri şi mă pasc în puşcărie
Şi mă declin cu-ntregul univers
Pentru măcar un dram de veşnicie.

Iar voi priviți ca la un vechi hazard,
Cu fulgi chemați la cel din urmă bal.
Aproape sunt bolnav ca Leonard
Şi e puțin detot pân' la final.

Mai şi nedumerit de-atâta blam,
Când zodia prevesteşte cale largă,
Sunt cal de cursă, care trage-n ham
Un secol numai bun de dus pe targă.

Serafic vis, de veacuri interzis,
Eres cu erezii neregizate,
Naufragiez prin lumi adevărate
De la-nceput lipit de necuprins,

Ajuns apoi de-un trist poem, mă prind
Ca vulturul odihnitor pe stâncă.
Dealtfel nici nu ştiu acel colind
Care m-a nins şi ne mai ninge încă...

Retrospectiva colindului

Mai sunt inegalabilul turist,
Un pasager spre Boston sau New York,
La fel precum l-ați cunoscut de trist
C-un geamantan şi două discuri folck.

Satanic adevăr din veac în veac,
Americi vechi, de mult avute-n plan,
Afemeiații trec fără de leac
Şi eu te mai visez, von Carajan.

De după cerul nopții se aud
Cum trec în herghelii nimicitoare
Cai înhămați la care cu porumb
Şi Atlantide se usuc la soare.

Ci noi suntem de după-atâtea zaruri
Vânduții robi ai unui nobil joc,
Din patru părți aduce a Cotnaruri
Şi-a sorcovă miroase lângă foc.

Totuşi ce mult am tot lipsit, se pare,
Ar trebui să rătăcim în flori.
Suntem un dor năprasnic de cocori
Şi clipă din vecia trecătoare.

Iar dincolo de faptul că exist
Şi-mi scriu poemu-acesta în mansardă
Mai sunt inegalabilul turist,

Un vechi recrut în haine de paradă.

Colindul soldăţeilor de plumb

Dincolo de câte-ar fi urmări
Clio este în cortegii dusă.
S-au transmis la ziuă înrolări,
Draga mea, azi te proclam, Iisusă.

Am mai scris cândva de-această dramă,
Despre cartierele-n convoi,
Regizate lupte fără teamă,
Pregătite numai pentru noi.

Stau oştiri armate-n cazemate,
Turme pe sub tei de paşnici miei,
Leru-i ler şi florile sunt dalbe,
Un-doi-trei şi iarăşi un-doi-trei.

Şi-ntr-un veac de preaînsingurare,
Când mai ştiu tăria unui vers,
Rog: priviţi, eu sunt civilul care
Mă conjug contrar în univers.

Stau oştiri armate-n cazemate,
Turme pe sub tei de paşnici miei,
Leru-i ler şi florile sunt dalbe,
Un-doi-trei, repaos, un-doi-trei.

Colind fără semne distinctive de colind

Mâinile acestea,
care seamănă
tot mai mult
cu nişte cuvinte rănite
la genunchi
şi aduc a tămâie
prelinsă din
ochii lui Dumnezeu,
nu seamănă cu ale mele,
nu sunt eu
trupul acesta
ce-l port
şi are tot
mai mult

chip de poem
decât
magmă de oase,
nu seamănă cu al meu,
nu sunt eu.
Trupul meu
slab şi umil
face-un semn din exil
şi eu îi strig printre altele: Hai,
vino cu primul tramvai, trupule, tu,
nevândut de pigmeu,
care sunt eu.

Anticolind

Morții mei, pe cari vă port în gând,
Mirosind cucernic a pământ,
Eu v-adun de printre oseminte
Într-o reşedință de cuvinte

Şi-apoi vă sfințesc peste destin
C-un colind de Ierusalim,
Să vă mai îndrept, dacă se poate
Dintr-un veac de somn numai pe spate
Şi s-opresc ca pe nişte năluci
Dislocări de-armate peste cruci.

Morții mei, ați mai gândit cândva
Să nu aibă cine vă-nfia?
Voi, ce înfloreați pe buze lerul,
Sprijinind pe umere tot cerul,
Izvodiți din lut, mister cu jind
Şi pământu-n palme-adăpostind.

Pe când fiii dorm cu vreo marchiză,
Morților, nu mai puteți de criză
Şi de lumea grabnic depravată,
Ați voi să mai muriți o dată.

În Zamolxia'-am zis, nu-s trebi curate
Şi m-am dus să mor puțin pe-o noapte.

II

În aer explodase-un plâns de piatră,
Şi, neştiind de lumea depravată,

Ca niciodată palid şi bătrân,
Septembrie murea pe caldarâm.

Colindul înfiaților de zei

Atenți cu poeții vă rog,
Atât vă mai stă în putință.
E poate, e doar o dorință
Rostită de-o piatră de foc,

Acum, când un abur de sfânt
Vă pune pe oase coroană
Şi-un bulgăr de cer peste rană
Şi mărul e-n arbori răsfrânt.

Dar spun: mai atenți încă-o treaptă,
Priviți ce mai clape-n uimire.
Şi nu ştiți că-s cu lege dreaptă
Dinții de poet iubit de cimitire.

Colindul degetelor oarbe

Unite la un ceas de cruce,
Spălate în ulei de mări,
Cum ard ca nişte lumânări,
Trei cimitire-n mări caduce.

Doar oarbe sunt şi nasc miopi
Şi ar voi să poată plânge
Cu lacrimi mici şi nu cu sânge.
Oh, şi se-arată cei trei popi

Care ordonă iar şi iar
Să-şi plângă morți-n lăcrimar
Şi tângă li-i şi de necaz
Le curge sânge pe obraz.

Colind cu hulub

Da-ți trupul meu momeală pentru peşti,
Dar mai întâi să măcinați făină
Din nervii mei, şi-o tragică lumină
Va arde slab cu spaime nelumeşti.

Să-i faceți dulce aluat rotund
Şi dați-l în cuptor să fie bun.
Să-l mânce pruncii mării cu tutun,
Să poarte ochi, să semene-a hulub,
Şi-un orb bătrân să-i vază-ascunşi în rouă.
- E dulce mortul? Poftă bună, vouă.

Colind în martie

Cum taci se surpă ceru-n lumânări,
Născuto-n mâna moartei noastre mume.
Ninge cu sânii tăi pierduți în lume
Pe insula refugiatei mări.

Cum spui un lied cu semne îndelungi,
Murito-n tâmpla mea cu îngeri morți,
Îți fac sicriu afabil să mai poți
Să dai în floare sub morminte ciungi.

Să fug de morți şi tu să mă ajungi
La cununia triştilor iloți.

Colind cu lacrimi

Deasupra cerului e un alt cer.
Un flutur orb abia de ştie umbletul
Picioarelor de aer şi te cer
Să-mi citeşti sufletul.

Dar vine numai lacrima orbită.
Zăpezi te vor şi-n spaimă îmi şoptesc
Că bine-ar fi, crezându-te murită,
Să nu te mai iubesc.

Trecerea colindului

La noapte prin urechile acului, iubito,
Vom trece.
Va ninge mult şi gura-ți va fi incredibil
Mai rece.

Să nu te temi, ține-te strâns în spate,
Sub crucea nopții.
Voi mai iubi pulpele-n alb umflate

La stixul morții.

Va fi un vad, vom încerca suişul
Cu-aripi de sare,
Apoi va înota prin tine-nvinsul
Ca într-o mare.

Colind târziu

Când n-am să fiu să fie-o fulguire,
Cât nu voi fi ninsori de hiacint
Să ningă ca un bard nestăvilit
Cu spulberări de cruci şi cimitire.

Un dans tăcut agonizând uimire,
Flautul unui înger nenuntit.
Atunci să-i înveliți în patrafire
Pe morții dragi să vină un sfârşit,
Să nu mai ştiu ce-ar fi de-adăugit.

Colind cu mama

Sub dealuri ce le-ai fost stăpână
Prin ierburi plânse – căpătâi –
De ce te duci? Sub care stele?
Şi nu voieşti să mai rămâi?

În zodii veşnic neştiute
Cu voievozii – îngeri vii
De ce mă laşi? Pe câtă vreme?
Şi nu voieşti să mai rămâi?

Mai palidă ca orice steauă,
Tu, anii-miei în alb îi mâi.
De ce ți-i ruga prea amară
Şi nu voieşti să mai rămâi?

Învață-mă să-albesc de tine
Şi-apoi plângând să-ți spun întâi
Că viața mea îți aparține
Şi că voiesc să mai rămâi.

Presimt o ziuă ce-o să vină,
Când n-o să poți s-o întârzii
Şi-o să te duci pe nelumină

Şi nu vei şti să mai rămâi.

Nimic să-ţi cer, tăcută mamă,
Decât să voi ca grecii zei
Cu chipul tău, rămas în ramă,
Să fie pururi anii mei.

Colindul morţii mele

Zeul meu, bătrân şi blond,
Prea timid profund şi cleric,
Proclamatu-s-a aprod
Crucilor din întuneric.

Şi-i postum cum sunt şi eu
Şi-are-n spate trei cocoaşe
Şi îl cheamă domnul zeu
Şi, nevrând să se îngraşe,
Bea coniac şi mâncă seu
Şi se culcă-n patul meu
Cu femeile golaşe.

- Zeule, îi spun, şi domn,
N-avui viaţă de nesomn.
- Nu fi trist, îmi spune, ia,
Că mai este o saltea
Şi-n ea saltă-n şolduri grele
Goliciunea morţii mele.

- Vino puiul meu, îmi spune
Pieptul ei cu piersici bune
Şi nu sta ca un defunct
Şi pune poemei punct.

Viaţa mea, mă duc să mor
Şi să scriu pe trupul ei
Lieduri pentru anii mei
Să mi-i gâtui, să-i devor
Şi să spun că-apus în fond,
Zeul meu, bătrân şi blond,
Prea timid, profund şi cleric,
Nu va fi de azi aprod
Crucilor din întuneric.

Motivația colindului

Las' că o să fie bine şi-o să-aveți şi voi
Trup curat de mărăcine cum n-avurăm noi,
De-o să învățați surâde şi-a-mblânzi apoi
Îngeri morți cu cap de gâde cum n-avurăm noi.

Nu vom şti nimic se pare şi vom arde noi
Trup frumos în felinare cum n-avurăți voi.
Ce o fi n-o să mai fie cum n-a fost nicicând,
Moarte dulce şi târzie îngere plăpând.

Numai frunză, numai ceară, numai tu rămâi,
Domnişoară blândă seară să nu mă amâi,
Voi fi plâns de-o lună mută sau de-un cancer pur
Şi de-o fată nevăzută sub un cer mahmur.

Stea noptatică devoră lerul din colind,
O, şi dânsa-mi este soră dreaptă de pământ.
Gura mea n-o să vă spună decât lied tăcut,
Pe curând sau noapte bună şi-un sejoure plăcut.

Îmbrățişarea colindului

Înc-o dată şi-nc-o dată
Şi pe urmă niciodată.
Lasă-ți umerii jugaştri
Să mă sfâşie albaştri.

Doamnă care-ai fost fecioară,
Spune frunzelor să moară
Şi magistrului umil
Între sâni să-i faci azil.

Mai departe, mai departe
Gura mea pe-a ta s-o latre
Să mă lase chip zadarnic
Prins de ochiul tău sălbatic.

Nu se ştie, când se ştie,
Plânge-un plop după pruncie.
Umbra ta, dansând în sferic,
Mă umbreşte-n întuneric...

Emoție de prim colind cu N. S.

Ce singur cerul duşilor departe,
Ce sincer chipul tău învăpăiat,
Alunecă-mi prin vis catifelat,
Păşind abia şi grav ca un Pillat
Şi vindecă-mă de singurătate.

Mă, iartă, trec prin veac vânat de nervi,
Fecioară-n amintiri ca-ntr-o greşeală
Şi-i drumul înzadar spre vechea şcoală
Şi ne somează gardieni şi servi.

Copil teribil cum n-am vrut să fiu,
Topit în mări de-o lacrimă nebună,
Când trec prin glasul tău arcaşi din lună
Şi oasele îmi sună a târziu.

Trec în amurg sau trec în niciodată,
Ferice sunt sau, poate, nu-s deloc,
Poeţii par o tagmă cu noroc?

Ba nu, îţi spun şi-n zodii ni se-arată
O toamnă gri cu ochi şi mâini de fată
Ori doar iluzia de-a fi născută?

O, Nelly, Nelly, ne-re-cu-nos-cu-tă,
Ce înger mi-o fi dat să beau cucută
Din mâini de zei cu patimă ciudată?

Ce-o fi, ce nu e? însă cât se moare
Şi carnea-mi cere cruce de alun
„Hai, într-un codru”, nervilor le spun,
Şi-i simt cum râd în ştreanguri viitoare.

Ce straniu jocul vieţii muritoare,
Ce singuri munţii prăbuşiţi în râu
Şi nunta voievozilor de grâu
Şi veacul meu cerşind spânzurătoare.

Sărutu-mi steaua-n palme căzătoare,
Mângâi prin arbori frunza călătoare
Şi caii albi, dezmoşteniţi de frâu,

Cât zeul singur a rămas pe zare,
Iar moartea mai revendică-o salvare
Şi-mi strigă” „Ia şi strânge-mă de brâu”.

Colind în ceaţă albastră

Ca un vânat păzit de vârcolaci,
Grădina vorbitoare în copaci.

Un arbore –un cer demult răpus
Cu tot cu stelele ce-au fost şi nu-s.

Îi vom tăia din ramuri şi din stele,
Înger mărunt şi dezbrăcat de piele.

Însinguratule ce mori acum
În hanul antic şi curtat de fum,

Mai cată-n ochii mei o prevestire
Şi cheamă-mi nanii duşi de-o amăgire,

Colindă-mă sau culcă-mă-n sicriu
Şi spune c-ar fi bine să nu fiu,

Mai dă-mi un pup să ştiu că dintre laşi
El îmi e tată nervilor rămaşi

Şi fă-mă prinț de lut sau peste burg
Biet voievod bărbos şi demiurg.

Atât să te mai ştiu: să nu mă ştii
Mort colindat de-o ceată de copii.

Colind

Rămâie, drago, într-o seară,
Pe-un bolovan numele tău,
Din ficțiuni ce mă-mpresoară
Cu chip de zeu păgân şi rău.

Pe roata trunchiului meu spână
Dalb chiparos în ceafă-mi suie.
Din palid os şi-albastru-n cuie
Îmi tai o cruce, ia-o-n mână
Şi corn să sune la ureche.
Tainică muzică străveche,
Ritm hăituit ce-o fi şi nu e.
O cum mă tem de-un cal de piatră,
Taur de aur sfărâmând

Cetăți de pulbere şi latră
Şi cum mă tem de-un nor plângând.

Avu-i şi n-am nimic din toate,
Moarteo, rămasu-mi-ai din dragi doar tu,
În rest e praf bătrân şi poate
Greşesc sau nu.

E-o moarte-n îngeri ce se-aude
Şi mă aşteaptă undeva
Să mor ca-n, nopțile-mi zălude
Să poată să se nască Ea.

Iubit de cimitire grele,
Mă duc să mor, să fiu creat
În lumi de unde latru-n stele,
În care loc copilu-adoarme
Şi nu se-ntoarce niciodat'.

Colind rotund fără o singură rimă

Umbra mea rotundă. Capul meu rotund.
Umbra mea rotundă? Capul meu rotund?
Umbra mea rotundă! Capul meu rotund!
Plop orbit c-o fundă să nu mă afund.

Ochiul meu jugastru. Brațul lui rotund.
Ochiul meu jugastru? Brațul lui rotund?
Ochiul meu jugastru! Brațul lui rotund!
Dă-mi un zeu albastru să nu mă ascund.

Gura ei rotundă. Glasul meu rotund.
Gura ei rotundă? Glasul meu rotund?
Gura ei rotundă! Glasul meu rotund!
Nevăzută umbră să nu mă confund.

Chiparos sălbatic, prinț cu buze reci
Drag nicicând noptatic morții mele-n veci.

Şi mai spun m-afundă şi mă ia de fund.
Şi mai spun m-afundă şi mă ia de fund?
Şi mai spun m-afundă şi mă ia de fund!
Umbra mea rotundă, zeul meu rotund.

Să nu-ți fie teamă că mă trec prin prund,
Înger fără mamă şi la chip rotund.

Hai, de-mi înfiază trupul mic şi orb
Pân' ce întomnează-n ochii mari de corb,
Pân' ce nu se ştie, pân' ce n-o să mor,
Verde demiurge la porunca lor.

Gura mea nătângă, rotunjită blând,
Dați-i ochi să plângă, dați-i un comând.
Moartea mea rotundă, vinul meu rotund,
Plop orbit c-o fundă să nu fiu profund.

Naşte-m-aş în moarte înger fără sfinți,
Celor din morminte să le spun părinți
Şi iar frunză scundă, cimitir de prund
Cine să-mi ascundă chip de mort rotund?

Nu mai sunt cuvinte să le mor în somn,
Zace-n oseminte aură de domn.
Şi eu plâng jugastru şi aud sub ierbi
Calul meu albastru singur printre cerbi.

Umbra mea căruntă, paşii lui cărunți,
Doamnă nevăzută şi iubită-n munți.
Dar ce spun când tace crângul despuiat
Şi magistrul zace în grădină beat?
Umbra lui rotundă? Pleata lui de zeu?
Plop legat c-o fundă care este eu.

Colind în ziua mea

Dă-mi, moarteo, un sărut să nu mai fie
Solemnități cu-arome de calvar
Şi fă-mă singuratec felinar.
Cât carnea mea miroase-a carne vie
La un hotar fă sfetnic o stafie
Şi nervii dă-mi-i la un tocilar.

Aş bea în loc de vin o nerozie
Şi m-aş voi periculos şi rău,
Când unii vin să mă arunce-n hău
Şi alții tac c-aşa li-i dat să fie.

Colindul meu n-a mai rămas colind,
S-a întomnat şi tremură de frică.
Trec zâne terfelite şi-l ridică
Şi-l pupă ştreangul, stele se aprind,

Şi steaua lui absurdă şi pitică
Îi face loc în ceruri ce nu mint.

Veniți de mă aflați retras în plânsu-mi,
E ziua mea şi mă întreb: de ce?
De voi străin voi bea cu mine însumi
Sau cu vreun paznic de la stație.

Cât carnea mea miroase-a carne vie,
Mai fă-mă singuratec felinar
Şi dă-mi un ştreang, dorito, că-ntârzie
Solemnități cu-arome de calvar.

Ia-mă la tine, nu mă da uitării
Şi nu mă mai lăsa printre duşmani.
Sunt, ce mai sunt? Poet printre țărani
Un pământean în culmea disperării.

Hai fă-mă blând şi-n cimitirul gării
Sub un amurg al desprimăvărării
Dă-mă apoi pe mâini de huligani.

Colindul meu să ningă pe morminte
Şi cineva să-şi mai aducă-aminte
De un poet dezmoştenit de ani.

Să fiu o taină visu-mi aşteptând
Şi să mă uit să nu mă ştiu nicicând
Miel fraged care paşte un comând.

Să nu am zi de naştere curând
Să fiu o umbră-a unui zeu plăpând
Cu aură de glorii peste gând.

Colind sub fănăraş de Joia Mare a Patimilor

Eu nu spun c-am fost genial,
Voi spune c-am fost un magistru,
Plop tânăr, puțin jovial,
Magnific la trup şi sinistru.

N-am loc în istorie cât
Se fac constatări după moarte.
Eu sunt un poet şi atât,
Ce scuipă prin dinți fructe coapte,

Adoarme pe sânii cu lapte,
Ştiind că aşa nu se poate,
Îşi strânge iubita de gât,
Îl blestemă zeii de noapte
Şi-l pupă un înger pe rât.

Eu nu spun c-am fost ce nu sânt,
Nici n-am să colind zeul mării.
Voi fi cimitir de pământ
Ce n-o să vă deie uitării.

Şi-acum, când trec plâns de patrule,
Spun steaua-mi să cadă, că eu
N-am bani şi nici pile destule
Să fiu printre lumi Dumnezeu.

Voi fi cimitirelor sfeşnic
Sau poate nu fi-voi deloc.
Eu spun că-i ciudat să fii veşnic
Şi plâng că n-avusem noroc.

Dar cui să mă tângui cât cerul
Se năruie-n munți aprilin
Şi rog să-mi aduceți misterul
Cu negre zăpezi de amin.

Simplu colind cu mama

Cum ninge haapy-and-ul şi aduce
Vagoane gri, umplute cu zăpadă,
Cu mâinile ce par un semn de cruce
Aprinde, mamă, sfeşnicul să ardă

Şi spune-mi că mai pot gândi la tine,
Când se topeşte trupul tău de floare,
Dar zilnic nu m-auzi şi nu-i a bine
Şi tremuri ca o umbră în ninsoare.

Visează-mă, cum te visează, toată,
Cumintele şi blândul iernii mânz,
Învinuit de-o gafă înscenată,
Ce i-o servesc amabilii la prânz,

Şi simte-mă, precum te mai pot simte,
Ca să mă ai, precum şi eu te am,
Când mă îngrop de viu printre cuvinte

Şi mie însumi vreau să mă condamn,

Sfâşietor, ninsorile pripite
Ca-ntr-un diluviu au înmărmurit
Aproape, două umbre înflorite
Pe sticla unui geam înmugurit.

Cum te ascund oglinzi de necădere
Ori te colindă nevenirea mea,
Răneşte-mă cu stinsa ta vedere
Şi iartă-mă, dacă mai poți ierta.

Colind scris în pauza din moarte

Când cade toamna peste amândoi
Ca un colind de-aducere aminte,
Cată-n oglinzi cum luna dintre foi
Se-nchină mut îmbrățişând morminte.

Maică bătrână ca un înger blând,
Doar umbra-mi aparține dintre toate
Şi chipul tău izbăvitor de moarte
Magnolie ce naşte sărutând.

Colind pentru Mihaela

Vai, umbră în frunzare,
Acum plutind arar,
De nu eşti flutur palid,
Eşti numai felinar.

De scazi în lăcrimare
Iluzia pe rând
În munți de disperare
Vor trece netrecând,

Alunecând solare,
Râvnite depărtări,
Căruțe de frunzare
Spre ne'ntâmplate țări

Şi-un rege blând din soare
Psaltiri sonore-a spus:
„Ce mai spânzurătoare,
Iar condamnații nu-s,

Aduceți-mi îndată
Prin pajişti de mileniu
Prințul de prunc de geniu
Şi prunca împărată.

Prin roiuri de dantele
Să simt că nu mai sunt,
Cum vrea să mă înşele
Sânul ei alb, mărunt...”

Dar înzadar tresare
Peisagiul rațiunii
Şi fumegă-n umbrare
Sfidarea rugăciunii.

Că-n jocul de frunzare
Ei în căință tac,
Albastre felinare,
De mult apuse-n veac.

Nimic de s-ar alege
Din ale lui puteri,
El tot n-ar înțelege
A lacrimei căderi.

Colind de-aducere aminte

Dar adu-ți aminte cum răsfrânge
Toamna părul tău prin frunze moi,
Ca-n tristețea ei să te despoi
Când un prinț te-mbrățişă: „Nu plânge”.

Blând fior cu frunzele perechi
Ia la braț şi duce-n zări, departe,
Principesa hanurilor vechi
Să-ți aduci aminte şi de moarte.

Alt colind cu lumânări

Curând m-oi trece şi n-oi fi deloc
Sub un amurg izbăvitor de soarte.
Va fi un joc sau nu va fi un joc
Cu nostalgii şi îmblânziri de moarte.

Sfâşietor am să mă las sub ierbi
Ca de-un trotil răpus în tremurare.
Şi nu voi şti tăcerile de cerbi
Cum vor lipi de cer o lumânare.

Va fi târziu mistuitor şi blând
Şi-n felinare frunza întomnată
Va arde-n plâns de noapte murmurând
Sub zarea de-o tristețe disperată.

Atunci m-oi trece sfeşnic colindând
Departe-ntre cândva şi niciodată.

Colind

Piatra aceasta nu-i piatră
Crinul acesta nu-i crin
Zeul din ceaşcă mă latră
Strein.

Dar unde sunt regii să plângă
Miracolul toamnei din veac?
Adulmec o stare de tângă
Şi tac.

Exil fără țară, arest,
Flori dalbe cu ler şi zăbrele
Şi eu sunt colindul acest
Cu morțile mele.

N-am zile, mai beau şi îți spun:
„Cătuşe-atârnând mă sughiță
Şi carnea mi-i carne de tun,
Domniță".

Mai spune şi tu o vestire,
Murmură-mi liedul cărunt,
Regii n-au loc în murire,
Dar unde sunt?

Nici un ecou să răspunză,
Numai un înger de munte
Spada-ndoită-şi acuză,
Scoasă cu dinții din frunte.

Colind cu stea

O, cât de mică-i steaua şi singură, cea care
Mai dă tribut tăcerii şi dându-mă n-o doare.
Dar nu e de mirare, iubito'-n viața-mi sumbră
Că tu, cea de mă are, eşti spațiul meu de umbră.

Zadarnic o stafie te caută-n suspine
Şi nu ştiu ce-o să fie şi totuşi spun: mi-e bine.
O lună – crin de aur mă soarbe-n serpentine
Şi din splendori de laur te am numai pe tine.

Şi-mbun cu osul frunții pământ rodit şi plin
Ce îmblânzeşte munții şi-adulmecă amin.
O steauă stă să cadă prin nenăscute gări,
Ținteşte-n lumânări cu arcuri lungi de pradă.

Şi-adoarme pe zăpadă sub sfâşiate zări.

Colind pentru Natalia

Mai naşte-mă, iubito, în frunza răstignită,
De-un voievod nostalgic uitată înadins,
Toarnă-mi morminte-n palme şi-apeacă-te, uimită,
Să vezi de nu se surpă împărății de nins.

Lasă-mi pe gât o umbră când nu găseşti fulare,
Pe mâini cătuşe grele înlocuind mănuşi
Şi-un ştreang la timp de cină să sângere-n frunzare
Cu trupul dat căderii arhanghelilor duşi.

Mai spune-mi o poveste şi spune cu sfială
„Să vină primăvara în crângul de argint”,
Iar luna să răsară tăcut ca o greşeală
Din sânii tăi albaştri pe-un cer de hiacint.

Zadarnice-nțelesuri în poezii se-arată,
Ce rosturi în căință, când eşti numai un mit?
Ți-aş scri pe fluturi, doamnă, domniță niciodată,
Dar nu mai sunt copilul ce-n veacu-i te-a iubit.

Deşi îmi trece ora cu stoluri de cuvinte,
Deşi iubit de stele şi-nmărmurit în cer
Îți cânt colindul iernii şi înfiez morminte
Să te păstreze clipa în fulguiri de ler.

Îmbătrânit şi singur, poetul nu ştiu cuie,
Îți scriu peste troiene colind întârziat,
Iar în căderea serii topit a fost şi nu e
Un înger de zăpadă în arbori exilat.

Zadarnic mă sărută şi tainic mă cunoaşte
O lună ca o umbră în hamuri de trăsuri
Şi-n albul clar se-arată o insulă tăcută –
Numele tău în noapte – cerb tânăr prin păduri.

Întoarce-te sub lună când plâns de felinare
Voi fi-ncercat a-mi plânge iluzia că nu-s
Şi-o să găseşti pe-o cruce însângerând zăpada
Un trandafir de sânge şi nici un semn în plus.

Colind prin Iaşi cu mine însumi

Hai să ne sorbim cafeaua
Şi să nu observi la fund
Cum te soarbe din cuvinte
Partea ta de înger scund.

Parcă e şi parcă nu e
Moartea mea-mblânzind duios
Trup de voievod în cuie
Şi cu nume de Cristos.

Plec să mor, adio țară,
Printre ierbi voi fi cuminte:
Jumătate prinț afară,
Jumătate în morminte.

Desen în colind

Cumpără-ți haine de moarte,
Plopule gândurat de prea multă căință.

Venim din moarte în moarte acum,
Zei exilați într-un sâmbur închis
C-o suferință.

Aşijdere colind

Ce să plângi în lăcrimare

Flutur nins de felinare?

Muritor învins de patimi
Şi surâsul unei lacrimi

Dibui umbră,
Plângi clandestin,

Murindu-te singur
Câte puţin.

Anticolind

Hi-Hi-Hi! Ha-Ha-Ha-Ha!
Mă bârfea din spate Ea.

Credeam că-s de bârfă Eu,
Dar era numele meu.

Ah! mânca-ţi-aş gura ta,
Hi-Hi-Hi! Ha-Ha-Ha-Ha!

Colind stingher

O, deal căzut din univers
În preajma ultimului zeu,
Mă înfiază şi mereu
Nu stinge stelele din mers.

Aşează-n arbori câte-un corb
Şi dă-le ochii mei la cină,
Mai fă-mi din lună o regină
Să poată să mă ia de mână,
Redă-mă unui înger orb.

Să zboare-o pasăre s-o prind
Şi-n loc de oul alb să-mi lase
Rotund un înger de colind
Să-l iau să vi-l arăt şi vouă
Şi-ntr-un amurg cu ler să plouă.

Şi-am să vă rog: „Ieşiţi din case,
Nu fiţi naivi, că nu-i minciună,
Când eu vă spun o ştire bună:
„Plouă-n Oltenia străveche

Cu Tudor Gheorghe la ureche”.

Colind repetat în şoaptă

Cum să cred că-mi trece ora
Sub un arbor de argint,
Cât mi-i dat să nu mă mint,
Veacul meu şi-al tuturora?

Cum să fac un pas greşit
Să fiu stavilă luminii,
Cât pe mine nesfârşit
Mă dor arborii grădinii?

Ochi zvâcnind în nuferi verzi,
Gură descântând merinde,
Cum să cânți şi să te pierzi
Într-o țară de colinde?

Într-un aer cu răsfrângeri
Cât mai eşti tăcutei pâini,
Maico soră pentru îngeri
Şi armatelor de crini.

Colindul unei pietre-ngândurate

Să fii mereu ce nu vei fi nicicând
O piatră vorbitoare şi tăcută
Căruntă de un singur gând –
Să fie neştiută.

Eu am văzut cum tremură de frig
Şi tânguie de-o vrere absolută
De nimeni sărutată nevăzută
Sub un amurg ce flutură pe dig.

O piatră-ngândurată de frumos
Pâine de piatră dulce cum îmbie
Să treci prin cerul ei c-un chiparos
Sâmbur de foc cu crustă stacojie.

Pământ topit în aluat rotund,
Visată-n vis de îngeri de aramă,
Ea ierbii căruntind îi spune: mamă
Şi-n coaja ei de iarnă mă ascund.

Mai plânsă-n dimineţi ea pare bună
Şi-ascultă-n veşnicii cum cură clipa,
Iar veacul o străpunge cu aripa,
Orgă în catedrale piatra sună.

N-o duci acasă şi nu-ţi pasă locul,
Pierdut în fum alean fără pereche.
Norocul tău de-a fost să-ţi laşi norocul,
Nu-ţi va suna clepsidră în ureche.

Nici braţele-i n-o să te strângă-n braţe,
Nici gura n-o şopti uimiri de zeu.
De n-o cuprinzi cu patimă mereu,
Ea niciodată-n paşi să ţi se-agaţe.

Piatră desculţă care poate spune,
Dacă-o atingi, motiv de rugăciune.

Colind pribeag

Prin ochii mei se-aud hoinare pluguri
Cu dălţi muiate-n vin de un oier.
Zugravii suspinând se mută-n cer,
De-atâta frig vom desfrunzi în burguri.

Oglinzi de var se spânzură pe dealuri,
Duc toamna-n coarne boii de argint.
În lipsa ta femeile mă mint,
Iar şerpi-mi şuier anii duşi de valuri.

Scad anii gârboviţi putreziciune,
Vultur pe dig îşi răzvrăteşte unda.
Maicile-n cârji îşi potrivesc secunda,
Suspină-n flaut oasele postume.

O, nu pleca mi-i candela aprinsă,
Citeşte-mi veacu-n calendarul morţii
Şi uită masca demonilor ninsă.

În flori de ler sub străjuirea porţii,
Zeiţă blondă, îngeră-n cuvinte,
Colindă-mă cu zeii din morminte.

Colind singur

Singur din bodegă suie
Trupul meu în moarte
Şi e trunchi strivit în cuie
De-o zeiță foarte...

Dă-mi un Charles şi nu te teme,
Toarnă-mi vin în palme.
Să nu fiu poet o vreme,
Lasă-mă-n sudalme.

Spune „înger de cenuşă”
Celui ce te roagă
Şi mă du pupat pe guşă
Morții mele dragă.

Crească-mi arborii din spate
Şi să beau dă-mi mie
Veacuri de singurătate
Şi de străinie.

Fă-mă prinț pe-o frunză moartă
Ori pe-o halbă plină
Şi mă lasă beat în poartă
Pân’ se însenină.

Singur hoinărind asire
Dealuri mă-nspăimânte
Şi să cad în cimitire,
Sărutând morminte.

Să fiu plâns de-o harfă tristă,
Să n-aud cum treci,
Fluturând ca o batistă
Râsul gurii reci.

Să voiesc să strig: „stăpână,
Du-mă-acasă, hai”.
Şi să-mi curgă-n ochi țărână
Şi să ningă, vai

Părul tău ca o subtilă
Ramură din plopi,
Peste gura ta copilă
Să troneze popi.

Să mă duc atunci departe
Şi să nu mă ştii
Într-un târg cu zâne moarte
Şi cu hanuri vii.

Colindul maicii gânditoare

Lucrarea mea în cari de veacu-mi stărui
Sărută mâna îngerului blond
Şi ninge peste răni cu nopți de nord
Colindul meu cu ler de adevăruri.

Da-ți voie celor morți acum să zboare,
Da-ți un motiv zvâcnind ca un cercel.
Mor mările în ceruri plutitoare
Şi martorii se spânzur' c-un inel.

Atât am vrut să spun şi să rostesc
Eu, care-ți aparțin de-un veac mereu.
Şi, sfinte duh, cum fac de te râvnesc
Un cimitir străvechi şi-un Dumnezeu?

Colind tomnatec

Maico' n deal când lăcrimează
Stea ştiută pe de rost
Vino şi înmormântează
Îngerul care am fost.

Drago, sunt al nu ştiu câtu
Trubadur şi peregrin,
Nici al meu, de-şi plâng colindu
Munții îmbătați cu vin.

Moarteo, arborii luminii
Pasc oştiri şi pupă miei,
Agățați de-un şui grădinii.
Ia-mă, proasto, ce mai vrei?

Că-mi bocesc tomnatici nervii
Şi mă scuip şi-i beau din nou,
De mă râd de Paşte servii,
Înecându-se c-un ou.

Dulceo, cum îmi este vinul...

Sfânto, cum am fost şi eu...,
Fă-mă peste dealuri zeu
Şi-ntâlneşte-te cu plinul.

Pe sub cer un vis trecu
Ca un lied în noapte nins.
Sună-mi osul, numai nu
În exil ori paradis.

Morții mei copii flămânzi,
Regi cuminți, semințe-n iarbă
Cine tace, se întreabă,
Cine plânge cu colinzi?

Astfel, maico, drago, moarteo,
Mi te-nchini truditei luni
Din aziluri de nebuni,
Blândă îngeră şi foarteo...

Lasă-mi-te spirit blond
Peste gât ca o cenuşă,
Fă-mă dus şi fă păpuşă
Anii mei suciți în nod.

Restul trupului rămas
Dă-mi-l câinilor sihaştri,
Lung schelălăind în aştri
Şi cu patimă în glas.

Ce o fi va fi oricum,
Ce n-o fi oricum nu este,
Simplă veşnică poveste,
Bibelou sunând cu fum.

N-am să ştiu şi-o să mă duc
Trup de vise amărui
Să mi-l dorm – adorm să-i spui
Umbrei mele sub gutui:
„Hai la hanul lui Manuc"

Zeul nopților, mon frere,
Să mă-nchidă în morminte
C-un colind de leru-i ler
Şi de-aducere aminte

Să voiesc atunci să strig
Şi prin plângere a râde

Şi să simt cum trece-un gâde
Şi mă spânzură pe dig.

Doamne, cum de stai şi taci,
Când fără păreri de rău
Iar prin os un fierăstrău
Taie lemne pentru draci?

Dar ce spun şi ce mai faci,
De mi-i saturi pe gândaci
Cu trufia mea bolnavă,
Doamnă, care vezi şi taci?

Nici să plâng, nici să aştept
Veac mai nou cu gând mai drept,
Când aud simțire gravă
Miei păscându-mă prin piept...

Colind vegetativ

Ce e şi viața? De-i nimic
Şi te mai crezi în stare
Închide-o repede-ntr-un plic
Şi du-o la plimbare.

Ține-o în frâu, s-o duci nițel
Pân' la WC de sfoară
Să pască urme de cățel
Ca-n cea din urmă oară.

Dă-i să mănânce fructe moi,
Blând sânge crud la cină
Şi-n fața ei să te despoi
De verde şi rugină
Un arbore iubit de ploi
Din vechea mea grădină.

Sărută-i fruntea ca un preş
Şi spune-i: uită-ți miza...
Să fii şopârlă prin măceş
Şi să-ți adulmeci criza,

Să-ți iai şi moartea-ntr-adevăr
S-o ai soră de cruce.
Şi cocoțate-n vârf de măr
Un zeu să vă apuce.

Şi să vă ducă-n cimitir,
Un ştreang făcând din țâțe
Şi prințul viermilor martir
Să sugă ler din țâțe.

Să nu voiesc să mai visez,
Să-mi cer azil pe-o navă
Şi să arunc la De Suez
O inimă bolnavă,

Să nu mă-ntreb, să nu-mi explic
Sub zodii salvatoare
Ce e şi viața? Sfânt nimic
Când te mai crezi în stare.

Nimicuri, doamna mea, nimic,
Cât umbra mea mă doare,
Închide-o repede-ntr-un plic
Şi du-o la plimbare.

Acum, c-am fost un pui de ler
Şi fără-nşelăciune,
Mai aruncați un pumn de cer
Peste putreziciune.

O maică, taică – bun al meu –
Vă rog pe fiecare
Primiți-mă nici sfânt, nici zeu
Şi fără lumânare –
Un înger trist, bonom şi greu,
Răpus de felinare.

Aprinde luna, zeu nătâng,
E tot ce-ți mai pot cere
Şi trec pe scări în jos şi plâng
Şi-aduce-a înviere.

Colind de seară-albastră

Ai, cum mă tace şi cuvântă
Într-un cavou de oseminte
Privighetoarea care cântă
Numai tăcutelor morminte.

Şi cum o cred minune pură

Colind ce-mi cură pe obraz
Şi cuib îşi face lin pe gură
Cu bucurie şi necaz.

O, şi cum stau fără cuvinte
Şi tac de-un veac şi mă-nspăimânt,
Că-mi trece umbra în morminte
Cu ouă-n cuib şi cu descânt.

Şi-atunci când plâng cu lacrimi-cuiburi
De păsări sunt rănit precum
Trupul mi-ar fi rănit de pluguri
Şi sufletul tocit de fum.

Lua-mi-or pasărea ce cântă,
Lua-mi-or cuibul prea uşor
Dar fără ea mi-i taina frântă,
Şi veşnic n-aş putea să mor,

De-aceea-n zori de ziuă trece
Materna pasăre spălând
Puii în somn cu apă rece
Din oul zugrăvit de gând.

Colindul toamnei

Dincolo de moarte bocet jalnic suie,
Toamna ne condamnă la un trist măcel.
Hai, de-ți cheamă zeii sacri la duel,
Latră demiurgic un strămoş în cuie.

Duiu-dui, băciță, blândelor miori.
Dui, îmi cântă îngeri, dui, mă lasă-n pace
Şi prin oase morții stau în vârf de ace.
Dincolo de îngeri fumegă viori.
Fără nici o scuză zeul lumii tace.
Dincolo de noapte ard spânzurători.

Hai, şi noi, murito, să păşim în mit.
Hai, să tragem uşa dinspre omenire
Toamna ne condamnă fără de sfârşit
Viața niciodată, moartea din iubire.

Fluture dogmatec cuib în patrafire,
Îngeră funestă, îngerul murit.

Colind cu Natalia

Sudică copilă, fată măritată,
Să nu-mi spui adio, spune-mi niciodată,
Unde eşti, pe unde mor topit în astre,
Scrie-mi doar pe fluturi cu aripi albastre.

Umbră ce mi-aduce taine dulci de moarte,
Îngeră subțire şi frumoasă foarte,
Dor de mântuire, frunză gălbenită,
Dragoste fugară şi neîmplinită.

Îmblânzeşte-mi gândul de a te cunoaşte,
Naşte-m-aş în moarte să nu mă poți naşte,
Steauă-abia văzută, veşnic neatinsă,
Frunte gândurată şi de nimeni ninsă.

Spune-ncet să plouă gura-ți cât o frunză,
A mea gură-n toamnă să nu se ascunză.
Nordic vin din palme prinț să beau la cină
Cu-adieri de moarte tragică şi lină.

O cum treci mă soarbe ca o sfântă milă
Scrisul tău cunună larilor pe filă
„De ce?” să-ntrebi iarăşi ca fără de şagă
Să-ți răspund: „Iubito, pentru că-mi eşti dragă”.

Ştiu, mai ştiu o taină-n stele zămislită
C-o să mori, dar fată neîmbătrânită,
Şi-o să fiu bătrânul negustor de frunze
Într-un târg cu zâne goale şi confuze.

Dar ce spun când moartea furişată-n plopi
Ştreanguri împleteşte şi imită popi
Şi mă plânge-n ramuri şi mă fură cum
Osul mi se frânge şi produce fum.

Unde eşti, pe unde mori topită-n astre,
Uită pe magistrul cu aripi albastre,
Să nu-mi spui adio, fată măritată,
Sudică copilă, spune-mi niciodată.

Colind cu ultimul tramvai

O, fată dragă, mai e bine

Şi totuşi, par ciudat.
Nimic de înger demodat
N-a mai rămas în mine.

Îmbracă-te puțin şi hai
Să plângem orbi în stele
Descarcă îngeri din tramvai
Hamalii țării mele.

Aceiaşi îngeri nenuntiți,
Bufonici şi de gală,
Dar să-i luăm de-or fi cuminți
Şi să-i purtăm la şcoală.

Nu fi naivă când nu sunt,
Spune-mi ceva în şoapte,
Să ne iubim din când în când,
E tot ce se mai poate

Regină pentru regi ratați
Vreo patimă mai suie
Prin munții toamnei maculați
Cu miere amăruie.

Priveşte-te-n oglinzi diseară
Şi spune tuturor
Cum e când nu eşti domnişoară
Şi nu sunt domnişor?

Întâia oară simți că ai
Şi-n creier o vioară,
Iar eu am greieri care, vai,
Îmi fură nervi de ceară

Şi-i duc în târg şi-i vând stingher
Şi nu-şi dau seama încă,
Iar mie frunze-mi cresc din cer
Şi nu nervuri de stâncă.

O, cum o fi şi ce a fost
În viață şi-n zăbrele,
Natalie Wood e un rost
Şi-n hăul din inele,

Dar când va fi să nu, să nu
Mai fim pe-atât şi mâine
Să-l vezi pe Gellu, să-mi spui tu:

„Ce tânăr moş, bătrâne”.

Acelaşi Naum – voievod
Grădinii învierii
Pe unde are-n gât un nod
Asediul tăcerii.

Mai mult să-ți spun ce s-ar putea?
Să-mi spui ce s-ar cunoaşte?
Murim, dar nu spre-a învia
Şi plângem cruci de Paşte.

Colind cu hai

Acum, când cade luna prin ceştile cu ceai
Şi îngerii Sodomei o beau pe săturate,
Se spânzură clavirul setos de țâțe coapte
Şi tu te-ntreci cu norii, c-un voievod bălai.

Acum, că-mi plouă-n plete cu arbori şi cobai,
Mai uită-te o dată, că-n rest e, totuşi, bine.
Pe-o tavă în grădină faimoasa Lore-lay
Înfulecă din anii nebunului de mine.

Acum, că-mi plânge seara pe pulpe de tramvai
Şi-mi fluieră prin oase de parcă nu mă ştie,
Să faci din trupu-mi fraged o sanie cu cai,
Să mergi spre-o Atlantidă, orice ar fi să fie.

Acum să ne tot ducem şi să nu mai venim,
Amanți fără de țară şi îngeri vagabonzi,
Iubeşte-te prin paturi cu-afemeiații blonzi
Să crezi că trupu-ți zboară prin mări de heruvim.

Acum, că-mi vine moartea şi-mi pupă-un loc secret,
Sărută-mă pe frunze, căci ele nu mă-nşeală
Şi hai să ne înscriem la cea mai tristă şcoală
Într-un Bacău de taină cu preoți din Milet.

Acum nu mai sunt vorbe, nici litere de leac,
Acum se moare-n linişti de gând cutremurate,
Să facem din castele exiluri sigilate
Şi să sorbim din vinul apusului de veac.

Acum te du acasă c-o să mă duc şi eu,
Zeiță efemeră, sălbatică făptură,

Îmbrățişează-mi umbra şi pupă-mă pe gură
Şi lasă-mă magistru că nu sunt Dumnezeu.

Acum, când cade luna prin ceştile cu ceai
Şi munți-i trag de sfoară şi mi-i aduc acasă,
Pân' mi se duce veacul voi moartea mea frumoasă
Să-mi pregătească ştreangul şi să-mi şoptească: hai.

Colind cu cimitire

Cum nu mor şi-mi pare rău.
Şi-mi plâng morți în scăfârlie,
Şi un rege nătărău
Ia de-i naşte-n cimitire.

Iarbă-mi creşte-n ochi şi-n mâini,
Păsări nasc în pleata-mi oarbă
Şi-o să vină-un cârd de câini
Dintre spaime să mă soarbă.

Şi n-o să rămân un plop
Doamnei moarte când se-nchină,
Paşii scurți să mi-i îngrop
S-aveți grâu la rădăcină.

Sărut mâna, înger blond,
Adu-mi ştreangul, ia-mi clipita
Să n-aud la polul nord
Cum se tânguie Nichita:

„O, am fost un om frumos
Şi subțire, foarte palid,
Trunchi avui de chiparos
Şi miros de crin noptatic".

Vai, şi-aud acoperind
Dealuri vii cu morții teferi
Plopii rari ca un colind
Şi-un colind cu trei luceferi.

Unu-i rege, altu-i rob,
Cel din urmă întârzie
Şi va fi ciupit de corb
La un ceas de cununie.

La ce dracu să mă mir,

Când beau ceai din oseminte?
Hai, iubito'-n cimitir
Să te poţi aduce-aminte.

Şi să ne iubim prin morţi
Şi să-mi spui că nu se ştie,
De-o să coste vreo trei zloţi
Partea mea de veşnicie.

Să şi râd că se mai poate,
Să şi plâng că nu mai ştiu,
De-i aproape, de-i departe,
De-i devreme, de-i târziu,

Să ne pară-o simplă poză
Şi prin somn să nu simţim
Doi copii ce pun o roză
Crucilor din ţintirim.

Colindul garsonierei mele

Lasă-mă în toamnă norilor ştrengari,
Îngera mea blondă şi cu sânii mari.

Chip cu gene lunge şi cu palid zeu,
Te iubesc pe tine cum iubesc mereu

Cimitire grele spânzurate-n cer.
„Îmi eşti dragă", spusei, şi pleca-i stingher.

Caută-ţi un mire, eu nu mai exist
Şi nici n-ar fi bine să ai mire trist,

Aducând a ţuică şi a vin de nord.
Cheamă-l dintre îngeri pe magistrul blond

Şi îl du departe unui cor de popi
Să tresară Horia-n umbra trasă-n plopi.

Să nu-mi ieşi în cale şi să mor încet,
Să-mi dezmierde moartea trup nemângâiet.

Să mă uiţi o vreme şi-ncă una-n schimb,
Să mă trec în frunze şi să fiu colind.

Ca să-ţi spun sub cerul tainic şi gălbui,

Dus de-o veşnicie zeu al nimănui,

Leru-i ler e toamnă-n arborii amari,
Doamnă-a nu ştiu cuie şi cu sânii mari...

Toamnă'-n trupul fraged şi-n frunzare moi
Sună-mi în clepsidre nervii mici şi goi

Şi-or să cadă frunze peste paşi desculţi.
Trec înspre colinde şi să nu mă uiţi.

Să-mi străpungă pieptul de colinde vai,
Vor veni hoinarii demoni de Şanhai

Şi-o să văd o umbră calmă ca un rit
Şi-o să plâng că, uite, trec în asfinţit.

Şi-or să vină îngeri şi-or să treacă blând
Să-mi închidă pleoapa dulce de pământ,

De-o să-mi sune pururi în auz sub grui
Ruga mea amară spusă nimărui.

Colind de Paşti

Mi se duce viaţa către-o moarte calmă,
Ochi de zeu zburdalnic fură anii mei
Şi îmi este tângă şi mi-aş da o palmă,
Şi mi-i dor de-o ţară fără dumnezei.

Sau cu nevăzutul singur printre astre,
Unde morţii pasc eternităţi pe rând,
Mi se duce viaţa, Doamne, ca şi când
M-aş lăsa-n ispita zărilor sihastre.

E un pui de dramă fătul logofăt,
Daţi-i o maramă regelui ce are
Trup de Atlantidă, mers de felinare
Lăcrimând în frunze blond şi desuet.

Soarta lui atârnă nerv pe ram în Rio,
Moartea lui de pază naşte feţi în palmă.
Mi se duce viaţa ca o moarte calmă,
Voi muri la noapte, d-aia spun: adio.

Colind numănui

Castel fără lacăt,
Copil cărunțit
Şi-acest fără capăt
Sfârşit.

Oracol sihastru
În crâng de osândă
Şi ochiul jugastru
De pândă.

Colind care doare,
Corăbii nătânge
Şi-un creier de floare
Mă plânge.

Lasă-m-aş nu foarte
Pe lama-nserării
În ochiul de moarte
Al mării.

De alge cuprinsă,
Cu mâna de spuză
Să-ncui geana plânsă
C-o frunză.

Să fumege-n treacăt
Un timp desfrunzit
Şi-acest fără capăt
Sfârşit.

Colind cu semn

Nu frica morții mă subjugă, fată,
Ci sânii tăi ce-or izbucni odată, –
Ți-a spus astfel în somn sau altădată
Un fluture de ceară colorată.

O, eu mă tem de gânduri, signorină,
Sfânt zămislit de glasul lor strident
Şi-adeseori, orbit şi violent,
Te caut pe sub alge ca pe-o vină
Şi numai umbra pasului absent
Luce-n căderea cerurilor plină.

În cordul tău ard focuri şi cad ploi,
În marea ta se scaldă îngeri docţi
Şi paznici vin vânându-ne pe toţi.

Un demon să-ţi alegi sau un cow-boy
Să-ţi ţie de urât într-un convoi
Şi să nu ştie, vai, ce-aflarăm noi.

Ah, cum mă trec şi-n trecerea-mi naivă
Rămân un semn sorbit de sugativă
Şi adorat de-o moarte guralivă.

Nu frica morţii mă subjugă, fată,
Ci teama de etern ori niciodată
Şi sânii tăi ce-or izbucni odată.

Tragic colind

Cel mai sufletist poet tragic
Din nu ştiu care ţară
Trece printre colinde şi
Prin seară.

Întârziata mea viaţă
Îi face semn c-o frunză pală,
Dar trupul lui aduce a
Greşeală.

El n-are ochi, vederea lui
Sunt crinii doi abia în floare,
Şi-n trupu-i guvernat de-un şui
Se moare.

Aproape zilnic rând pe rând
Ca un arhanghel sub frunzare
Aprinde-n arbori fumegând
Umbrare.

El are-n mâini o ramură
C-o lance spulberând de jind
Şi pleata lui de flamură –
Colind.

Aici, oprindu-se ciudat,
Sărută ca un temnicer
Poemul lui – ştreang agăţat

De cer.

O, flori de ler în căni cu vin
Veni-va vântul aprilin
Şi va vedea cu paşi de Crist
Poetul tragic sufletist.

Atât v-am spus, păşind uşor
Pe frunze mici, cu tâmple reci.
Rămâneți voi, eu plec să mor
În veci.

Colind pentru Nataşa

Eu nu sunt zeu,
Eu sunt o Atlantidă
Muşcând din steaua mea
Efemeridă.

Abia vă spui,
Cuprins de resemnare,
Că sunt vânat de oarbe
Felinare.

Eu încă nu-s
Şi mă mai nasc de-o vreme
Aproape ca Iisus
În Bethleeme.

Dar mor mereu
În nopți cu lună plină
Şi-n moartea mea deloc
Se înseninǎ.

Şi vă tot rog:
„Citiți acest poem
Dintr-o arhivă ce-a ajuns
Totem.

Luați şi pipăiți-l
În frunzare
Şi dați-i foc să ardă-n
Lumânare.

Acest poem
Care a fost ştiu bine

O dulce amintire
Dinspre mine”.

Colind eu, mie

O, zeu îngenuncheat în şea de lut,
Străin în cer şi pre pământ cu jale,
De moarte ți-a fost dor şi-o ai văzut.

Încearcă, dacă poți să zbori la cer,
Numai pe ploaie să nu mori, mon cher,
Că ploaia nu-i colindul morții tale.

Colind cu îngeri

Vin păsări, cată-n arbori şi-ai să observi, tăcut,
Un înger de faianță, rămas al nimănuie.
Luați-l voi şi-l răstigniți în cuie,
Dați-i un ler amestecat cu lut,
De vreți s-aveți un zeu de împrumut
Şi „robii mei” să poată să vă spuie.

În primăvara care stă să vie
Luați-i trupul şi-l sfințiți în mare,
Să ceară vin, să-i dați un ceai cu sare,
Apoi închis în tainice hambare
Să-l faceți domn pe paşnice grânare,
„Laudă lui”, să spuneți, „să ne fie”.

Dar înzadar ați fost gândit decorul,
Când aura îi flutură-n afară
Şi voi habar n-aveți de ce vă spui,
Iar îngeru-nvățând ce-nseamnă zborul
Cu aripi neînfrânte se strecoară
În cerul lui stingher şi-al nimănui...

Colind

Ninge peste diguri, ninge dinspre Domn,
Ninge dinspre viață înspre moarte,
Nu auzi pădurea, glasul ei de corn
Cum străpunge zidurile toate?

E-o revoltă-n arbori, pustiiți şi goi,

Iarna asta totuşi ne înşeală,
Cu spioni de noapte şi birjari de soi
Fuge după noi şi se răscoală.

Ninge dinspre tine, către-un veşnic mâine,
Strict legitim şi testamentar,
Cine nu venise deacum nu mai vine
Şi iezuiții n-au habar.

Ninge cu iluzii, ca să ne someze,
Vin şi vin din zero absolut
Temnicerii, care prind să-ntemnițeze
Iarna ca un ultim deținut.

N-avem nici o vină, scuzele-s destule,
Gardienii beau şi se cuprind,
Peste toată straja nopții somnambule
Ninge cu mesaje de colind.

Colind pentru tine

Şi-am să mor strivit uşor de-un pod,
Drago, ca un simplu vagabond
Sau băut şi sfârtecat de nervi
În exilul vechi păzit de servi.

Lasă-mă să mor la tine, tu,
Eu să-ți spun şi să-mi răspunzi o, nu,
Buna mea, regină care-ai fost
Unui trubadur fără de rost.

Lasă-mă persecutat de-o zare,
Împăratul munților de sare,
Vicios dogmatizat şi rău,
Să-mblânzesc cu naşterea-mi un hău.

Un poet şi ce? Un prinț nebun
Ce curtează zilnic guri de tun
Şi nu reuşeşte nicidecum
Doar că bea şi scuipă în tutun
Şi-i magistru, spune, dar postum.

Drago, după moarte pământiu
Să mă ierți de-am fost scandalagiu,
Un bețiv aproape interzis
Care să nu moară de plictis

S-a născut îmbolnăvit de scris.

Să te duci mormântul să mi-l legi,
Să n-o iau aiurea prin bodegi
Sau nu râde să mă facă-un şui
Scrânciob pentru câinii nimănui.

Putrezit de iarnă şi de ploi,
Pe o bere să mă strângi apoi,
Că să dai hangiului ţigan
Ultimul poet şi bădăran.

O, cum voi muri şi n-am să ştiu
De-i devreme, drago, sau târziu,
De-i noroc ori fără de noroc
Tot ce-a fost sau nu a fost deloc.

Să mai pot să-ţi spun lemn ars din Rio
Ca un plâns şoptit „amore mio”
Înainte de-a fi stins „Adio”.

Colind în ştreang

Pierduto, cad în ştreang şi mi se pare
Că doar la sânul tău neprevăzut
Mai strâns, mai grav şi mai neconceput
Pân' o să sângeri implorând răcoare,
Să vină-atunci o ne'ntâmplată mare
Să te sărute ca un deţinut.

Mă tot grăbesc, urcând un deal abrupt,
Spre ştreangul ce îmbie să m-asculte
Cu veacul celor morţi să mă sărute.
El e mai blând decât un moş tăcut
Şi de uitare-i palid şi stingher
O, vino să-mi arunci un ram de ler,
Căci trupul meu revarsă pământiu
Un sunet stins spre cerul fumuriu.

Mai e un semn al iertăciunii calme,
Ţiganca tot îmi mai citeşte-n palme,
Şi-i înzadar, nu vii pe veci pierdută,
Tot urc spre ştreang, iar ştreangul mă sărută.
Un zeu bastard surâde, mă salută,
Bate apoi încântător din palme,
Îmi dă să beau ulciorul de cucută,

Când te zăresc fugind şi nenăscută
Abia păşind, plutind în dans de ciută,
Şi eu mă-năbuş pe o piatră cârnă,
În ştreang de vânturi capul meu atârnă.
Ia-l, du-l acasă şi în Postul Mare
Să faci din el cioplind sperietoare.

Colind bolnav

Moartea ne aşteaptă-n cimitir,
Zi de zi te caută înceată
Şi-ți va dărui ca musafir
O emoție descreierată.

Plâng handicapații din greşeală,
Mamele duc zei în cărucioare
Şi-n orfelinate fără soare
Domnul suferă de-aceeaşi boală.

Hai, Marie, să fugim din târg
Medici proşti şi îngeri apatrizi,
Demografi care au dat în pârg
Trec statistica în invalizi.

Doamne, cum se-mbolnăvesc copaci
De la boala celor fără zile?
Cum de-i chinui şi adormi şi taci
Şi-mi zvâcneşte nervul în pupile?

Moartea ne aşteaptă-n cimitir,
Beau şi-nnebunesc de viață foarte.
Nu se poate, lume, şi respir
Viața lor – un accident de moarte

(„Câți ani ai?
- Şase.
- Şi ce-ai vrea să te faci când vei creşte mare?
- Nimic”).

Colind antum

Mă credeți dus şi cu surâsul plâns
Sub clipocirea stelelor ce mint,
Un Toto-ntins pe paie ca un mânz
Cu ochii scoşi c-o lingură de-argint.

Magistru mort în viață, un învins
Ce vi se-arată numai pe furiș,
Cum v-ar privi de dincolo de vis
Însinguratul de la Păltiniș.

Mă credeți dus, iar eu sub arbori strâng
Un ultim fulg rămas dintr-o pruncie
Și-asemeni lui mă vreau și vă deplâng,
Zei somnambuli cu îngeri de hârtie.

Voi trece fără teamă în sicrie,
Dar necăjită inima mă-mbie
Și Hulio îmi face semn să-nfrâng
Prostia lor, dogmatică prostie,
Ci eu lucrez, cât mâna mea mai scrie
Colinde vechi și noi să-nvăț să plâng.

Și-nvăț să ning cu flori de măr în crâng
Și moartea-mi cată-n ochi și nu mă știe.

Colind cu rugăciune

„Peste oraș îngeri coboară lin,
Dar nimeni nu-i să-i ungă cu amin”

Părinte bun, dacă mai ești în ceruri,
Ascultă-a noastre plângeri și te du
Cămăși de jertfă adune acu
Și dezgolit de vise și de îngeri
Ia cuvios aceste umbre, tu,
Pune-le căști și măști să nu-i mai vadă
Pe înșiși însetații lor de glorie
Și slavă vouă, ctitori de istorie.
Ce mai? Un clopot sună împăiat
De-un scaun prins și el, electrizat.
Străpungeți gura de poeme arsă
Să vă vedeți pe voi, sublimi și arși,
Fă-ți cruce, conștiința mea amară
Și să nu spui c-am fost perfizi și lași.

Părinte bun, dacă mai ești în ceruri,
Înhamă robii tăi și du-i în vechiul Babilon
Sau într-un codru de sicrie,
Închide-i într-un sâmbure de ceară
Și dă-le, Doamne, cupa cu venin,

Să poată fi şi dânşii mioritici,
Include jertfa lor în vechi statistici,
Suceşte – osciorul scurt şi-l bea cu vin
Şi cântă-le colinde cu amin.

Să vii târziu şi-n iureş de copite
Să vezi păduri de oase-mpădurite,
Să mângâi ochii lor ciopliţi în iarbă
Şi să vă chem, şi să vă strig în grabă,
Că dumnezeul îşi dă foc la barbă,
În hanul exilat în ţintirim
Şi urcă mut la locu-i pe tarabă,
Şi plânge înecându-se-n suspin.

E noapte, tot mai noapte? se întreabă
Şi moare domnul fără de amin.

Înstrăinarea colindului

Puneţi-vă, zic, morţii toţi sub cap
Şi ascultaţi când oasele se frâng
Acest poem ce-a putrezit în mine
Şi-admonestează gările din târg
Prin trenuri de tranzit şi-amoniac,
Cu destinaţii fixe şi marine.

Prin morţii străvezii poţi să citeşti
Mormintele ce n-am înstrăinat,
Când ochii lor de îngeri pământeşti
Parcă surâd c-un vis sancţionat.

Noapte cu moarte capul e-n convoi
Ceară de seară ochii – sub escortă.
Întoarce-te să izbăvim cu noi
Această lume ce nu ne suportă.

Ninge frumos şi-mi spun pentru culcare
În loc de noapte bună moarte bună.
Haide în munţii care ne cunună.
Însinguraţi şi sprijiniţi de lună,
În doi, iubito, mai cu şarm se moare.

Colindul florilor de moarte

Cu potcoave de pământ cai la care-nalte

Mi-aduc veste că mai sunt dalbe flori de moarte
Şi vă vin la prins de zori prin zăpezi curate
Colindând colindători dalbe flori de moarte.

Nu sunt flori de boală grea şi nu-s vinovate
C-au fost botezate-aşa: dalbe flori de moarte.
Aducându-le, venim să le ştiţi pe toate
Flori de Ierusalim, dalbe flori de moarte.

Mirosiţi-le frumos florile-argintate,
Sunt sfinţite de Cristos, dalbe flori de moarte,
Dintr-o peşteră le ştim de vite călcate
Florile de Viflaim, dalbe flori de moarte.

Vitele nu se temeau şi pe înserate
Le mâncau şi nu mureau, dalbe flori de moarte.
Nu vă temeţi dar nici voi că n-au răutate
Şi le-aducem tuturor, dalbe flori de moarte.

Să zidim un schit pe-un nor în această noapte
Pentru fulgii care mor dalbe flori de moarte
Şi-am muri cu ei uşor, de n-ar fi încalte
Florile ce nu ne mor, dalbe flori de moarte.

Deocamdată colindul

Azi nu mai ning epistole cu jind,
C-un zurgălău, întârziat să vie,
Azi ninge Elton John dintr-un colind
Peste-un pământ cărunt de nerozie.

Boneta şi-ochelarii de pe nas
Şi mâinile ce dănţuie pe clape,
Şi injectându-se cu Sacrefais,
Bolnavu-n pielea lui când nu încape,

Colindul, care-i va uni pe toţi,
Cum trec nemorţii mei din cimitire
La braţ cu moartea-ntr-un salon de morţi,
De parcă Elton şi-a ieşit din fire.

Şi nu mai vrea să ne colinde când
Spulberă vag din zări efemeride,
El se închide-n cel mai trist comând
Şi bate-n alte geamuri cu colinde

Aceasta-i tot şi dacă am rămas
La nunta iernii dănţuind sub cer,
Nimic nu e de nu e Sacrefais,
Cum iarnă nu-i fără de „leru-i ler”

În rest zăpezi cu ler şi fără ler,
În rest, John Elton, iartă-ne pre noi
Şi-n noaptea fără nici un temnicer
Să comandăm răsplata de apoi.

Cum nu mai ning epistole cu jind,
C-un zurgălău, ce-ntârzie să-l poarte,
Ninge don Elton John dintr-un colind
Cu Sacrefais şi strigături de moarte.

Iar din preamultul lui ne dă şi nouă
Dulce otravă-n halbe de argint
Să-nmormântăm pe buze ca de rouă
Suflarea preapuţinului colind.

Colind deocamdată

Vai, rana mea te mai iubeşte încă,
Vai, trupul meu a mai murit de-atunci!
Veniţi să vă arăt un neam de cruci
Sub steaua canceroşilor adâncă.

Ea-n coaja ei se-nchide vrând să plângă
C-o altă coajă s-a-nvelit şi nu-i.
Dar palid îi e somnul în gutui
Cu asasinii vii ascunşi la pândă.

Păşiţi uşor, tăcerea-n morţi aduce
Tihna neodihnitelor de zile,
Când n-au decât un nume şi o cruce:
Cruce Ion, cruce strămoş Vasile.

Iar când devin o umbră fără hac
Rămâne numai cruce şi atât
Păşiţi uşor, cu fruntea în pământ.
Luna veghează morţii cu un arc,
Zbucnind tremurătorii munţi în plâns.
Vai, trupul meu creşte iluzii lungi.
Regele orb a mai orbit de-atunci
Sunt veacuri şi mă-ntreb: Eu oare îs
Sau trupul meu în răstigniri de laur

Sau numai umbra mea vânând duşmani
Cât mie un poet printre ţărani
Moartea-mi surâde printre dinți de aur?

Dar rana mea te mai iubeşte încă,
Doar trupul meu a mai murit de-atunci.
Veniți să vă arăt un neam de cruci
Sub steaua canceroşilor adâncă
Ce mult ar vrea şi nu poate să plângă
Cu ochi uscați ca cojile de nuci,
Dar vin prevestitoarele năluci
Pe răni de morți să pună-un cer de tuci
Şi punga de puroi în mâini s-o strângă
Prin deşte-un gust amar să se prelingă,
Să vază-un zeu pervers şi să vă ningă
Cu biata lui urină din seringă
Să bea din veac să moară-apoi de tângă.

Mai veşnic decât el perfid şi gnom,
Mai fără de păcat şi de nesomn
- Du-te în... cer – să spui atunci, ce domn,
Când robul tău nevinovat se stinge?
Să nu te-audă, să încerci a plânge,
Să nu ai lacrimi şi să fii tu Domn.

Alt colind pentru Liza

Murind acum, îți scriu din Viflaim,
Doamnă de Chişinău şi de niciunde,
Cum ninge trupul tău şi mă pătrunde
În burgul mort spre care viscolim.

El mai curtează umbra ta ciudată
Ca un recrut ce şi-ar ascunde miza
Şi-ar trage-n el un glonte Ave Liza
Şi nu vei şti de-aceasta niciodată.

Cei morți mai mor, cei vii produc umor,
Pe contul lor eu te sărut pe nume
Şi ninge peste răni şi dinspre lume
C-o sorcovă alunecând sonor.

Copiii mei, săpați pământ din lună,
Cum aur căutați veți da de el,
Un mort de aur devenit inel
Pentru heralzi ce-n moarte se-mpreună.

În flori de câmp să ne găsim temei,
Sub cai flămânzi adăpostind litanii
Prin trupul tău au izbucnit vulcanii
Şi-n târg vând bonuri de iubit femei.

Să te vânez prin trup ca o femelă
Şi să mă-nec prin coapse cu venin
Celebru nenăscut şi anonim
Mi-e dor de tine ca de-o singarellă.

Doamnă a mea, îți scriu din Viflaim,
În Ghetsimani nopțile-s absente.
Etern detot administrez secrete
Şi-s paznicul acestui țintirim
Din care te sărut pe sentimente.
Şi tac morminte, şi morminte vin,
Tresar pe rând din somnul lor vecin
Acestor rime moarte şi prudente
De două buze vagi şi delicvente,
Rostite-n două margini de destin.
Ca un recrut sinucigaş în stele
Spun Ave Liza şi mă-nzăpezeşte
Şi te iubesc şi te implor fireşte:
Aprinde lumânarea morții mele.

Condamnarea colindului

În potrivirea unui Dumnezeu
Irecuzabil ispăşim colindul
La Al-ce-Dar murim împărtăşindu-l
În călimara unui fariseu.

Eu care scriu port cheia morții voastre,
Sângele roş locomotivă-mi suie
Tribordului amănunțit să-i spuie
Decizia de-a fi-nrolat în oaste.

Se vinde moartea licitând dezastre,
Schimb rai pe-un iad mai transparent ca raiul,
Fac pipe lungi din oase vagi şi caste
Şi voi prin ele să adulmec naiul.

Corăbii de hârtie aduc ştire,
Făclii de brad mai pâlpâie încins
Şi moartea, enervându-se, a nins

Pe ochi şi buze supte să ne mire.

Prezența lui moş Cancer printre noi,
Cadoul lui, e-un catafalc ce-mbie
Să-l şi urmăm spre burgul Nu se ştie,
Când pulsul tace ce voiră-ți voi
Decât a săruta-ntre perne moi
Chiar mâna morții voastre străvezie?

Dați cu-ntdelemn pe morții care pleacă
Şi nu ştiu unde fi-vor îngropați,
Uitați apoi de ei şi-aplaudați
Un clown care de secole încearcă

Să moară-n glumă. Ce destin ratat
Acest Seneca Cordovei suflare
Şi clownul moare cu adevărat
Arată ceasul zero-n Gibraltare.

Aplaudați că astăzi se şi moare
Şi-n premieră-i tot ce ni s-a dat.

Colind cu-nfățişarea morții

„Cine crede-n mine
chiar de va fi murit va trăi”
Iisus

E jaf în cer sau doar ni se năzare?
Maestre Dânga, cum de taci secret
Şi zilele ne mor în tribunale
Spre-un penitenciar din Nazaret.

Ce zile, Doamne, albe arme poartă,
Bătrâne David, cum rimezi petunii
Şi noi, săraci, mai sărăcim o dată,
Aşa mereu de la-nceputul lumii?

Adeverim, dar ce culegem, spune?
Tesalia ce-ar fi să-ngenuncheze?
Memoria ne caută prin nume
Şi Dumnezeu ar vrea să ne-nfieze.

E-o facere de bine când ne lasă
Şi morții în vacanțe se vor duce?
Azi nu-l cântați, că Domnul nu-i acasă,

Plecat e-n Lemnos, după lemn de cruce

Şi-i jaf în cer şi nu ni se năzare,
Cât Afrodite ning în cabaret
Şi zilele ne mor prin tribunale
Spre-un penitenciar inexistent.

Alo? Alo? Pillatul? Pui de duce,
Am vrea să ştim, Iisus nu ne-a uitat?
Alo? I-i-s-u-se... răstignit pe cruce...
Alo? Ce spui şi moare-nspăimântat.

Cum nu ştia că Crist pentru iloți
A treia zi va învia din morți?...

Extemporalul morții
sau
Emoție de colind cu Bacovia

Păcat de țara care tot mai are
Destule somități post-mortuare.
Să plângem invocând cotidian
Tragismul unui veac bacovian.

Nu ninge-n iarnă... Ca şi cum
Te-aş întreba de ce nu ningi
Violaceu cu lănci de fum
Din facialele seringi.

Dintr-un sabat ca un arcaş
Ne-nlănțuie cu plumb şi mai.
Redă-ne toamna unui crai
Care murea peste oraş

Strivind şi prăpădind tristeți,
Sub clape albe de clavir
Să ne mustrezi, să ne repeți
Că ninge ca-ntr-un cimitir,

Uimit şi glacial de vid,
S-aprinzi feştila unui veac
Ca un arhanghel hăituit
Sub un amurg de cer opac.

Peste Bacău vezi luna goală,
Ca-n Alexandria apoi

Să nu-nțelegi cum de înşeală
Făptura ta pe vreun strigoi.

Caverne prin raiale şuie
Fecioare-n roze să observi
Şi de beții topit mai suie
Spre cartierul vechi de servi.

Acelaşi holocaust şi
Din despletitele femei
Coboară ploile de-o zi
În hanul ispitit de zei.

Doar o tavernă mai bolnavă
Te ține minte-n care, vai,
Barbar cânta femeia slavă
Cu părul scufundat în ceai.

Ca într-un aer de feline
Şi-un înger violetizând
Să plângi dezmoştenit de tine
Că nu eşti singur slobozind

Săgeți în nori şi când se-ndoaie
Să vezi cum trec abia fugind
Poeții înecați în ploaie
Prin târgul trist ca un colind.

Să-i strigi şi ei să te salute
Şi să tresară-n pieptul stâng
Şi să nu ştii de ce sub cute
Nervii te plâng, nervii se frâng...

Nu ninge-n iarnă... ca şi cum
Te-aş întreba: De ce nu ningi
Violaceu cu lănci de fum
Din facialele seringi?...

Dar nu întreb şi mor în noapte,
Funebrul marş mai fredonând
Şi din materiile toate
Aud Bacovia plângând.

El care trece şi nu trece,
Crezând că scrie un sonet,
Cu paşi de plumb dansează rece
Tangoul morții violet.

Şi e Bacovia şi ninge
Pe orice mahala un duh
Şi lămpile în zori le stinge
Şi arde candelă-n văzduh.

Colind pentru poştaşul resemnat

Azi frumuseţea mea nu mă salută,
Azi, exilat în golful unei mări,
Mi-i dor de-o iarnă spulberând prin gări
Şi îţi trimit în dar un fulg şi-o nuntă.

Azi pot să mor, stins între Da şi Nu,
Azi voi să-ngân colindul de cobai
Cât frumuseţea-mi spune: haide, hai!
Mi-i dor de iarna care-n vis trecu.

Azi tinereţea mea încărunţită
Îşi uită amintiri în scrumieră
Şi moartea pare o infirmieră
Din când în când tot mai îmbătrânită.

Am port drapel o inimă bolnavă,
Trag storul pe iluzii şi vă spun:
Eu sunt poetul tragic şi nebun,
Blând exilat într-un poem comun,
Ce-şi scuipă-ntreg regatul stors pe tavă.

Sunt un copil îmbătrânit de nervi,
Sunt nervu-mbătrânit după-o pruncie.
Şi nici nu ştiu ce-a fost şi ce-o să fie
Şi văd trecând doar guvernanţi şi servi.

Aici mă duc să-mi strâng de gât iubita,
Aici mă-ntorc s-o pup definitiv.
Şi ninge-n tâmpla mea inexpresiv,
Şi-mi tai felii speranţa ca o pită.

Azi nu mai poţi pleca, ţi-i arsă viza.
Azi sunt aed şi resemnării naş.
Poţi scrie c-un briceag de vechi ocnaş
Pe visul meu colind cu dona Liza.

Colind

De ziua ta, un prinț de scândurică,
Puştoaica mea, reflexul să-ți inspir,
Aş vrea să mergem într-un cimitir
Să ne cunune morții fără frică.

Bătrân şi trist, subtil şi emotiv,
Rog, ține-mă de mână că mă pierd,
Un simțământ, rebotezat aed,
În mănăstirea unui substantiv.

Dar nervii mi-s şenile pentru cai,
Dar gura mea, refugiată-n bere,
Mă scuipă-n văi cu iarbă şi mă cere
Colindul nechezatului tramvai.
Bănuți de-aramă pică în sarai.
În satul meu cu voievozi de mere,
Sărută-mă şi uită-mă, muiere.
Domnul ce sunt, domnița ce erai,
Mireasă unui înger de cobai
Pe care cu o boabă de mălai
O, l-ai orbit sătulă de plăcere
Întru-un exil arhaic de tăcere
Un cabotin frumos şi fără vrere
Biet măscărici în bâlciul unui crai.

Puştoaica mea, ce-mi tulburi văzul, spune
Va fi să ne mai ştim şi-n altă lume
Sub norii lipicioşi ca în delir?
Dar hai să mergem într-un cimitir
Acolo să observi pe cruci postume
Cămaşa unui sfânt fără de nume
Şi să tot râzi, spunând aşa, deodată,
Că nu vom fi ca dânsul niciodată.

Colindul lui Icarus

El trebuia să se nască iubind, oricum orice ar fi
fost atunci şi-n vecii vecilor, dar el, zic,
trebuia să se nască iubind. Trebuia să fie violent,
cu mustăți fumurii, păr lung, ondulat, acoperindu-i
aripile rănite de lună, să i le coase tăietorii
de lemn cu ață de peşte de Astrahan. Şi-abia
atunci, având-le pe toate acestea, ar fi trebuit
să vină şi dânsul pe lume, dar pentru zbor, spun,

părinții lui veşnici din munții crestați pe gânduri şi
buze, sfielnic, cu paturi de arme şi luciu de briceag,
avu nevoie de aer, de prea mult aer şi dacă erau
prea multe războaie şi carele ce urmau să
aducă vagoane cu cer, albastru şi tragic, şi
nemaivăzut, erau în serviciul zeilor orbi, zeilor
buni, dealtfel şi dacă trenurile nu aveau
drumuri el mai aşteaptă-ndelung să se nască
şi lacrimă-n somn.
Ba, poate s-o fi născut într-un veac viitor
sub o altă albastră măreață lumină
şi de ani şi ani la rând tot cară în
mâini mâini de aer, doar cât pentru un
metru de zbor să-i ajungă şi aerul
fuge-napoi, după deal, şi-i arată un
deget şi-n hohote râde şi sare-n pumnal,
iar el varsă lacrimi în pumni, bau-bau,
spune sau vai de mine sau las'că v-arăt
eu, sau pe curând sau Niciodată spune,
intră-n casa lui cât un pântec, trage uşa,
suflă-n tăciuni şi plânge.

El trebuia să se nască iubind, oricum, orice ar fi
fost atunci şi-n vecii vecilor, dar el, zic,
trebuia să se nască oricum. Sub o zodie pură, cât o palmă
de fum
şi să moară-n tăciuni, să învie din scrum
din vecii vecilor şi până acum.

Colind de unul singur

Bolnav de poezie-am vrut să mor
Şi-am zis atunci, voind a mă cunoaşte:
- O, chiar acum se naşte
Singurătatea leacurilor bune,
Ce puhavă şi infidel îmi pune
O pită-n mâini.
- Gustă din ea, îmi spune,
Bărbosule frumos cu ochi albaştri
Şi mâini tremurătoare de sihastri,
Fragil mai pari sub nu ştiu care stea,
Sărută-mă de nu-mă-mai-uita.
- Dar nu sunt Mugur, sunt altcineva,
Îi murmur eu.
- Să fie voia ta. Dar tot poet, se pare, nu-i aşa?
În urma mea cădeau, ea nu cădea,

Poeții trași de coasă, ea ședea,
Pe fruntea lor râdea și nu râdea,
În ochii ei un înger viu plângea
Și eu mușcam din pâinea ei.
- Mai ia, mă tot ruga,
Și eu muream, nu ea, care fuma,
Cădeam strigând:
- Fugi, Mugur, nu mai sta,
El că fugea și, scăpătat din șea,
Mă-mbrățișa abia.

Dar Ea râdea.

Colind cu numele tău

Pe fața mea se nasc regate
Și regii lor cu seu de somn
Ca domnitori vor face tron
Din țeasta mea căzând pe spate.

Așa o fi sau mi se pare
Că sunt pârlit pe crengi de-alun.
Măcar de-ar fi un rege bun,
Să nu-l slujesc pe fiecare.

Întipărirea mea mă are
Sub dosul regelui nebun,
Ce nu și-l saltă nicidecum.

Dar de briceag e-un semn pervers
Și-ți spun adânc ca o-ntâmplare
Numele tău e-n înțeles.

Colind de amintiri

Mai ninge-mă, o! nuntă.
Mai strânge-mă, un zid,
Acum când mă închid
C-o moarte ne'ncepută

Și urc scări de văzduh
Și vă aduc aminte,
Îmbrățișând a duh
Cu mâinile-mi morminte.

Mai plânge-mă, o! gură,
Mai tace-mă, un jind,
Şi-mbună cu prescură
Aminul din colind.

Mai naşte-mă, o! mamă,
Mai strânge-mă, un vânt,
Aproape de pământ
Pământ şi eu de hrană.

Sunt eu sau înger cată
Cel care dragu-mi-i,
Că-l auzii odată
Şi-i veşnic în copii.

Sau numai plânsul mumei
Ce-mi lacrimă în somn
Orânduiala lumii
Sau porunciri de Domn

Vai, prinţu-n care sânger
Şi mut mă-nveşmânta
Avu ceva de înger
Sau înger că era?

Avu un dor de mamă
Ori de copil al cui?
Când ne-mbuna c-o rană
Din veşnicia lui.

Sau poate de atât
Când spulberă şi plouă
El plânge-nmărmurit
Peste morminte două

Şi tace-ascuns în nori
Şi-n înţelesu-i ţese
Lacrimi crezute-n zori
Poeme ne'nţelese.

Se arcuieşte-n bolţi,
Mai lasă-un fel de pată
Şi trage grele porţi
În târgul Niciodată.

Veţi râde fericiţi
Şi cum nu-ţi şti secretul

Veți tot muri cu-ncetul
Bătrâni şi părăsiți.

Doar un copil nătâng
Va sta pe-ngândurate
Şi el o să se-arate
Numai în visu-i blând.

Colind în decembrie

Decembrie de Labiş dinspre sfinți.
Spital. Agatha. Cel mai trist din îngeri
În Frăsinet e vineri şi sunt tineri
Defuncții duşi spre lumi fără părinți.

Decembrie de Blaga dinspre porți.
Chopin. Scris pe genunchi. Creion. Vioară.
Tramvaiul XX. Amurg de ceară
Şi-un târg în violet vopseşte bolți.

Decembrie de Barbu dinspre Ler
Barbă în alb. Lampă. Tăciuni. Tăcere
Şi spovedanii poleind cu miere
Voroavă de duminici şi stingher.

Decembrie de Stanca dinspre flaut.
Spitale cu poeți. Surghiun. Citeşte
Cutremurarea care te pândeşte.
Prin interdicții măcelari te caut.

Decembrie de Robot dinspre zei
Ar fi ceva adaos condamnării,
Dar ninge toropind din burta zării
Bacovia-mbătându-se-n tranşei
Strigă la cer şi îi răspunde: „Hei!"
De sub alt cer din țara-nsingurării.

„Cântați acum, cântați înstrăinării
Colindul înfiaților de zei".

Colind cu incident

Nu eşti ca ei, eşti stare în orişice măsură.
Ei – pasagerii prin literatură.
Nu-ți fie teamă nici măcar de moarte.

O, mortul meu cât încă se mai poate.
Azi zeii sunt poeți, iubeşte-te pe Tu.
Şi-atunci când din prostie îți va surâde-un nu,
Iubeşte-te pe însuți, sărută-te pe toți.
Azi țara se-oglindeşte, găsindu-se în morți
Şi-i jertfă-n tot văzduhul şi ne-ncunună marea.
Acum când gardienii propun executarea,
Te uită-n incidente ca într-un rol secund,
Un joc de-a muritorii jucat pe-un pumn de prund,
Sărută-te pe nume la fel cum ai curta
Un fluture prin ceaşca cu miros de cafea
Şi fii în veci poetul ce muşcă din zăbrele.
Acum când cu toți vecii eu emigrez în stele,
O, veac fără de mamă arhaic şi nebun
Îți voi aduce jertfă un cap dospit în tun
Să poți să-ți fie silă de sacri şi gardişti,
Să crezi o îndoială chiar faptul că exişti.
O simplă întâmplare – acest poet postum,
Un măscărici de paie, o poză de album,
Un fel de nu se ştie, un tip de dogmă pură,
Nu eşti ca ei. Eşti stare de flaut în natură.
Coboară pasagerii, ah, prin literatură.
Nu-ți fie teamă nici măcar de moarte.
O, mortul meu cât încă se mai poate,
Hai să fugim în oase şi să producem fum,
Miroase-a colonie în fiece cătun
Şi zeul tău se scoală şi-şi face un tutun.
Of, barba lui de rege i-ai face-o pezevenchi
Şi ca pe-un pui zburdalnic l-ai trage de urechi,
Dar seamănă colindul cu basme mult prea vechi.
Atunci te-ndrepți din şale şi, înger din zăbrele,
Te-ntreci avan cu zeul fumând şi bând cafele,
Câştigi pariul, adulmeci înaltul
Şi-i spui adio Celui de Sus
Că „Vine gardistul să îți ia şpaltul
Tu cam atâtea avui de spus”.

Colind sub semnul morţii cu Adrian Maniu

De-o bate veacu-n lemnul porții
Precum clepsidra-n veşnicii,
Veni-vor măcelarii morții
Sprea fura aceşti copii,

Care se duc spre Nu se poate,
Care ne lasă după ei

Viață dragoste şi moarte
Şi-un blid de lemn şi-un ham cu şei

Şi caii morți ca-ntr-o răsplată,
Cu diavoli moşteniți cu sârg
Care-şi scot limba-nflăcărată
Peste comorile din târg.

Cu ninse dealuri de morminte
C-un vag azil pentru asceți,
Cum vor veni dintre cuvinte
Măcelărindu-vă, poeți,

Vor fi mascați, vor fi bufonici,
Vor fi oricum şi negreşit
La chipuri supți, la gând ironici
Şi paşii lor fără sfârşit...

Acum priviți se şi declară
Supreme genii regi şi prinți
Şi urc spre tron şi nu coboară
Familioane de părinți.

În urma lor doar unul mai suspină
Că s-a născut poet şi n-are vină.

Emoție de colind cu Robot

Mi-i dor de Robot şi păşesc pe vad,
Printre copiii duşi de zile multe,
În munții mei nu după lemn de brad,
Ci să-i mai colindăm să nu ne uite.

Între silabe fals făcându-i parte,
C-un râs asasinat de frumuseți,
Opriți-vă că trece prin cetate
Poetul prohodind singurătăți.

Dinspre asceți descalecă portale,
Ninge fantasme şi-n declinul lor
Spulberă ciori din cimitir şi-i pare
Corbii că decimați mai fac amor

Şi-atunci visează cum îi creşte-n oase
Corbul lui Poe şi bea dintr-un plămân
O, nevermore nu s-a vrut stăpân

Putreziciunii sale glorioase.

Şi-i ruda morţilor sfidând confuzii
Şi epitafu-şi, intonând la zi:
„Omul e victima unei iluzii'',
Respiră plumb, curtând tipografii.

Şi e îmblânzitorul de morminte
Pe-o vale-a plângerii surpată-n sud.
Filon de cosmos, care cu porumb
Postumei noastre nunţi de oseminte.
Vor fi să nu lipsească desfătând
Cortegii, măscărici şi stalactite.

Jurnal de bord, iscălituri de moarte,
În barba scamatorului e seară.
La braţ cu moartea mea incendiară,
Mi-i dor de Robot şi păşesc în noapte.

Nu trâmbiţaţi că pasc hiene grele,
În somnul cast călugărind stafii.
Zidiţi-mă, eu sunt bolnav de stele,
Muriţi-mă, vânaţi-mă copii.

Prin oase viermi de rasă-n gropi comune
Sorb alcool şi te ciupesc de nume,
Iar gura lor înfometată spune:

„Vânaţi-i carnea otrăvind copile,
Treceţi-i bidiviii prin pupile
Ca o absenţă crasă în cămile”.

În cupe argintate şi domneşti
Veţi bea din ochii goi pe jumătate
Şi-un sânge fiert va spumega în ceşti.
Şi doar atunci, gândindu-vă la moarte,

Veţi plânge mult poetul devorat,
Crezând c-a fi poet e un păcat.

Îl veţi simţi miraţi printre tălănci
Că are gustul dulcilor ţigănci.

O, şi-ai să-i vezi, sfârşindu-se prin somn,
Că ce-au vânat a fost copil şi domn.

Fecioară singură-n dezlănțuirea colindului

Teluric zurgălău prin rotitoare spații,
Uşi zăvorâte, zdrențe de efebi
Şi-o toamnă aburind pe guri de cerbi
Sireapă în păstori şi constelații.

O toamnă clandestină suspină-n scripci monadă,
O fată fără zestre domesticind plăvani
Se rumeneşte goliciunea-i fadă
În stixu-i vag la optsprezece ani.

Voi sunteți pacienții toamnei mele cadâne,
Scripeți fărâm c-un dromader avan.
Din țări înfometate trec carele cu grâne,
Dorm târfe plictisite pe saci cu porțelan.

Eu emigrez în păsări c-o patimă ocultă,
Prind fluturi păstorind făgăduințí
Şi moartea-mi împrumută inelul ei de nuntă,
Făgăduindu-mi mâna: „Virgină-s din părinți''.

Cu țâțe înroşite şi pulpele cuprinse
De şoldurile morții, letargic frunze mor,
Ciolanele vor somnul ca amanet surprinse,
Dorm visele sub lespezi şi ne dor.

Răsfiră răzvrătite şi leneşe şi coapte
Cireşele rodite în sfântul Babilon
Şi le-aş fura, ştii bine, dar cum când cânți în noapte:
„Monne petite garsonne aux neige ecrite mon nomme”?

Emoţie de colind cu Vasile Tudor

Mai latră noaptea cadaveric,
Valeți de dobă nenuntiți
Şi popi dezmoşteniți de cleric
Asasinează regi şi prinți.

Tu, Evo, care eşti pe lume
Şi naşti atomice colinzi
Hagiograf refuzi la nume
Şi lăcrimarele aprinzi.

Să negi un rege de săpun,
Să fii smintitul tău de rege,

Vagabondând, trişând imun –
Tuz în chenare, crai în lege.

Cei duşi în lăcrimarul lor
Să-şi vază râtul în oglinzi
Şi verde fluier în picior
Să nască putrezind corinzi.

Şi tu râdeai rafinării,
Scoţând pitica ta ureche
Şi prăbuşite primării
Treceau la „fără de pereche”.

Era o dramă mult prea veche
Cu morţi primari în cochilii

Şi explodai văzând nimică
Smintita mea sub foi de cort
În hohote fără de pică
Şi ţâţele tăindu-ţi mică
Pe ochi punându-le adică
Strigai înnebunind detot:
„Puneţi ziarul fără frică
Pe faţa ultimului mort”.
Poetul viu abia privind
Murea în stele hohotind.
Poetul viu abia privind
Murea în stele hohotind.

Emoţie de colind cu epitaf

Un verb mi-alină chinul c-un deal în priveghere
Un întuneric cade şi rămân
Ceruit cu ceară de mort peste vedere
Şi străin.

Un ochi e numai beznă, minciuna-i adevăr
Şi braţul încrustează atavice toteme
Şi-s mort şi fără ţară şi înfiat de-un măr,
Iar moartea-i vânzătoare de poeme.

Un haos mă va pierde şi când voi fi răpus
Netrecător repaos găsi-voi în cuvânt
Şi-aş vrea să ştiu şi n-am să ştiu răspuns
Unde mă duc şi-n ce voi fi răsfrânt.

C-un subramaniam de secoli neştiută
Făptura mea urca-va drum de lună
Şi-o să neuite clipa de nimeni regăsită
Că fost-am împreună.

Cu miros de pământ de-acum voi fi ţărână
Şi sub un cer de moarte şi de morţi
Nemaivisând înseninate bolţi
Poemele-mi voi scrie c-un ram de-argint în mână.

Şi când n-o fi să cadă ninsori de peste veac
Şi-o să mă ştie cineva pe nume
Voi fi să ning cu ceaţă altă lume
Şi-ngândurat şi orb de cer să tac.

Cu fiece vocală cobor în cimitire
Şi ca-ntr-o rugăciune colindul meu sărac,
Îngenunchind morminte, se scutură de boală
Şi se prezintă morţii cuviincios ortac.

Acum că dânsa pare bolnavă de etern
Şi ca pe-un leş mă unge cu untdelemn pe buze
Primiţi acest colind ca un însemn
Cu sânge scris şi-nmormântat de frunze.

Acum, când mor şi plâng să pleci, Mario,
Se-nchide cerul morţilor cu-adio.

Emoţie de colind cu Santa-Maria

O, şi cât te-am iubit
Sub un cer de-o tristeţe amară,
Ca şi cum eu te-aş fi născocit,
Fecioară.

O, dar cum nu ştiam
Că tu eşti aparenţă ciudată,
Ca şi când mi-ai surâde din geam,
Măritată.

Azi mă zidesc în arbori şi mor, Santa-Maria,
Ram înflorit în viscol şi scuturat sub paşi,
Iar tu, neîntâmplată şi castă în urmaşi,
Nu mă vei şti pe nume, jucându-ţi cununia.

Azi boteza-voi munţii şi nu vor şti nimic,

Azi îndulci-voi marea cu trupul meu în valuri,
Fărâme mici din oase vor arunca pe maluri
Şi nu mă vei cunoaşte la suflet şi la chip.

Azi înfia-voi moartea sau ea mă va-nfia,
Guadelupa, totuşi, îmi spumegă-n urechi
Şi te invit în templul zidit din mucava,
Unde eu, nevisatul, sunt lemn cioplit, străvechi.

Azi te mai chem din care amurguri să cobori?
Închipuire fadă, serafică uimire,
Os poleit cu umbra tăcutelor ninsori,
Ninsori cotropitoare cu somn de cimitire,

Azi mai clamez norocul de a te fi văzut,
Marmoreană stare, de morți neîmblânzită,
Sălbatecă făptură de zei domesticită,
Abia-ți şoptesc cu munții colind neînceput.

Nu mă vei şti pe nume, jucându-ți cununia,
Neîntâmplată-n lucruri, rotundă în urmaşi,
Azi mă zidesc în arbori şi mor, Santa-Maria,
Ram înflorit în viscol şi scuturat sub paşi...

Simplu colind cu Bubico

Câine-om dintr-o bucată,
Tu eşti fără de răsplată,
Sfoară atârnată-n cui
Şi rămas al nimănui.
Câine-om şi înțelept,
Lacrim înghețatul piept
Şi te-mbrățişez sub paşi,
Câine-domn să nu mă laşi.

Urăsc această iarnă ce-ntr-o moară
Macină oase, viscolind sub uşă
Şi eu colind adio, cățeluşă,
Şi lacrim albul care ne omoară.

Amic pierdut, cin' să mi te învie,
Bubico sfânt, vei mai veni pe-aici?
În casa asta au murit pisici,
De ce să-mi laşi singurătatea mie?

Cum ninge înzadar ca un descânt

Pe ochii tăi domestici şi deschişi
Am plâns în noapte câinii toți ucişi
Şi m-am trezit cu ochii pe mormânt.

Frate al meu, legendă în copii,
O viață nu mi-o iert, fiind dator,
Te-aştept trei zile. Dacă nu învii,
Te mai aştept o ziuă şi-o să mor.

O, pe curând, rog Dumnezeul sorții
C-un vechi colind coborâtor din bolți
Să ne ofere moştenire morții
Pe amândoi pământului de morți.

Urăsc această iarnă, ce-ntr-o moară
Macină oase, viscolind sub uşă,
Şi eu nu-ți spun adio, cățeluşă,
Şi lacrim frigul care ne omoară.

Colind clasic cu Maica Domnului

Luna pe morminte dănțuind în lut
Moare înainte de-a se fi născut
Şi tu cați în lună, maică, un cuvânt
De-ți răsar pe gură stele de pământ.

Îl aduni din toamne, îl veghezi atât,
De-ți răsar în palme dulci seminți de gând.
Maică, tu uimire cum deschizi în bolți
Geamuri-cimitire şi-i trezeşti pe morți

Moartea cum te cată şi îți face semn,
Maică, – niciodată zeu dormit în lemn
Cum se încunună morții tăi, cum vin
Şi-i hrăneşti cu lună şi le-aşterni senin,

Învelindu-i tragic cu văzduh, cărunți.
Cum te-asemeni magic stelelor din munți,
Maică din icoană şi din lăicer,
Ruga ta e-o rană lăcrimând în cer.

Ochii tăi – duminici, ler băut în şoapte,
Şi-acel lut ce-l dumici nu vor ştie moarte.
Maică, – tu uimire, cum deschizi în bolți
Geamuri cimitire de-i nemori pe morți,
Marie! Marie!

Colindul cu lumânări

Vinețiu amurgul nu va şti
Că mă duc să mor sub o colină.
Ce scandal să nu mai poți muri
Şi murirea să nu-ți fie plină?

Ce înseamnă poezia? Tu
N-ai să ştii sub ceruri de faianță
Că avere n-o să fie, nu
Ci-un nimic lipsit de importanță

De n-aş fi iubit cu-atât temei,
Renunțam a fi un tip cuminte
Şi spuneam adio la femei,
Logodit cu cele din morminte.

Vai, ce vii şi păcătoşii mei
Nu vă las c-aşa mi-ar fi mai bine.
Dar a fi poet la derbedei
Cred echivalează c-o ruşine.

Dar a fi util şi interzis,
Dar a-ți plânge duşii fără moarte
Nu se poate face din plictis
Nici cu aprobări tranchilizante.

Dar vă spun: adie a infern
Şi ce nu fusese o să fie.
Azi vă rog să dați cu untdelemn
Un sicriu care îmi face semn
Să-l îmbun c-o dublă nostalgie.

Ce scandal să fii şi să nu fii
Necesar şi fără trebuință,
Să nu plângeți, vor veni copii
C-un potir de lacrime târzii
Să mă miluiască cu credință.

Plânsul lor va fi drept o sentință
Celor morți spre-a nu putea muri.

Colind

Of, neică, mor a nu ştiu câta oară,
Ninge din sud prin vechi măcelării.
Îngerul meu gravând melancolii,
Bea în biserici, doarme în copii
Şi aura-i pluteşte vag sub scară.
O-ncearcă ciori şi-o târâie-n afară
Şi, Doamne, cum să dormi şi să nu ştii
Că printre damigene îngeri vii,
Vai, te bârfesc cu dealuri de ocară
Şi tu îi ierți cărunt de veşnicii?

O, cum îi răbzi, agonizând surplus
De păcuri şi noroi curgând spre mare?
Cum pentru suferinzi pastile nu-s,
Vor bea un iad umil în condamnare.
Ah, capul meu rotit precum un fus,
Vegheat de grăniceri a fost şi nu-i
Ofrandă pentru regii nimănui.
Miroase luna ca un frigărui
În cerul infernal în degradare.
Dați-i să bea smintitului de şui
Un vin de Calafat ce-acum se moare
În anotimpuri fără de salvare
Prin norii adumbriți de întomnare.
Luna valsează... Doamne, de ce-ncui
Albastre geamuri din porunca cui
Te duci să mori în cimitirul bolții?
Această țară îşi cunună morții
Of, neică-al meu, ca în Cuwait se-arată:
Actorii în surdină plâng deodată
Şi-n hanul nou din Vechiul Teleorman
Vin preoți mici de ceară colorată
Şi-ascultă-nmărmuriți ca o răsplată
Colind pentru chitară şi pian

Să mergem Irinel spre Saint Bërghe
Să-ți cânt colind postum cu Ion Gheorghe.

Colind

Copilul meu, veacul din caier toarce
Iluzia de-a nu mai fi în doi.
Să plângem pentru şansa de-a întoarce
Părinții noştri duşi într-un convoi.

Convoaiele se schimbă-n regimente

Şi nici nu ştim dacă mai are leac
Căința lumilor din continente
Şi suferința mumelor din veac

Acum când Odiseea e-n arsură,
Iar noi suntem asurzitori şi gravi.
Prea multă dragoste provoacă ură
Şi prin spitale nu mai sunt bolnavi.

Sunt incurabili fără contenire,
Tramvaiele aduc doar zei schilozi,
Veniți şi voi ca să-i vedeți la ziuă
Moşi de zăpadă şiroind la cozi.

Şi dacă nu voiți să luați aminte,
Iubiți-vă prin paturi în frământ.
Această Patrie grea de morminte
E doar tărâmul celor care sânt.

Şi noi nu ştim sau nu voim a ştie
Ce oameni proşti, ce îngeri, ce iudei
Mai plâng şi nu am rost printre sicrie
Şi mă-nțeleg numai părinții mei.

Dar ce voii să spun e-o troglodire,
Dar ce voii să tac e un colind,
Dogme nu îmbrăcați în patrafire,
Când crize se produc de prea mult jind.

Strigați la cer, zeu-i bătrân şi n-are
Verdicte, ba nici scuze îndeajuns.
Te duci şi tu, vă duceți fiecare
Spre zarişti noi şi fără de răspuns.

Zeul în zori se va trezi, umil,
De întrebări fără răspuns, copil.

Colind

E Anul Nou şi vom ciocni cristale
În vizită la Ady vom fi duşi
Şi vom cerşi doar bărbi de vechi Iisuşi,
Şi-om plânge toată noaptea în spitale.

Vom duce daruri mari din Viflaim,

Foşnet de paşi pe drum, nestinsă astră,
Şi, vai, uita-vom să le oferim
Un pic măcar din sănătatea noastră.

Vor fi strămoşi, vom fi copiii lor
Cu moştenirea lacrimii supreme,
Le-om da un fir de vin din Bethleeme,
Punând pe muzici cel din urmă dor.

Veniți, uitând de grabnice infecții,
Păşiți uşor cu candelabre vii,
În astă seară nu vor fi injecții
Şi nici pastile pentru insomnii.

Ştergeți-vă pe chipuri de mâhnire,
Fiți fără teamă, vinovați şi blânzi,
Colindul meu va da prin el citire
Iubirii voastre pentru suferinzi.

E Anul Nou şi ninge şi-o să vadă
Cum cade boala lumii pe podea,
Vântul va face pârtii prin zăpadă
Şi trenurile nu vor deraia.

În astă seară cine-n ceruri plânge,
Că luntrile se leapădă de jind
Şi sub cupola zărilor de sânge
Descarcă fulgi puținul meu colind?

E Anul Nou şi vom ciocni cristale,
În vizită la îngeri vom fi duşi
Şi vom cerşi doar bărbi de vechi Iisuşi,
Şi-om plânge toată noaptea în spitale.

Colind

Când vine iarna mi-este dor de tine,
Iisus bătrân, bărbos şi ideal,
Ți-am pregătit sălaş voievodal,
Boierii te aşteaptă ca oricine.

Colindătorii nămețesc în prag,
Ferestrele surâd la drumul mare.
Iisus venind pe jos, venind călare
Nu se zăreşte, dar tot ne e drag.

Din cer poştaşii n-au mai fost de mult,
N-avem vestiri şi îngeri tac în barbă,
Nu ne-ai uitat cumva? Copii se-ntreabă
Şi eu tristețea ştiu să le-o ascult.

Când vine iarna satul te aşteaptă,
Nimeni nu-ncuie uşile pe-un ceas.
Țara ne-a părăsit, nu-i lege dreaptă
Şi dintre rude tu ne-ai mai rămas.

Colindul amintirii mele

Când vine blând Crăciunul
În casa tuturor,
De Dumnezeu, Preabunul,
Şi mama mea mi-i dor.

Atunci iubirea cântă,
Ne lasă-un vis sub brad
Şi de la vorba sfântă
Se face-n casă cald.

Ce fericită-i lumea
În care-am fost copii,
Iar Iosif şi Maria
Ne-aduceau bucurii.

De vise-ncărcat pomul
Era, mama apoi
Ni-l dăruia pe Domnul
Să nu fim trişti şi goi.

Azi mama-i sub toloace,
Domnu-i în cer sublim.
Dar, blânzi, se vor întoarce
În noi ca-n Viflaim.

Să nu mai contenească
Ninsoarea la fereşti
Şi-n iie-mpărătească
Iisus, să te iveşti.

Să aşteptăm din stele
Colindători la geam
Ce-mi vor aduce mama
Şi pruncul ce eram.

Ultimul colind pentru Ilona

A nins în cer, prelung ca dintr-o rană
Şi pe pământ va ninge la soroc.
Mă rog, sufletul tău fără prihană
Să-l potopească cerul cu noroc.

Îți dau trei vise să le bei, lichide,
Îți dau biletul pentru Viflaim,
De prea mult nins cărarea-n cer se-nchide
Şi uşa-n Dumnezeu n-o mai găsim.

Azi vremea e de leruit în noapte,
Azi este noaptea marelui festin,
Colindă-mă cu raiurile toate
Şi am să te colind prea peregrin.

Noi suntem nişte dogme viitoare
Şi ne vor naşte-n zori zăpezi ce cad,
Vom fi ferice, dănțuind în soare,
Ca într-un rai închiriat de iad.

Sunt un colind înzăpezit în poartă,
Şi-am tot îmbătrânit de când te-aştept,
Să îți cuprind tăcerea ca pe-o soartă
Şi-al tău surâs să-mi înflorească-n piept.

A nins în cer, a nins şi în Ascona,
Un sat în care te visez mereu,
Dar nu doreşti să te mai naşti, Ilona,
Şi mă-noptez de-o vreme şi mi-e greu

Ce dor îmi e să te sărut pe nume,
Dar el nu te mai ştie şi-i străin,
Cuvintele se trec fără-a te spune
Şi zilnic mori în noi câte puțin.

Popoare-ntregi te cer, strigă Sorbona,
Şi e gelos pe tine Dumnezeu,
Dar nu doreşti să te mai naşti, Ilona,
Şi lumea va muri-n colindul meu

Atunci ai să apari, neîntâmplată,
Dar va fi trist şi înzadar va fi,
Nu se va naşte lumea înc-o dată

Şi numai cerul te va mai privi.

Va ninge peste toți ca o cascadă,
Vei coborî în lumea-n care-am fost
Şi ne vei rupe floare din zăpadă,
Ducându-ne în cer, dar fără rost.

Îngeri te vor numi frumoasa doña
Şi numai Dumnezeu din veac în veac
O să-şi mai amintească de Ilona,
Pe care am dorit-o ca un leac.

Spulberă peste toți şi peste toate,
Visele noastre-n tine se cuprind.
Azi vremea e de leruit în noapte,
Dar a-nghețat şi ultimul colind.

Colind

România e un drum
Locuit de paşii mei,
Care-i scriu colind de jale,
Să se regăsească-n ei.

Fericiți vom trece-n zori
Şi spre-a fi ce-am fost cândva
Ne va-ntâmpina cu flori
Dumnezeu, Măria sa.

Colind

Aseară, când m-am culcat,
        Crenguță de brad,
Am visat un împărat,
        Crenguță de brad,
Împărat al lumilor,
        Crenguță de brad,
Minunea minunilor,
        Crenguță de brad,
Din cer spre pământ privea,
        Crenguță de brad,
Iisus Cristos se numea,
        Crenguță de brad,
Numele-i era de floare,
        Crenguță de brad,

Şi de cântec ce nu moare,
Crenguță de brad,
Numele-i era de pită,
Crenguță de brad,
Şi de viață nesfârşită,
Crenguță de brad,
Îi spuneau pădurile,
Crenguță de brad,
„Săruta-ți-aş numele”,
Crenguță de brad,
Şi noi ne porneam pe jos,
Crenguță de brad,
Să ajungem în Cristos,
Crenguță de brad,
Dumnezeu al lumilor,
Crenguță de brad,
Minunea minunilor,
Crenguță de brad,
Cer împodobit cu vis,
Crenguță de brad,
Pe sufletul nostru scris,
Crenguță de brad,
Şi cântat întru vecii,
Crenguță de brad,
De sufletul lacrimii,
Crenguță de brad,
Şi de glasul ochilor,
Crenguță de brad,
La fereastra florilor,
Crenguță de brad,
Inima cântă şi dânsa,
Crenguță de brad,
Deloc trista, deloc plânsa,
Crenguță de brad,
Şi atât de sfânt mai cântă,
Crenguță de brad,
Că rău-n om se-nspăimântă,
Crenguță de brad,
Şi rămâne lumea bună,
Crenguță de brad,
Şi în Domnul se cunună,
Crenguță de brad.

Colind popular

În grădina cerului,

flori de sânziene,
Stă Iisus cu moartea lui,
flori de sânziene,
Bucuroşi îşi spun pe nume,
flori de sânziene,
Împletind mândre cunune,
flori de sânziene.

La apusul zorilor,
flori de sânziene,
Gustă mierea norilor,
flori de sânziene,
La aprinsul stelelor,
flori de sânziene,
Beau vinul tăcerilor,
flori de sânziene,
Şi din crengile-aplecate,
flori de sânziene,
Culeg panere de şoapte,
flori de sânziene,
Să le dea ochilor reci,
flori de sânziene,
Care-nvie pentru veci,
flori de sânziene,
O fi floare liniştea,
flori de sânziene,
Când s-o împăca lumea,
flori de sânziene,
Şi-om culege-o-n dar ducând-o,
flori de sânziene,
Morții noastre, sărutând-o,
flori de sânziene,
Şi lui Iisus dăruind,
flori de sânziene,
Sufletu-acestui colind,
flori de sânziene.

Colind cu adio

Hai, femeie şi noi
Să-mblânzim acest convoi
Dus în marşuri de paradă,

Măritată de soi,
Eu – un interzis cow-boy
Într-un târg fără zăpadă.

Spulberă iluzii şi nuntesc plăvanii,
Incredibil fuge liniştea din ceas,
Inculpați de viscol, murmurând litanii,
Să clamăm, femeie, ce ne-a mai rămas.

Nuntă cu adio vom avea la cină,
Despărțirea noastră moare şi nu ştim,
Se fărâmițează lerul fără vină,
Cade şi nu cade clopotul sublim.

Ce păgân se-arată mortul în oracol,
Felinare negre ning ca la un semn,
Martori înfiază ultimul miracol
Şi administrează trupul meu de lemn,

Spulberă iluzii personalul nopții,
Fabrici de sicrie dau în faliment
Şi ne vom petrece-ntr-un coşciug cu toții
Şi-o să moară triştii fără continent.

Ce păgân, femeie, un Kremlin ne paşte,
Devorăm speranțe, ne iubim prin gări
Şi la plânsul nostru spre a ne cunoaşte
O să ne trimită-un tren cu lumânări.

Nuntă cu adio, plâns de țintirime,
Ninge şi-mblânzeşte înhumați şi vii,
Cum străpunge lerul oasele-n fărâme
Să clamăm pruncia fastă în copii.

Şi să fie moartea deghizată-n iarnă
Şi să cadă iarna şi eu să descind...
Morți de vii, aziluri de orfelinate
Brusc murind, ne prade ultimul colind.

SUMAR